

DŽEK
SLEJD

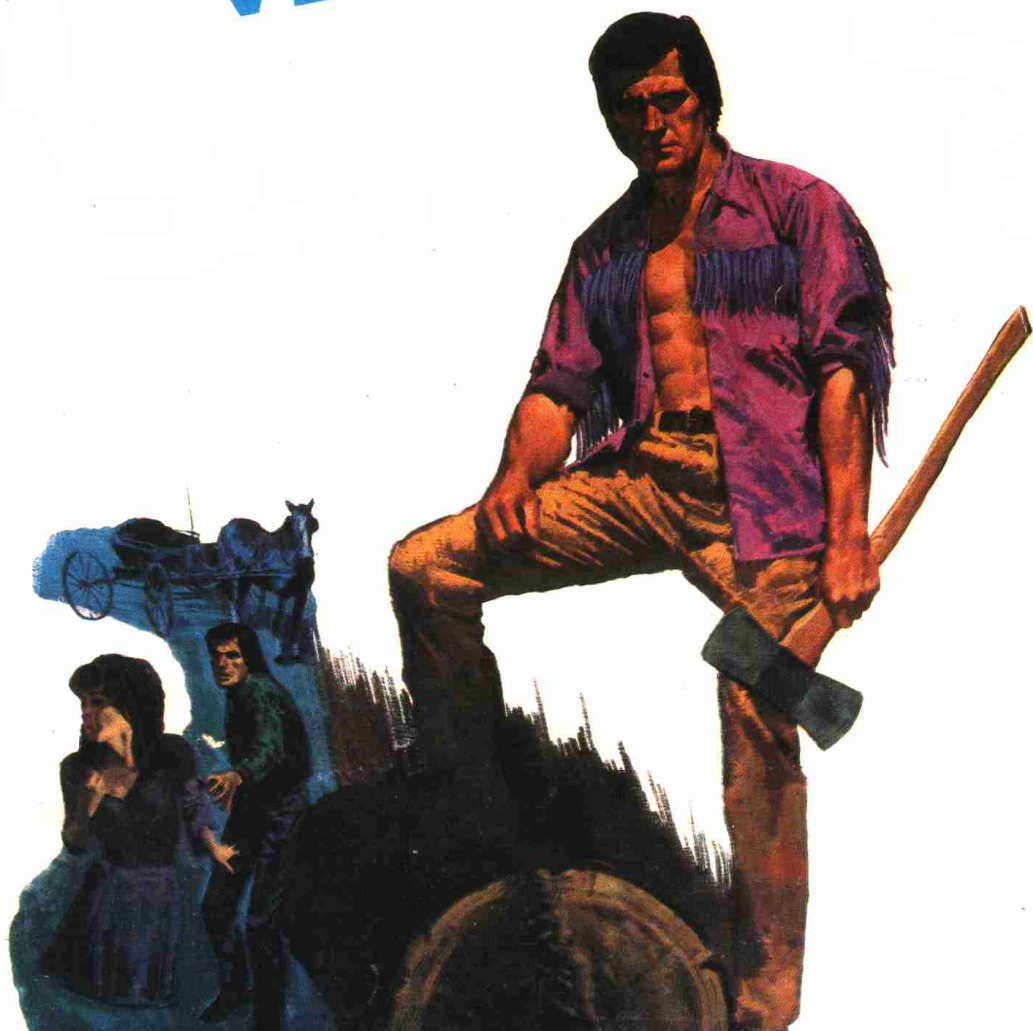
BROJ
34

ŠEUN

CENA
20 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

VELIKA ZAVERA

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

VELIKA ZAVERA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

**EDICIJA WESTERN ROMANA
Š E J N**

Broj: 34

**Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ**

**Urednik:
Zorka ĆIRIĆ**

**Naslov originala:
Jack Slade
THE SAVAGE LIONS**

**Recenzija:
Tomislav KETIG**

**Prevod i adaptacija:
Tomislav KETIG**

**Lektor:
Zorka ĆIRIĆ**

**Tehnički urednik:
Ferenc BARAT**

**Naslovna strana:
Ferenc BARAT**

**Korektori:
Marija Kečkeš
Margit Horvat Harangozo
Ilona Pisar**

**Štampa: 5. III 1982.
Tržište: 16. III 1982.**

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TO-
MIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ; Naslov originala: Jack Slade — THE
SAVAGE LIONS. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, pre-
ma ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj
413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Oba Meksikanca su bila dovedena nasred velikog dvorišta. Ruke su im bile vezane na leđima, a iz očiju im se mogla čitati nema, apatična pomirenost sa sudbinom. Obojica su znali da nemaju nikakve šanse da izbegnu siguran kraj.

Presuda je bila izrečena.

Kraj primitivnog krvničkog panja stajao je Sabadilja, dželat. Bio je go do pojasa, a oko čelave glave vezao je crvenu maramu.

Ličio je na čudovište iz nekog davnog doba. I potpuno se uklapao u ovu scenu.

Crvena marama delovala je sablasno. A gusta brada uokvirivala je njegovo demonsko lice. U ušima su mu svetlucali veliki srebrni kolutovi. A u rukama je držao veliku krivu sablju čija je sečica blistala.

Stajao je i čekao na oba kandidata smrti, koji su bili osuđeni zbog izdajstva.

U normalnim prilikama u vojsci, nije bilo uobičajeno da se izdajnici ili dezertteri obezglave.

Ali, na Hacijendi lavova vladali su drugi zakoni.

Ovde se događalo samo ono što je stari, sedokosi general, po imenu Simon de Prado naredio. I nije bilo ni jednog jedinog Meksikanca na hacijendi, koji nije smatrao odluku starog generala kao pravilnu.

Samo je jedan čovek predstavljao izuzetak.

Jedan gringo.

Zvao se Šejn.

Stajao je iza visokog, uskog prozora na spratu impozantne glavne zgrade. Bilo je rano jutro i sunce je tek pre pola časa iskočilo iznad reckastih grebena Sijere de San Francisco. Plameni zraci osvetljavali su prizor na četvrtastom dvorištu, oivičenom visokim zidovima.

Zapadnjak je znao da nema nikakvog smisla da se suprotstavi. Čak i kad bi hteo da pomogne dvojici osuđenika na smrt, to bi bilo potpuno nemoguće.

Nalazio se ovde, usred glavnog štaba armije koja se borila protiv pobunjenika u severnom delu Sonore. Bio je u neku ruku gost ovde, i vodio je preko volje jedan život koji se takvom nemirnom duhu kao što je bio on, jedva mogao dopasti.

Možda bi već davno odjahao, da nije bila u pitanju Dijana.

Stajala je kraj njega kao od majke rođena. Možda su ljudi

sa trga mogli da opaze njeno divno izvajano bronzano telo, ali, to njenom ponašanju nije ni najmanje oduzimalo prirodnost.

Bila je prostodušna i neiskvarena, jer je odrasla u divljini. Osećaj stida bio joj je stran. Bila je prava divlja mačka. Mogla je nežno da prede, ali i da pokaže kandže.

Šejn je zvao Dijana. Ranije je nosila drugo ime: Mesečeva Zraka. To je bilo još dok je živela kod svog dede, velikog vrača i poglavice Starog Orla. Između tog vremena i današnjeg dana kao da je ležala čitava večnost, iako je Stari Orao umro tek pre nekoliko sedmica.

Na te rđave dane mislio je Šejn, dok je zajedno sa lepom poluapačkinjom posmatrao dvorište. On se ovde upleo u jednu priču, koja se tako brzo neće završiti. Naprotiv, kao da su stvari postale još brutalnije, još surovije.

Dole, na dvorištu, bio je prvi od osuđenika grubo bačen na kolena.

On je predstavljao još samo senku samoga sebe. Hteo je da se drži odvažno, ali su mu u očima svetlele suze.

Neko ga zgrabi za gustu, crnu kosu i povuče mu glavu napred. Čovek zastenja i leđa mu se poviše.

Ubrzo zatim, vrat mu je ležao u udubljenju krvničkog panja, koji je upravo za tu svrhu bio istesan iz nekog stabla. Bio je sav isprskan krvlju, ali, osuđenik na smrt to nije ni opazio.

Klećao je mirno i čekao na odsudni udarac. Telo mu je bilo napregnuto kao da je od federa. Strah ga je nemilosrdno šćepao, i možda je još postojao poslednji, maleni plamičak nade u njegovom srcu, na koji se svim snagama oslanjao.

Ali, čudo, na koje je čekao, nije se dogodilo.

Sa široke kamene terase povika stari general.

— U ime predsednika i u ime Republike Meksiko! Vrh svoj dužnost, Sabadilja!

Džinovska dželatova prilika se ispravi. Kao da je iznenada njegovim mišićima i tetivama prostrujao oštri trzaj.

Veliko sečivo blesnu na suncu i spusti se sa neverovatnom brzinom. Glava se otkotrlja po snažno utabanoj ilovači dvorišta. Krv šiknu u nastaloj tišini.

Drugi zarobljenik zgrči se u svojim vezama. Za njega je sve ovo moralo biti daleko, daleko gore nego za onog koji se pre njega uputio na dalek put u večnost.

— Kako je surov život — prošaputa Dijana kraj Zapadnjaka. — Zar nikada neće biti mira među ljudima?

Šejn ne odgovori. Njega su mučile iste misli koje je Apačkinja izgovorila. Ali, ni on nije znao odgovor na to pitanje.

Drugi osuđenik je oboren na kolena i Šejn opazi da se jadnik skoro onesvestio od straha.

Ponovo se sa terase začu generalova naredba da Sabadilja izvrši presudu.

Dželat i ovaj put zamahnu sabljom, moglo bi se reći sa zadovoljstvom. Izgleda da mu ni najmanje nije smetalo da ubija ljude.

Duboka tišina zavladała je na dvorištu, kada se i drugi čovek rastao sa životom. U krugu su stajali postrojeni predsednikovi vojnici u svojim crveno-plavim uniformama i avanturistički odeveni pripadnici dobrovoljačke brigade, koja se zajedno sa regularnim trupama borila protiv pobunjenika.

Svi oni kao da su bili duboko potreseni ovom surovom ko-ljačkom akcijom koja se dešavala pred njihovim očima. Ali, tišina nije vladala dugo. Ubrzo je počelo komešanje u redovima postrojenih, i izgledalo je kao da hoće da se udalje, kao posle borbe s bikovima, kad se smire živci.

Ali, tada kao da je bilo na pomolu novo uzbuđenje.

Na velikoj kapiji odjeknu glasan signal trube. Jedno krilo kapije se otvori, i pojaviše se četvorica jahača. Jedan od njih držao je u rukama laso, na čijem je kraju bila sputana jedna mršava prilika.

Bio je to mladić od jedva sedamnaest ili osamnaest godina. Od košulje i njegovih prostih lanenih pantalona ostali su samo dronjci. Izgleda da je bio u nesvesti. Vukli su ga po tvrdoj zemlji kao uginulu životinju, i zaustavili se tek pred širokim kamenim stepeništem.

Jahač, koji je držao laso, pokaza prvo na onesvešćenog mladića. Onda podiže pogled ka starom generalu na terasi.

— Ko je to? — upita hladno don Simon de Prado.

— Jedan špijun — odvrati jahač. — Kad nas je ugledao, pokušao je da pobjegne. Ali, sa svojom mulom nije bio dovoljno brz za nas. Prvo smo morali da ustrelimo životinju, a onda smo uhvatili momka. Borio se kao mladi panter, generale. To mu se mora priznati.

Jahač je nosio uniformu regularne vojske s oznakama čina podoficira. Njegova tri pratioca bili su obični vojnici, koji su s njim jahali u patroli.

— Ko je zarobljenik? — upita general?

— Zove se Pančo Kasteljon.

— I zašto ste ga uhvatili kao divlju životinju?

— On je špijun, senjor generale.

— To si već rekao. Šta to dokazuje?

— Imamo pismo, koje smo našli kod njega.

Vođa patrole poseže u svoju jaknu i izvadi jedan smotani list.

— Pismo Lerda de Tehade pobunjeničkom oficiru Pedru Sadostaru. Izvolite, senjor generale, ovde je pismo. To predstavlja dovoljan dokaz da ovaj Pančo Kasteljon...

Osoran pokret rukom starog generala natera ga da ućuti.

— Presudu izričem ja — odseče general. — Ili bi ti, Kabo, hteo ovde da preuzmeš komandu?

Podoficir obori pogled i predade pismo generalovom ađutantu.

Namrštenog lica, general prelete retke.

— Tako je — reče muklo. — Pobunjenici još neće da se predaju, iako smo ih doveli u bezizgledan položaj. Lerdo de Tehada se još uvek nada da će moći da obori našeg predsednika, ali, to se nikada neće dogoditi.

On trijumfalno pogleda oko sebe i odasvud sa dvorišta dopre odobravajuće mrmljanje.

— Živeo predsednik! — povikaše neki, ali na generalov znak ponovo zavlada tišina.

Mladi zarobljenik je u međuvremenu došao sebi. On se počeo trzati u svojim vezama i pri tom muklo zastenja. Ruke su mu bile vezane kratkim kožnim remenom, a ovaj je bio pričvršćen na kraj lasa, na kojem su ga vukli.

Jedan vojnik priđe sa vedrom punim vode i sasu je preko Pančove glave. Mladić je razjapio usta i pokušao je da uhvati što više dragocene tečnosti. Gutljaji vode su mu očigledno činili dobro, i dali mu novu snagu.

Prvo je seo, a onda stao na noge. Nesigurno je stajao i gledao gore ka terasi.

Tamne oči su mu blistale, zračeci prkos prema generalu i ostalima.

— Živeo Lerdo de Tehada! — povika gnevno.

Starog generala načas kao da obuze ljutina, ali se onda savlada i primeti hladno.

— To bi zaista kao potvrda krivice bilo dovoljno. On se legitimisao kao pobunjenik i time sam sebe okrivio. A mi moramo biti oštri sa svim pobunjenicima. Kada bismo pokazali i malo popustljivosti, ti bi momci verovali da se mi njih bojimo... Pančo Kasteljone, ti si mlad momak. Imaš osamnaest godina, zar ne?

— Ne sasvim — povika mladić gordo. — Ali, imaću za mesec dana.

General zavrte glavom.

— To ja ne verujem, Pančo — reče sa glumljenom pažnjom. — Možda bi bio spreman da odvedeš moje vojnike do skrovišta Pedra Sadostara... No?

— To ne ide! — viknu Pančo prkosno.

— Ni onda ako bi time mogao da spaseš glavu?

— Ja ne znam gde se Pedro Sadostar krije.

— Pa, kome bi trebalo da predaš poruku?

— Jednom prijatelju.

— Ko je taj prijatelj?

— Ja nisam izdajica, generale.

General se osmehnu. Lice mu postade surovo.

— Je li to tvoja čvrsta odluka, Pančo Kasteljone?

Pančo obori pogled. Uglovi usta su mu se trzali, ali je držao

čvrsto stisnute usne kao da se bojao da mu se ne omakne neka nepromišljena reč.

— Dobro — reče general. — Ja poštujem tvoju volju, mladiću. Ali, ti moraš takođe da snosiš i posledice. Odvedite ga Sabadilji, ljudi! Najbolji pobunjenik je mrtav pobunjenik.

Dva čoveka ščepaše mladića i staviše ga između sebe. Mala Pančova prilika se uspravi. Borio se da savlada strah i koraćao je ponosno na primitivno gubilište, gde su jutros već dva čoveka bila pogubljena.

Gore u sobi Šejn zakopča opasač oko bedara i reče Apačkinji.

— Čekaj ovde, Dijana! Moram nešto da obavim.

— Pančo? — upita devojka.

Visoki Zapadnjak kimnu glavom.

— Ja poznajem mladića, Dijana. Neću da ga prekolju kao prethodnu dvojicu. To je surova presuda.

— Ne možeš protiv generala, Šejne. To si u međuvremenu saznao. Ko stane protiv njega, mora da umre. Ni prema tebi neće imati nikakvog obzira.

— To mi je svejedno — odbrusi Zapadnjak mračno. — Frederiko Kastelion bio mi je dobar prijatelj. A njegov sin je odvažan momak, kao što si i sama videla. On će rađe pustiti da mu skinu glavu nego što će izdati svoje prijatelje... Moram da požurim, Dijana...

Nije čekao na njen odgovor i brzo je izišao iz sobe. Znao je da može biti smrtonosno ovo što sada poduzima, ali, više nije imao uzmarka. Kada on krene nekim putem, onda ide njim do kraja — na ma kakav taj kraj bio.

Nije se bojao dok je silazio stepenicama. Njegovo jedino oružje bio je teški „remington” u opasaču, ali, to ga više nije brinulo. Ni sa mitraljezom ne bi imao šanse protiv tolike premoći.

Morao je da pokuša drugim sredstvima da spase mladića. Preduslovi za uspeh bili su njegova hrabrost i odlučnost.

A zavisilo je to, naravno, i od načina na koji će general reagovati.

Bilo je ponovo tiho na dvorištu, kada je Šejn izašao na jarko sunčevo svetlo tog krvavog jutra.

Dotle su Panča Kasteljona odveli do krvničkog panja.

Mladić je stajao uspravan i gord. Njegov pogled bio je upešten ka nebu. U svojim mislima, on više nije bio ovde.

— Sabadilja! — povika general po treći put ovoga jutra. — Vrš svoj dužnost! Za predsednika i za Meksiko!

Stari, sedokosi muškarac izgovorio je to sa puno patosa i u glasu mu se osećao fanatizam, koji je Zapadnjaku delovao malo tuđe za ovakvu lavlju spodobu.

Oba dželatova pomoćnika baciše mladića na kolena i jedan ga uhvati za kosu.

— Stoj! — viknu Šejn. — Još jedan trenutak!

Viknuo je to snažno i prodorno, i na dvorištu postade neprirodno tiho. Svi su zurili u Gringa.

Šta se to odjednom dogodilo s tim čovekom?

Je li pošasavio?

Šta mu bi da se meša u njihove stvari?

Jasno, on je pre nekoliko dana generalu učinio veliku uslugu, ali, to mu još nije davalo pravo da se on ovde ponaša kao veliki šef.

Stari general je bio očevidno uvređen.

— Kakvog razloga imate vi da se ovde mešate, senjor Šejne? — upita naizgled mirno. — Želite li, možda, da se zauzmete za ovog špijuna? To je jedan pobunjenik, senjor. A svi pobunjenici zaslužili su smrt. Samo gvozdenom rukom možemo u Sonori ponovo uspostaviti red i mir.

— Pančo nije špijun, don Simone — odvrati Zapadnjak. — Sem toga, on je još takoreći dete. Smatrate li vi zaista zločinom koji zaslužuje smrt, kad neko po nalogu jednog čoveka drugom preda pismo? Zar je pravosuđe u ovoj zemlji zaista tako duboko p~~o~~ tonulo da morate ubijati decu kako bi se pomoglo pobedi ~~neke~~ stvari?

Pančo Kasteljon je klečao na dvorištu pored krvničkog panja.

Sabadilja je čekao, vrebajući kao zver, na ishod razgovora između Šejna i generala.

— U to se vi ne razumete, senior — primeti general hladno. — Vratite se u kuću. Ne možete me navesti na to da povučem svoju odluku. Mladi špijun će umreti kako je i zaslužio.

Šejn ga pogleda s ogromnim prezrenjem. General je imao muke da izdrži taj pogled. Osećao se u sebi uznemiren zbog Šejnove iznenadne intervencije.

Kraj generala stajao je Fernando Bolivar, posednik hacijende, koja se kao ponosna tvrđava uzdizala u divljini, dominirajući celim krajem oko nje. Bolivar je generalu ustupio hacijendu za glavni štab, i iz toga se nadao da izvuče koristi. Govorkalo se da će jednog dana zauzeti položaj guvernera kada dosadašnji guverner bude smenjen, jer je duvao u istu tikvu sa pobunjenicima.

Fernando Bolivar se smeškao pokvareno. On je sa Šejnom bio izuzetno ljubazan, ali ovaj je već davno znao da je kod tog tipa sve lažno i iskonstruisano.

— Budite razumni, Šejne — reče hacijendero. — To nema nikakvog smisla. Koga još interesuje da li će jednog pobunjenika odneti đavo? Ti nitkovi moraju s tim računati.

— Tačno — saglasi se general. — Siguran sam da će senjor Šejn i dalje ceniti naše gostoprimstvo i da neće činiti nikakve ozbiljne poteškoće. Privedimo, dakle, tu stvar kraju. Sabadilja treba...

Zanemeo je usred reči, i usta mu ostadoše otvorena. Iznenadjenje ga je prikovalo na mestu, a nije bilo drukčije ni sa Fernandom Bolivarom i drugim kicoški odevenim oficirima, koji su ga okruživali.

Ono što je Šejn učinio, niko nije mogao ni zamisliti.

Bilo je to kao da neko pred njihovim očima uhvatio lično đavola za rogove.

Za njih je to bilo jednostavno neshvatljivo.

Ono što se Gringo usudio, graničilo se sa bezumljem! Ali, on je zaista stajao tu i držao svoj teški revolver u ruci. Cev revolvera bila je uperena u generala i to se tako brzo i iznenadno desilo da niko nije mogao ništa da učini.

Šejn je stajao i smeškao se na svoj hladnokrvan način.

— Možete da se odlučite, generale — reče mirno. — Izdaite naredbu da se Panču Kasteljonu odrubi glava i u istom trenutku bićete mrtav čovek. Sem vas, još će nekoliko drugih senjora umreti.

General Simon de Prado stajao je kao gromom pogođen. Počeo je da hukće i stezao je pesnice od nemoćnog besa. Ali, počeo je da uviđa da ništa ne može da učini. Morao je da popusti ako je hteo da sačuva život.

Stajalo ga je jako mnogo napora da ovo sve doživi pred svojim ljudima.

Sigurno već čekaju neki od oficira koji su ga okruživali da on neće popustiti. Onda bi jedan od njih mogao da preuzme komandu. Bio je to gorak trenutak za generala da otvoreno prizna poraz.

— No dobro — reče konačno uzrujano. — Šta tražite, Šejne? Samo život pobunjenika?

Zapadnjak se smeškao. Mislio je na to da mu general i Fernando Bolivar mnogo više duguju, ali, o tome nije hteo još sada da govori.

— Oslobodite prvo mladića! — naredi. — Želim da Pančo dođe ovamo i da mu daju da se dobro najede i napije.

— Do đavola! — prasnu general. — Hoćete li da mu još i platimo? Zašto zbog njega pravite budalu od sebe?

— On je sin jednog mog prijatelja — odvrati Zapadnjak. — Je li vam to dovoljno, generale?

Namrštenog lica, general izdade nekoliko naređenja. Pančo je odvezan i teturajući se počeo da se penje ka terasi.

— Senjor Šejne! — dahtao je. — Vas mora da je samo nebo poslalo! To je čudo! Pravo čudo! Hvala...

Onda se sruši u podnožju terase. Bilo je to kao da se ugasio onaj plamičak koji je poslednjom snagom užegao u sebi.

— Nosite ga u kuću, ljudi! — viknu Šejn. — I ne zaboravite da je njegov otac bio jedan od mojih najboljih prijatelja. Ko mladiću samo jednu dlaku takne, imaće sa mnom posla.

Zadenuo je revolver nazad u futrolu, ali, to je bila velika greška, što je već u sledećem trenutku ustanovio.

Niko nije mislio na to da se pobrine o mladiću.

Svi su mislili samo na Šejna, i uperili su svoje puške i revolvare u visokog gringa, koji je malopre pretio generalu.

Jedna reč Simona de Prada bila bi dovoljna, i Šejn više ne bi imao vremena ni da kaže: „zbogom, svete”.

Ali, naređenje nije dolazilo. Još ne.

Don Simon de Prado smeškao se samoljubivo i sa neskriivenim trijumfom reče.

— Sada ste dokrajčili, gringo. Jeste li vi zaista poverovali da ćete moći sa mnom da izvedete takvu igru? Šta više volite? Da vas streljamo, ili da vam skinemo glavu? Možete da birate.

Šejn se samo osmehnu. Osetio je kretanje iza sebe i u sledećem trenutku stade Dijana kraj njega.

— Don Simone — izusti devojka prekorno. — Ako ubijete Šejna, morate ubiti i mene. A vi dobro znate da se predsedniku to neće dopasti.

Stari general stisnu usne takoreći u crt. Ljutito klimnu glavom i procedi.

— Hajdemo u kuću! Spreman sam da se nagodim...

II

Šejn je znao da je Dijanina moć veća od generalove. Bar zasada. Kako će se stvari dalje odvijati, to stoji samo u zvezdama. Udoše učetvoro u veliku salu i zauzeše mesta za teškim, umetničkim duborezom ukrašenim hrastovim stolom.

Stari general Simon de Prado, Fernando Bolivar, Šejn i Dijana.

Šta su oni ovde trebalo da razgovaraju, nije se ticalo nikoga od onih napolju. U svakom slučaju, to je bilo mišljenje generala koji je sada s uzdržanim osmejkom uperio svoj pogled u Zapadnjaka.

— Vi ste mudar čovek, Šejne — počeo je. — Tako ste znali od početka da iskoristite vaše šanse. Vi ste hladnokrvno reskimali tamo gde bi se većina drugih povukla... Da, to je bio veoma visok rizik. Kako je lako neko od vojnika ili oficira mogao da izgubi živce kada ste uperili revolver u mene... Jasno, ja bih sada bio mrtav, ali, na moje mesto bi odmah stao jedan od oficira. Možda se neki od njih tome i nadao da će profitirati u pucnjavi. Častoljublje je smrtonosna stvar... Zar vi zaista niste računali s tim?

Šejn sleže ramenima, smeškajući se.

— Ko se nalazi u opasnosti, ne misli na posledice — odvra ti. — Tako nešto čovek čini suviše nervoznim. Ali, pređimo na stvar. Sigurno želite da mi učinite neku ponudu. Ja slušam...

General je žmirkao kao jastreb koji odozgo vreba na svoj plen. Najradije bi se direktno obrušio na Zapadnjaka da ga uništi. Ali, to nije išlo dok je Dijana tu.

— Da ne okolišimo — predloži general. — Vi ste mi pred očima mojih vojnika i oficira priredili poniženje, Šejne. Vi ste me naterali da opozovem svoju presudu. Odsada smo neprijatelji, ali mi ne treba otvoreno da iskazujemo svoje neprijateljstvo. To ne ide iz dva razloga. Prvi je što vam ja još uvek dugujem zahvalnost što ste buduću gospodaricu hacijende spasili iz kandži bandita. Pobrinuli ste se takođe da naših dvesta hiljada zlatnih pezosa budu sačuvani i da prevara „Vels Fargoa” bude otkrivena.

— Da — mrmljao je Šejn zadubljen u misli i u kratkim crtama počeo da defiluju pred njegovim duhovnim očima uzbuđenja poslednjih dana...

Pri bekstvu od potere „Vels Fargoa” našao je u brdima Arizone umirućeg vrača Starog Orla, a s njim je bila i njegova unuka Dijana, koju su ljudi nazivali Nežna Apačkinja. Na samrtnom odru ispričao mu je Stari Oreo dugo čuvanu tajnu. Dijana je bila kći izvesnog Romana de Kortana, koga su ljudi zvali Lavom Sijere. Postojala su dokumenta koja su sve to dokazivala, i tako je Dijana postala zakonska naslednica Haciende lavova, te gorde planinske tvrđave u kojoj su se sada nalazili.

Zajedno sa Dijanom, Šejn je krenuo na put ka jugu. Još pred granicom naleteli su na hordu apačkih otpadnika i Šejn je protiv svoje volje morao da učestvuje u prepadu na kočiju „Vels Fargoa”. U kočiji je bilo transportovano dvesta hiljada zlatnih pezosa. Bilo je to zlato koje je „Vels Fargo” dobio za veliku isporuku oružja na hacijendu. Zajedno s Apačima stigli su zatim Šejn i Dijana na hacijendu, gde je Šejn upoznao Fernanda Bolivara i starog generala. Fernando Bolivar bio je bratanac i još jedini živi rođak legendarnog Lava sa Sijere, Romana de Kortana. On je po Romanovom nestanku preuzeo hacijendu, i sada bio jedan od poverljivih ljudi predsednika Porfirija Dijaza čija se vlast u severnom Meksiku dobro zaliuljala.

Fernando Bolivar je odmah saznao za Dijanina prava, a i predsednik je brzo saznao za Dijanino postojanje. Romano de Kortano bio je nekad jedan od najboljih prijatelja Porfirija Dijaza i to prijateljstvo prenelo se i na Dijanu. Diavo bi ga odmah odneo ako bi se Dijani što dogodilo. To mu je predsednik putem kurira poručio.

Ali, tada je Dijana bila oteta od bandolierosa. Šejn je oslobodio devojk u jednom usamljenom pohodu, i uz put ponovo položio na obe plečke zloglasnu kompaniju, koja je sa drugim ilegalnim transportom oružja generalu poslala svoje tajne agente. Ovaj put je „Vels Fargo” hteo da se revanšira i da naplati novac za oružje koje se zapravo nije nalazilo u sanducima. I da

ga Šejn nije pravovremeno upozorio, stari general bi garantovano upao u zamku.

Od momčadi „Vels Fargoa”, koja se većim delom sastojala od pograničnih bandita, niko nije preživeo. I to je bio đavolski poraz zbog kojeg „Vels Fargo” nikako neće mirovati. To je bio za Šejna dobar razlog da što je moguće pre načini pristojno rastojanje između sebe i ove neprijateljske okoline.

— Vi ste, dakle, učinili za nas nekoliko stvari — nastavi general — i zato ćemo vam pokazati svoju zahvalnost, senjor Amerikano. Vi možete sa tim Pančo Kasteljonom na miru napustiti hacijendu. Jeste li saglasni s tim?

Šejn zavrte glavom.

— Ne, don Simone. Za slučaj pobede nad pobunjenicima, obećali ste mi dvadeset hiljada zlatnih pezosa. Dajte mi taj novac, i neću postavljati više nikakve zahteve.

General i Fernando Bolivar izmieniše brze poglede.

— Ne znam da li imamo toliko novca za trošenje — odvrati general izvlačeći se. — Nama je veoma mnogo potrebno da bismo finansirali rat protiv ustanika.

— A šta je s onih dvesta hiljada zlatnih pezosa, koje ste ponovo oteli „Vels Fargou”? — upita Šejn suvo. — Zna li predsednik već za to, da ste tako lepu uslugu učinili državnoj kasi? „Vels Fargo” ne može zvanično ni reč da izusti. Mogu samo da škrguću zubima i da ćute. Jer, to je bio ilegalan posao.

General ljutito pogleda Zapadnjaka.

— Hoćete li time možda da tvrdite da smo utajili novac? — upita oštro. — To je neverovatna kleveta zbog koje ne možemo da ostanemo mirni.

— Bilo je to samo jedno pitanje — objasni Šejn mirno. — Vi bi trebalo sad da se odlučite, senjor generale. Ja sam za vaše interese više puta rizikovao glavu. A vi ste izašli kao pobednik u poslednjoj bici sa pobunjenicima.

— Šejn ima pravo — javi se prvi put Dijana za reč. — Mi mu dugujemo taj novac. Bila bi sramota kad bismo sada prekršili našu reč. Don Simone, ja vas smatram časnim čovekom. I tebe takođe, Fernando Bolivare.

Obojica zapanjeno pogledaše u devojku. Onda izmieniše hitre poglede i klimnuše dosta brzo glavom.

— Dobro — složi se general. — Vi treba da dobijete novac, Šejne. Kao protivmeru očekujemo od vas da u roku od jednog časa napustite hacijendu. Dotle možete sigurno da završite vaše pripreme.

Ustao je i zajedno sa Fernandom Bolivarom napustio veliku salu.

— Ovo ih je gađno zbolelo — obrati se Šejn Dijani. — Još će dugo štucati zbog toga.

Gledala ga je potišteno.

— I mene će boleti — prošaputa. — Ali, ne zbog novca, Šejne. Znaš šta mislim?

Klimnuo je glavom i privukao je k sebi.

— Da, znam, Dijana. Ali, sigurno je za nas oboje bolje ako se izgubim odavde. Ja i inače ne mogu dugo da se skrasim na jednom mestu. A ti si postigla svoj cilj, Nežna Apačkinjo. Poseduješ papire, koji te predstavljaju kao zakonsku naslednicu hacijende, i tvoj stric Fernando Bolivar je odmah priznao tvoje pravo. Sem toga, imaš kao podršku predsednikovu moć. To je više sreće nego što jedan čovek odjednom i poželeti može.

— Ipak će mi nešto nedostajati — odvratila je tiho. — Lep osećaj da imaš kraj sebe muškarca kao što si ti.

Zapadnjak se nasmeja tiho.

— Ja nisam jedini muškarac na ovom svetu, Dijana. Ima još mnogo drugih na koje se možeš osloniti. Ipak ti savetujem da se ne zaljubiš u prvog boljeg momka. Žena kao ti, treba prethodno da se uveri u odanost svoga partnera. Sigurno neće potrajati dugo, a pojaviće se prvi kojoti i prvi lešinari počće da kruže. Ta vrsta je uvek daleko raširenija od orlova i lavova. Priroda je tako podešena da više ima bezvrednih nego vrednih bića i stvari. Pamti to za budućnost.

Nasmešila se sanjalački.

— Sada govoriš kao Stari Orao — promrmrljala je. — I on mi je davao savete kao i ti... Kuda ćeš sada da jašeš Veliki Glasniče Munje?

— Bilo kuda, Apačkinjo. Možda u El Paso. Ali, ko zna da li ću ikada tamo stići.

Klimnula je ozbiljno glavom.

— Čovek je kao list na vetru — rekla je. — Niko ne zna kuda će ga vetar sudbine odneti. To su bile reči Starog Orla, velikog poglavice i vrača Apača... Manitu — rekao je još — zaštitioće dobre ljude. Iako to često ne izgleda tako...

III

Na te reči je Šejn morao ponovo da misli dok je zajedno sa mladim Pančom Kasteljanom napuštao Haciendu lavova. Sedeo je na svom velikom sivcu, a mladiću je prepustio jednu mulu. Kao sedlo, Panču je služilo otrcano ćebe, a kao uzde konopac.

— Čim stignemo u prvo naselje kupiću ti lepog konja, Pančo — obeća mu Zapadnjak. — Treba da imaš lepo sedlo, oružie i novo odelo. Uskoro ćeš jahati ovim krajem kao ponosni kabaljero.

Mladić ga upitno pogleda iskosa.

— Imaš li toliko novca, amigo Šejne?

Visoki Zapadnjak se nasmeši.

— Kad ne bih imao dovoljno novca, ne bih ti ništa ni obećavao, mučaćo.

Prošli su kroz veliku kapiju i pojahali uskim, zavojitim putem u dolinu. Hacijenda je bila nasadena na kupu brda kao neosvojiva tvrđava.

Još pre nekoliko meseci, slušao je Zapadnjak različite priče o toj tvrđavi. Prvo je bila uporište Španjolaca, a zatim su Dijanini preci potpuno obnovili i prezidali hacijendu. Međutim, u poslednje vreme bila je sve drugo nego hacijenda. Goveda su se još jedva gajila, jer se Bolivar počeo baviti drugim, unosnijim poslovima. I sada je izgleda upecao najveću ribu, kada je stao na stranu predsednika Dijaza. Po njegovim sopstvenim rečima, guvernersko mesto ne može mu izmaći.

— Zašto si sve to učinio za mene, Šejne? — upita mladić. — Rizikovao si život, i sada još hoćeš da me daruješ. To ja ne razumem.

— Tvoj otac je bio moj prijatelj — odvrati visoki Zapadnjak ozbiljno. — Siguran sam da ni on ne bi postupio drukčije nego ja, jer je bio hrabar čovek.

— To je istina — promrmlja mladić. — Moj otac mi je mnogo pričao o tebi, amigo Amerikano. Ja ništa ne verujem tim psima na hacijendi?

— Kako to misliš?

— Ko je na vlasti hoće da je zadrži. On ne preza ni od kakvih sredstava da sačuva ono što je opljačkao. To je prirodni zakon, Šejne. Ljudi tamo gore na hacijendi moraju nas smatrati neprijateljima. Mi znamo veoma mnogo o njima. I to im se ne dopada. Imam osećaj da hoće da nas ubiju.

— To ti se samo čini — odvrati Zapadnjak, ali oseti u sebi neki upozoravajući glas. On mu je govorio da Pančo Kasteljon možda ima i pravo.

Stari general je još možda bio čovek koji se fer borio. Ali, sa Fernandom Bolivarom nešto nije bilo u redu. Taj tip bio je za Šejnova shvatanja nekako suviše gladak. Sa čovekom koji se tako brzo prilagođava i menja uverenja, stvari baš nisu sasvim čiste.

Stigli su do izlaza iz doline i pojahali konačno ka severu.

Hacijenda lavova se uskoro više nije videla. Šejn je ovim putem već jednom jahao i mislio je na to da je to na neki način bio sudbonosni put za „Vels Fargo”. U ovim brdima kompanija je doživela sigurno jedan od svojih najtežih poraza, ako ne i uopšte najveći.

Ime „Vels Fargo” ležalo je kao tamna senka na Zapadnjaku. Uvek iznova. spajala ih je sudbina.

U Apač Džankšnu navodno je izvršio prepad na banku. Naravno da nije bilo tako ali su ga svejedno gonili. Sama činjenica da se nalazio u blizini bila je „Vels Fargou” dovoljna. Gonili su ga nemilosrdno. Ovaj put su bili rešeni da ne dozvole da im

umakne. Raspisali su veliku nagradu na njegovu glavu, a njihovi agenti nisu prezali ni od toga da maltretiraju ili čak i ubijaju nevine ljude samo da bi otkrili gde se Šejn nalazi.

No, Zapadnjak im je izmicao.

Zatim se sukobio sa Sidnijem Bladom, specijalnim agentom „Vels Fargo“, koji je već izgubio živce. Prvi put u svom životu ovaj nije mogao da se uzdrži i izazvao je Šejna na revolucionarni dvoboj.

Šejn je u dvoboju pobedio. Isprva je mislio da je Blad mrtav, ali, docnije je saznao da je preživeo.

Šta li sad mora da se događa u tom čoveku? On će prevrnuti nebo i zemlju da se dokopa Zapadnjaka. I negde će se ponovo sukobiti kao i toliko puta do sada.

Šejn i „Vels Fargo“....

Bili su nevidljivom niti vezani jedno za drugo. „Vels Fargo“ mu je oteo i uništio sve što je imao. A on mu je onda počeo to da vraća po nepisanim zakonima divljine.

Od kako su ga gonili nisu ga ni za čas puštali na miru. Bio je siguran da i sada njihovi specijalni agenti već vršljaju po Meksiku. Ovaj put nisu smeli ni u kom obliku da se obrate vlastima. Bili su prinuđeni da čute i to ih je peklo.

Jer, bavili su se ilegalnom trgovinom oružjem. Nadali su se velikom dobitku, a prevarili su se kao nikada do sada.

Mora da su se razboleli od besa, a Šejn je u njihovim glavama ponovo postao glavni neprijatelj.

Na sve to mislio je Zapadnjak dok su jahali dolinom ka severu. Tu i tamo videlo bi se krdo stoke, ali, ništa nije ukazivalo na to da se neko ovde ozbiljno bavi uzgojem goveda i želi da na pošten način zarađuje svoj novac.

Mladi Pančo Kasteljon potonuo je u ćutanje. Tu i tamo, podigao bi bojažljivo pogled ka svom visokom pratiocu, ali, nije se usuđivao da ga oslovi, jer je Šejnovo lice odavalo da on ne želi da ga iko ometa.

U međuvremenu, prošao je čitav čas, i Pančo Kasteljon primeti uzdržano da bi bilo bolje da ujašu u uski kanjon, koji je vodio na zapad.

— To je put koji samo malo njih poznaju — objasnio je. — To je jedna prečica ka Arcipi. Tamo čekaju na mene prijatelji, kojima je trebalo da predam onu poruku Lerda de Tehade. Važno je da saznaju šta se dogodilo.

Šejn klimnu glavom, zadubljen u misli.

— Ja imam vremena, Pančo — promrmlja i njegove misli odlučite se ponovo ka Dijani, nežnoj Apačkinji sa kojom je proveo neke od najlepših dana svog života.

Pred njima se pojavi uzani kanjon. Stene su stajale tako blizu jedna drugoj da je samo jedan jahač mogao da jaše između njih.

Šejn pogleda i instinktivno trže pušku iz futrole. U tom trenutku, otvori se pakao iznad njih.

Napred, između stena, blesnu vatra iz cevi. Pančo Kasteljon bio je pogođen i zbačen sa svoje mule. Kao da ga je zgrabila neka nevidljiva ruka u zavatlala u vazduh. Tresnuo je o tlo i ostao nepomično da zgrčen leži.

Šejn se baci s konja. Držao je „vinčesterku” spremnu u ruci i dočekao se elastično kao mačka. Jedva da je i osetio bol i kotrljao se dok se nije našao iza jedne stene.

Blesak iz cevi usmerio se ka njemu. Među stenama, levo i desno od ulaza u kanjon kao da je vrvelo od neprijatelja. Šejnov konj se u međuvremenu srušio. Životinja je ležala sedam-osam koraka od njega, i on pomisli na dvadeset hiljada zlatnih pezosa u bisagama koje je dobio od generala de Prada i Fernanda Bolivara.

— Prokleti pasji sinovi! — progunda Zapadnjak gorko, čudeći se da je i sam još uvek živ.

Mogli su ga isto tako iz pozadine ustreliti, kao što su uradili i s mladićem.

Zašto su mu dali šansu?

Da li je to u vezi s nekim posebnim planom?

Čučao je iza svog više nego skromnog zaklona. U njegovim očima bilo je samo pitanje vremena kad će ga smaknuti.

Sve šanse su bile na njihovoj strani.

Svakog časa očekivao je smrtonosni udarac kugle u svoje telo. Ali, izgleda da su gađali loše. Jer, iako jedva da je bio zaklonjen, nije ga pogodila ni jedna jedina kugla.

Je li to bilo namerno?

Uzvratio je ljutito vatrom. Dva ili tri puta je pogodio. Čuo je krike ranjenih, a onda opazi da s tog mesta više ne bleskaju puške.

Nije ostao u svom zaklonu. Uzdajući se u svoju sreću, snažnim skokovima približavao se protivniku.

Da su hteli da ga smaknu, u to više nije bilo nikakve sumnje. Ali, on će ih već namučiti. Treba da shvate da su povukli tigra za rep. Hteo je još da im uputi poslednji pozdrav.

Šćepao ga je divlji bes.

Kakvi su to samo bili kučkini sinovi!

Pri tom nije mislio na ljude, koji su ga dočekali vrelin olovom. Ne, to su bili glupaci, koji nisu znali šta im glavu nosi.

Njegova mržnja bila je usmereno prema gospodarima hacijende: Simonu de Pradu i Fernandu Bolivaru, tim pravim nitkovima. Dali su mu dvadeset hiljada pezosa da bi pred Dijanom načinili lep utisak, jer su se nje bojali.

Ali zato su ovde, u divljini, dokačili njega. Ovde su očigledno hteli da ga dokrajče.

Smatrao je za pravo čudo da ga nijedna kugla još nije dokačila.

Ponovo se odlučio na skok napred i hteo je najzad da odahne, jer mu je izgledalo da je konačno našao mesto na kome je mogao duže vremena da se brani.

Prerano se obradovao.

Izenenada se kao iz ničega nad njim nadvila senka i pomračila sunce.

Bio je to krupan muškarac, koji je zamahnuo nečim što je ličilo na indijanski ratnički topuz.

To je bilo poslednje što je Zapadnjak opazio. Zatim mu se sve smračilo i imao je osećaj kao da nekud beskrajno tone. Sve mu se okrenulo, i u glavi kao da mu je eksplodiralo hiljadu parčića.

Ležao je kao mrtav, a tuce Meksikanaca ga je okruživalo. Nekoliko od njih bilo je ranjeno, i jedan je uperio cev svoje stare puške u Zapadnjakov potiljak.

— Ostavi se, Karlose! — opomenu ga drugi i skloni cev njegove puške u stranu. — Ti znaš šta je Padron rekao. Gringo treba da ostane u životu. Zašto je on tako naredio to sam đavo neka zna. Ali, sigurno je imao svojih razloga. O tome ne treba da razbijamo glavu. To nije naš posao... Uzmite mu sada šta vam je potrebno... Čizme su mu jako dobre. Hej, Pablito, kao da su stvorene za tebe... Njegove poslednje reči izgubiše se u opštem žamoru.

Šejn je ležao kao mrtvac na koga su se obrušili lešinari. Nije opazio ništa šta se s njim događa. Još uvek je bio bez svesti, kad su bandoljerosi nestali.

Probudio se mnogo kasnije. Sunce je još stajalo nad njim na vedrom nebu, a u svojoj blizini čuo je kreštanje lešinara.

Uspravio se s mukom.

U njegovoj lobanji kao da su zujale hiljade divljih pčela. Zatim je počelo da udara sa tupom jednoličnošću kao točkovi voza o sastave šina. Tu i tamo, začuo je jasan pisak lokomotive, koji bi se odmah pretvorio u šum nekog vodopada.

Seo je i dugo držao zatvorene oči. Morao je da se koncentriše, da bi se vratio u stvarnost.

Ponovo su oživele slike malopredašnjih događaja. Njegovo jahanje sa Pančom Kasteljonom. Zatim blesak iz pušćanih cevi, ogorčena borba, i najзад ona prilika koja kao da je iznikla iz zemlje i tresnula ga po lobanji.

Kreštanje lešinara prodre mu u svest. Okrenuo je glavu i ugledao u blizini mrtvog konja, na kome su čučali crni proždrljivci.

Nešto dalje, ležao je Pančo Kasteljon. Na njega ptičurine još nisu nasrnule. Ležao je zgrčen, lica ka zemlji. Napadači su mu ostavili njegove otrcane lanene pantalone i poderanu košulju. Za razliku od Šejna.

Zapadnjaka su potpuno opljačkali. Nije imao više ni svoje pantalone, koje su bile sašivene od fine antilopske kože.

Onaj koji mu je pantalone okrao bio je još toliko velikodušan

da mu je ostavio svoje stare, ofucane platnene. Tako je Šejn ipak imao komad odeće.

Sve ostalo su mu odneli. Čak mu nisu ostavili ni „sombbrero“, a bez njega je bilo isto tako teško kao i bez oružja. U ovoj neizdržljivoj jari, čovek bi lako mogao da izgubi razum, ako ne bi nečim pokrio glavu.

Šejn je vrlo dobro shvatio ovu opasnost.

— Pasji sinovi! — siktao je, sedeći još neko vreme i prikupljajući snagu. To vreme koncentracije činilo mu je dobro. Takvo ponašanje bilo je deo zapadnjakovog velikog iskustva. Morao je sasvim da se sabere da ne bi zapao u paniku.

Na taj način se čuvao i od gneva i od mržnje.

Čovek u njegovom položaju nije smeo da padne pod uticaj osećanja. To bi značilo slabost, koju on sebi ni po koju cenu nije smeo da dozvoli.

Opuštenost je bila njegovo jedino oružje, koje je u ovom trenutku još posedovao. Svaka lična emocija bi dobrodošla njegovim neprijateljima.

Sedeo je tako i mirno razmotrio svoj položaj.

Onesvestili su ga, a onda su sebi dozvolili zabavu da ga ostave u životu. Njihov je plan bio da mu omoguće da oseti pakao sa njegove gore strane. U njihovim očima bio je on jedan prokleti gringo, koji je privremeno bio koristan. Ali sad im više nije bio potreban i smatrali su da bi bila šteta pustiti ga da ode sa dvadeset hiljada zlatnih pezosa.

Napravili su samo jednu grešku.

Morali su ga ubiti. Čoveka kao što je Šejn mora se do kraja dotući ako hoćeš da budeš miran. Zar to oni nisu znali? Zar još nisu shvatili koliko je on opasan?

Sada je već bio miran i gledao je u mrtvaca. Jadan momak imao je malo od svoje slobode. Samo za kratko vreme umakao je smrti, ali sad ga je sudbina još nemilosrdnijim udarcem dotukla.

Za Šejna je to bio potpuni poraz. Sve što je rizikovao bilo je besmisleno. Sada je Pančo Kasteljon bio mrtav, a i on sam izgledao je dokrañčen. Možda ga posmatraju i paze na njegovu reakciju.

Oslušnuo je u sebi, oslušnuo svoj instinkt. I osetio je signal upozorenja. Siguran znak da se nalaze u blizini. Posmatrali su ga. On je to osećao, a to osećanje ga nikad nije prevarilo.

Samo njemu je to bilo potpuno svejedno. Njegovi neprijatelji veruju da su ga tako prebili da neće lako da se oporavi.

U tom uverenju treba i da ostanu.

Šejn je dugo čekao. Sedeo je, oborene glave i zamišljen kao neki stari poglavica, koji više nema snage. Ali, u stvarnosti je bilo drukčije.

Izgledao je još uvek kao slomljen čovek, kada se konačno ispravio i bespomoćno ogledao oko sebe. Onda krenu, posrćući ka mrtvom Panču Kasteljonu i okrete ga na leđa.

— To će oni platiti, Pančo — promrmlja gnevno i pomisli pri

tom, koliko bi se mladić radovao kočopernom konju, novom oružju i finom odelu.

Sada je Šejn mogao samu humku da mu pokloni. Grob usred usamljenosti ovog tužnog sveta planina.

Odvukao je mladića u jednu jamu, a onda je sa svih strana do-
vukao kamenje i otkotrljao ga preko mladića. Trudio se da ga do-
bro zatrpa da lešinari i kojoti ne mogu da ga se domognu.

Kada je završio s tim poslom, stajao je još neko vreme čuteći kraj kamene humke. Znao je da u takvoj situaciji treba nešto reći, ali mu ništa nije padalo na pamet.

Posle izvesnog vremena krenu dalje. Nije više imao čizama, a jedina odeća bile su mu poderane platnene pantalone Meksikanca, koji je sada sigurno s ponosom nosio njegove kožne.

Možda je taj tip uzeo i njegovo oružje, ali najverovatnije je da su nitkovi među sobom podelili njegovu imovinu da bi svi profiti-
rali od tog prepada.

Šejnovo ogorčenje bilo je veliko, dok je koračao kroz dolinu prema severu. Pod njegovim bosim nogama gorela je vrela zemlja, a užareno sunce nemilosrdno je peklo njegovu nezaštićenu glavu.

Bio je prava slika i prilika bede, ali ni u kom slučaju nije bio tako bespomoćan, kao što je izgledao.

On je još uvek bio Šejn.

A Šejn se nikada nije predavao.

IV

Istog popodneva stigao je još jedan odred konjice na Hacijendu lavova.

Na čelu eskadrona jahao je jedan sasvim mlad poručnik. Vik-
nuo je svom naredniku da naredi ljudima da sjašu, a onda nastavio ka velikoj glavnoj zgradi.

Na terasi, pojavio se lično stari general Simon de Prado.

Mladi poručnik zaustavi svog rasnog crnog konja, zauze propisno držanje i salutira.

— Poručnik Žaro Martinez javlja se na dužnost, senjor generale. Nisam mogao ranije stići, jer nas je uz put zadržala jedna grupa pobunjenika. Desetoricu od njih smo ubili, a ostale naterali u bekstvo.

General se nasmeši nekako meko, što inače nije bio njegov obi-
čaj.

— Hvala, poručniče — reče. — Uđite u kuću i ispričajte mi sve pojedinosti!

Mladi oficir kliznu iz sedla. U svemu je podsećao na kočopernog petla. Na crvenoj jakni blistao je orden. Na šuširu oboda povijenog nagore isticala se zlatom optočena kokarda. Nemarno je desnicom držao kanije od sablje dok se penjao stepeništem.

Uporedo sa generalom uđe u kuću. Kada su se za njima zatvorila

vrata i kada su se našli u svežem holu, zaboravili su odjednom na sve formalnosti.

Obojica se nasmejaše i zagrlīše se.

— Dobrodošao na Hacijendu lavova — reče stari general. — Lepo je da si konačno tu, mladiću moj. Iako si malo prekasno došao da bi mogao da se iskažeš. Pobunjenici su savladani. Samo još pojedinačne grupice vuku se okolo po brdima.

— Tim bolje, dedice — smeškao se Žaro Martinez. — Onda ćemo uskoro postići naš zajednički cilj.

— Oprezno! — prosikta stari general.

U tom trenutku, ušao je u hol Fernando Bolivar. Upitno je pogledao obojicu.

— Ah, Fernando, to si ti — povika general. — Ovo je moj unuk o kome sam ti pričao. Žaro Martinez, sin moje jedine kćeri. Kao rezervni poručnik dobrovoljno se javio kada je saznao za pobunu. Bojim se samo da je malo prekasno stigao.

Fernando Bolivar pruži ruku mladom oficiru.

— Drago mi je da sam vas upoznao, poručniče Martinez. General mi je mnogo o vama pričao.

Pozdravljanje je bilo srdačno. Muškarci su razmenili sve uobičajene učtivosti i sve je izgledalo u najboljem redu.

— Sreća da je hacijenda mogla da posluži vojsci kao sklonište — primeti Martinez. — Čuo sam da vi, kao domaćin, niste žalili truda da pomognete vojnicima, senjor Bolivare. To će predsednik visoko ceniti, siguran sam.

— Fernando Bolivar biće sledeći guverner provincije Sonora, Žaro — obavesti ga general. — To je već u toku. Za nekoliko sedmica biće gotovo.

— Čestitam! — povika Martinez. — O takvom jednom unapređenju, većina može samo da sanja. Ali, šta će biti sa hacijendom? Hoćete li postaviti nekog upravnika?

Fernando Bolivar zavrte glavom.

— To nije potrebno. U međuvremenu je pronađena naslednica nekadašnjeg zakonskog vlasnika. Ona je kći čuvenog Lava Sijere, Romana de Kortana, koji je pre mnogo godina stradao. Zove se Dijana i preuzeće hacijendu. Ja sam još samo upravnik.

— Kći Lava Sijere? — zapanji se poručnik. — To mora da je jako zanimljiva priča.

— I jeste — ubaci se general. — Ispričaću ti je prvom prilikom. Ali, sada ćemo prvo da ispijemo u čast susreta. Slažeš li se, Fernando?

Bolivar kimnu glavom i pokaza gostoljubivo rukom ka vratima velike dvorane.

— Baš sam radoznao da upoznam senjoritu — primeti Žaro Martinez, smeškajući se. — Je li lepa?

Simon de Prado podiže kažiprst.

— To nije za tebe, Žaro. — Ili je tvoja verenica u međuvremenu nestala?

— Sasvim suprotno. Uskoro ćemo se venčati.

Fernando Bolivar uli tekilu u čašice. Trojica muškaraca ispiše i nazdraviše međusobno, zaželevši jedan drugome mnogo zdravlja, sreće, ljubavi i pezos.

Malo kasnije, Fernando Bolivar se izvini.

— Moraću za izvesno vreme da vas ostavim. Imam da obavim još neke važne poslove. Ljudi, kojima sam dao važan zadatak, moraće uskoro da se vrate.

— Baš sam radoznao da li su uspeli — promrmlja general, izgledajući malo zabrinut.

Fernando Bolivar se samopouzdao nasmeja.

— Ljudi se razumeju u svoj posao, generale. Ne treba ni najmanje da se plašimo. Voleo bih samo da sam video glupo lice Gringa.

On mahnu dvojici u znak pozdrava i izađe.

Ostavši sam sa svojim unukom, general uli ponovo jaku tekilu u čaše.

— U čemu je stvar? — upita poručnik. — O kakvom ste to gringu razgovarali malopre?

— Čovek se zove Šejn — objasni general. — Pre nekoliko sedmica dobili smo pošiljku oružja od „Vels Fargoa”. Bio je to ilegalan posao, a novac za to uzeli smo iz državne kase. Pošto je posao bio obavljen, Bolivar i ja smo bili mišljenja da možemo sasvim mirno učiniti nešto i za sopstvenu blagajnu. Zbog toga smo ljudima „Vels Fargoa” oteli taj novac, za koji su verovali da je sigurno njihov. Taj Šejn nam je pri tom mnogo pomogao. Ne znam da li bismo bez njega to uopšte obavili.

— I gde je on sada?

Simon de Prado se nasmeja hladno.

— Tražio je nagradu od dvadeset hiljada i mi smo mu taj novac obećali, i pre nekoliko časova dali. Zajedno sa jednim mladim pobunjenikom on je napustio hacijendu. Poslali smo za njim nekoliko pouzdanih ljudi, s tim da se pobrinu za to da naša blagajna ponovo dođe u red.

— Razumem — odvrati Žaro Martinez leđeno. — Već sam slušao o tom gringu. On treba da je navodno neki opasan momak... Zašto ste ga uopšte pustili da odjaše? Zašto ga niste još na hacijendi smaknuli? Čovek ne sme sa takvim tipovima da rizikuje.

— Morali smo da imamo obzira prema toj proklesoj curi — odseče Simon de Prado. — Ona je kći čuvenog Lava Sijere, a on je bio jedan od najboljih prijatelja sadašnjeg predsednika Meksika. Nismo smeli da dopustimo sebi ni najmanju grešku. „Čikita” bi nas isporučila dželatru. Zato je trebalo da izgleda kao da smo se poravnali s tim Šejnom.

— Do đavola! — prosakta Martinez. — I kako će ići dalje? Kako ćemo da ostvarimo naš plan?

— Bez brige. Već ćemo ga izvesti.

— A Bolivar? Zna li on za celu stvar?

— Još ne — promrmlja general.

— A hoćeš li ga upoznati s tim?
 Simon de Prado sleže ramenima.
 — Moramo da sačekamo. Kad dolazi tvoja verenica?
 — Za dva ili tri dana će stići ovamo. Siguran sam da će sve ići kako smo planirali.
 — A poluindijanka? Šta će se dogoditi s njom?
 — Možda ću je načiniti svojom robinjom — nasmeši se Martinez. — Mojom ljubavnicom, koja će mi ispunjavati sve želje... Pretpostavljam da je lepa?
 General klimnu glavom, smešeći se.
 — Najlepša žena, koju sam video, Žaro. Ona...
 Naglo je ućutao kad je Bolivar ponovo ušao.
 — Sve je u redu — obavesti ih. — Ljudi su se vratili. Novac sam opet stavio u trezor.
 — A Šejn?
 — Ljudi su ga ostavili da leži. Bio je više mrtav nego živ. Ako to preživi, biće srećan. I nikada ga više nećemo videti u ovom kraju.
 — Trebalo je da izdaš naređenje da ga ubiju — prekori ga general. — Bojim se da je to velika greška.
 Fernando Bolivar se surovo smeškao.
 — Vi znate da se ja rado igram, generale — reče tiho. — Onda se osećam kao mačka. To mi pričinjava zadovoljstvo. Nadajmo se da će ponovo doći to kopile od gringa. Verujem da se neće predati tako brzo. On je proketo žilav i upravo u tome uživam. Nadam se da će se boriti. Onda ću ga ščepati i izručiti Sabadilji. To će biti scena koju još nismo doživeli. Šejn će nam poslužiti kao prvoklasna zabava.
 Sva trojica se nasmejaše zadovoljno.
 Niko od njih, međutim, nije znao da je njihov razgovor prisluškivan. Pokraj vrata koja su vodila u jednu sporednu prostoriju, stajala je Dijana.
 Srce joj je snažno udaralo. Iznenada je shvatila da je prepuštena sudbini. Protiv ta tri đavola nije mogla da učini ništa. Osećala je duboki strah u srcu. Kako će to dalje da se odvija?

Pala je noć.

Dijana je večerala sa tom trojicom muškaraca. Kasnije je otišla u svoju sobu. Rekla je da se ne oseća dobro i imala je utisak da to nije naročito ražalostilo onu trojicu. Legla je naga na krevet kao što je naučila. To joj je bila prirodna navika od detinjstva. Prevrtala se i pokušavala da zaspi.

Ali, nije joj uspevalo. Bila je nervozna. Osećala je dubok unutrašnji nemir. Instinkt joj je govorio da opasnost lebdi u vazduhu, i misli su joj se stalno vraćale na Šejna, koji je jutros napustio haci-jendu.

Kad bi samo on još bio u njenoj blizini!

Ali, tu je nadu morala da odbaci. Šejn je bio smaknut. To je saznala iz razgovora one trojice, koji je prisluškivala.

O kakvom li su samo planu razgovarali stari general i taj Žaro Martinez. Bilo je to nešto o čemu čak ni Fernando Bolivar očevidno nije imao pojma.

Sva trojica su bili đavoli i jednako loši. I svaki je želeo da za sebe izvuče korist.

Dijana je stalno ponovo analizirala ono što je čula i pored najbolje volje, san joj nije dolazio na oči. Pomislila je da napusti hacijendu i da potraži negde sigurnost. Ali, time bi samo svojim neprijateljima učinila uslugu. To joj njen ponos nije dopuštao.

Nikada se ona neće predati. Hacijenda je bila njeno zakonsko nasledstvo. Radije će umreti nego pobeći od tih nitkova.

Nemirno se prevrtala po ležaju. Mesečina je prodirala kroz prozor i osvetljavala njeno telo.

Pomišljala je na to kako joj je divno bilo sa Šejnom. I nikada to više neće doživeti.

Spolja su prodirali mnogobrojni šumovi. Veliko dvorište hacijende bilo je pravi logor. Oko tri stotine vojnika i dobrovoljaca nalazilo se na hacijendi i bio je problem pobrinuti se o svima njima.

To je bio zadatak Fernanda Bolivara, i on ga je uspešno obavljao. Imao je prave sposobnosti za tako nešto. Kada je u pitanju bila organizacija, general se nije mnogo mešao i radije je ostajao u pozadini.

Fernando Bolivar bio je bez sumnje pametan čovek i u Dijaninim očima imao je sposobnosti za guvernera. Pitala se zbog toga, ne bi li za nju bilo bolje da mu se poveri i da se udruži s njim protiv generala i bezosećajnog poručnika Žara Martineza.

Njihov plan je bio u tesnoj vezi sa hacijendom, znala je. Nameravali su nešto o čemu Bolivar nije imao blagog pojma.

Kad pravo razmisli on je bio još jedini, kome se nešto moglo verovati, jer je odmah i dobrovoljno priznao da je Dijana zakonska naslednica i da ubrzo sve treba da bude i pismeno potvrđeno.

Fernando Bolivar je želeo samo da postane guverner. Nešto drugo nije imao na umu. Zar ne bi bilo bolje kad bi mu se poverila? Morala je da nađe bar jednog čoveka s kojim bi mogla da sklopi savez.

Trgla se kad su se iznenada otvorila vrata.

Jedna tamna prilika kliznula je preko praga i brzo joj i bezglasno prišla.

Ona sede u krevetu. Druga žena na njenom mestu bi vrisnula, ali, Dijana na to nije ni pomišljala.

Panika je za nju bila strano osećanje. To se odnosilo i na situaciju kao što je bila ova.

Nije krila ni svoju golotinju. Nije ni pomišljala koliko to može da uzbuđi jednog muškarca.

A muškarac je bio Fernando Bolivar. Prepoznala ga je čim je zakoračio u njenu sobu.

Zastao je pred njenim širokim krevetom. Njegovo zadihano disanje odavalo je da je bio uzbuđen.

— Dijana — prošaptao je — sada smo konačno sami...

Seo je na ivicu kreveta i uhvatio je za ramena. Žudno je privukao sebi i hteo da je poljubi.

U prvom trenutku, bila je tako iznenađena da nije ni pomišljala na otpor. Osećala je samo da njegove ruke besramno klize po njenom telu.

Tek tada se sabrala i jednim pokretom se odmakla od njega.

Nekoliko trenutaka sedeo je kao skamenjen i njegov požudan pogled klizao je po njenom telu.

Onda se u njemu probudi bes i on je zgrabi neobičnom snagom. On je Dijanu smatrao predmetom ispunjenja njegovih želja, a on ga je odgurnula kao da je poslednja krpa.

— Ti... — procedio je — ti, prokleta droljo...

Ponovo je zgrabio obema rukama i celim telom bacio se na nju.

Otimala se očajnički, ali, protiv njegove brutalne snage nije mogla ništa. Pritisnuvši je svojom težinom na ležaj, zgrabio je prstima za vrat kao kandžama.

Kao da je hteo da je zadavi. Pomislila je to i odjednom je ležala sasvim mirno, kao da mu se predala.

— Odsada pripadaš meni — šaptao je on uzbuđeno. — Ti si gospodarica ove hacijende, ali, istovremeno treba da budeš moja robinja... Na ovaj čas sam čekao dugo. Bio sam ispunjen mržnjom, dok si davala prednost pokletom gringu Šejnu. Ali, to je prošlost. Odsada pripadaš meni. A prokleti gringo će se uskoro kuvati u paklu... Pobrinuću se za to da mu pred tobom odrube glavu.

— Kako to treba da razumem? — zadrhtala je devojka. — Šta je sa Šejnom?

Bolivar se isceri zlobno.

— Koliko ja poznajem prokletog gringa, neće se on još dugo predati. Naši ljudi su ga skoro smakli. Dočekali su ga iz zasede i uzeli mu sve što je imao... Ali, siguran sam da on ipak neće odustati. I mi samo na to čekamo. Uhvatićemo ga i onda dati posla Sabadilji.

Njegove tamne oči svetlucale su od mržnje i požude. Mrzeo je Zapadnjaka, a žudeo za lepom, mladom Apačkinjom.

— Lezi mirno! — prosiktao je. — Budi poslušna inače ću te ubiti.

Sklonio je jednu ruku s njenog vrata izvukao dugačak nož iz kanije za pojasom. Prislonio joj je vrh tik uz telo i zarežao. — Ako ne budeš poslušna, raseći ću ti trbuh. Ne zaboravi to. Ti si potpuno u mojim rukama.

Ledena jeza pojavila se u njoj. Shvatila je da je ovaj čovek poslednje unutrašnje granice prekoračio. On se neće ustezati ni od jednog bezumnog ubistva. Jer, on je već suviše uložio u igru.

Ležala je potpuno mirno, i on je prosto gutao pogledom.

U ovoj noći, za nju je postojala samo još jedna šansa. Morala se pokoriti njegovoj premoćnoj snazi. Ako to ne bi učinila, on bi je hladnokrvno ubio.

Muškarac je bio raspamećen. Njega se nije moglo nikakvim argumentima odvratiti. To bi bilo potpuno iluzorno. Zato je Dijana jedino mogla da čeka neku povoljnu priliku da mu vrati milo za drago.

Zatim je pomislila da mu zapreti predsednikom, ali, tada shvati da bi i to bilo besmisleno. Ležala je pod njim, bila je naga i potpuno izručena njegovim željama. Ovo će biti njegova noć. Dijana zaklopi oči i izgledalo je kao da se potpuno prepustila sudbini.

— Konačno si se urazumila — promrmlja on. — I baš mi se sviđaš...

Nagnuo se još dublje ka njoj. Usne su mu dodirnule njeno meko rame.

Pogledala je pored njega i novo iznenađenje prostrujalo je njome kao šok.

Ponovo je počela da se otima, ali, Bolivar nije obraćao pažnju na njenu promenu ponašanja. Bio je sav obuzet uzbuđenjem, i slep i gluv za sve ostalo.

Onda se jedna šaka pruži ka njemu, uhvati ga za vrat i snažno povuče sa devojke.

Fernando Bolivar se obrnu. Ispusti ljutit i istovremeno iznenađen krik — jer je prepoznao nepoznatog.

— Do đavola! — prosikta. — Prokleti gringo...

Šejn mora da mu se ukazao kao smrt lično. Visoki zapadnjak se namršti i udari. Njegova pesnica eksplodirala je o bradu Meksikanca. Istovremeno je Zapadnjak drugom rukom čvrsto držao nitkova da ovaj ne bi pobjegao prema vratima.

Udario je još jednom i Meksikanac postade u njegovoj šaci mek kao krpena lutka.

Dijana se uspravila na ležaju i zapanjeno zurila.

— Šejne... — prošaptala je, i to je bila jedina reč koja joj je sišla sa usana.

Zapadnjak kleče kraj poluonesvešćenog nitkova, koji je upravo zinuo da krikne, ali nije stigao. Šejn je već imao pripremljen komad krpe u ruci i zabio mu je između zuba.

— Konopac! — procedi. — Ili nešto slično!

Dijana potrča do teške komode i vrati se odmah sa tankim kožnim remenom. Šejn veza Meksikancu ruke na leđima i onda ga okrete.

Bolivar je pun mržnje zurio u njega.

Šejn se smeškao prezrivo.

— Napravio si veliku grešku, hombre — odseče. — To će ti slomiti vrat.

— Hteli su da te uhvate u zamku — prošapta Dijana. — To mi je pre nekoliko minuta odao. Trebalo je da ti Sabadilja od-rubi glavu. To je bio njegov plan, Šejne. Zato su te ostavili ži-vog oni ljudi što su izvršili prepad na tebe.

Šejn smrknuto klimnu glavom. Opazio je da Bolivar hoće da izbac i krp u usta, ali je on opet bio brži. Skinuo je svoju is-krzanu vratnu maramu i pritisnuo je na Bolivarova usta, vezavši mu je na potiljku u čvor.

Onda poč e da skida Meksikanca. Njih dvojica bili su otpr i-like istog stasa i za nuždu, mogao je Šejn da se posluži njegovim stvarima. Crne pantalone su mu bile malo tesne, a čizme su ga malo tištale, ali, u ovom trenutku, Zapadnjak nije na to obraćao pažnju.

Svući Bolivaru crnu somotsku jaknu i belu košulju nije bilo jednostavno. Nitkov se odupirao svom snagom i zbog toga Zapadnjaku nije preostalo ništa drugo do da ga udarcem revol-verske cevi, onesvesti. Sa Bolivarevim revolverom, naravno, jer je Šejn upao ovamo bez oružja. Bez oružja i samo u starim lanenim pantalonama onog lopova.

Sada se ponovo osećao kao pravi čovek, koji je odjednom opazio da mu u želucu zavija čopor gladnih vukova.

Noseći Bolivarovo odelo jako je ličio na Meksikanca. Po-sebno u noći ga ne bi mogli prepoznati.

— Kako si samo to izveo? — prošaputa Dijana. — Ja sam već verovala da su te smakli.

Osmehnuo se.

— Tako to brzo ne ide, devojk o. Bilo je samo proketo teško upasti ovamo. Imao sam veoma mnogo sreće, to moram da priznam.

— Šta ćeš sada? Na hacijendi ne možemo ni u kom slučaju ostati. Moramo odmah odavde, Šejne.

— Pogledao je zapanjeno.

— I ti? Zar ti se ovde više ne dopada?

— Ja sam u opasnosti, Šejne. Ovde su sami pokvarenjaci. General ima izvestan plan. Ja sam prisluškivala razgovor. Oni hoće da me ubiju.

— To ne mogu sebi da predstavim. Kad bi zaista hteli da te ubiju, to bi moglo biti samo iz jednog razloga, da sami dođu u posed hacijende. Ali, to ne bi nikada uspeli. U međuvremenu, već je svako saznao da si ti zakonska naslednica Lava Sijere... Zar ne može biti da si pogrešila?

Iznenada je postala nesigurna i slegla je ramenima.

— Nisam više tako sigurna — prošaputala je. — Uprkos svemu, želela bih da odem odavde, Šejne. Ja se bojim. Povedi me sa sobom. Samo kraj tebe osećam se sigurnom.

Klimnuo je lagano glavom.

— Možda bi zaista trebalo da te povedem. Možda si i u pravu. Ovde na hacijendi si samo dekoracija tih nitkova. Jesi li sasvim sigurna da je general protiv tebe, i da smišlja nekakvu svinjariju?

— Ne mogu se zakleti. Ali, osluškivala sam razgovor između trojice muškaraca. Isto tako kao što su hteli tebe da domame ovamo, možda hoće i mene da nasamare. Imam neko jako loše osećanje. Šejne.

— Tri muškarca? — začudi se Zapadnjak. — Ko je treći?

— Jedan poručnik po imenu Žaro Martinez. On je rezervni oficir i zbog pobunjenika je obukao uniformu. Došao je danas sa svojim odredom. Uzgred, on je generalov unuk. Ja mu ne verujem.

— Kome? Generalu, ili tom Žaro Martinezu?

— Obojica su ostavili loš utisak na mene. Ali, još manje mi se dopada taj Martinez. Ima oči ubice.

Šejn zamišljeno pogleda ka Bolivaru, koji je još uvek bio u nesvesti.

— Bolivar je kućkin sin — reče tiho. — To smo u međuvremenu saznali. Kako stoji stvar s ostalom dvojicom, to možemo samo da slutimo. Ali, to moramo nekako otkriti.

— Povedi me sa sobom, Šejne! Ne želim da ostanem ovde ni trenutka više nego što je potrebno. Osećam da mi ovde život nije siguran.

— Da — odvrati muškarac. — To bi bilo najbolje za tebe. Na taj način, steći ćemo nekakvu šansu da saznamo istinu i konačno raščistimo sto.

Razbesneli su ga i rešio je da im uzvрати udarac. Njegova najveća greška bila je što ih je potcenio. To je već gorko iskusio. Sad je red na njih da iskuse sopstvenu grešku.

Da li žele da prevare i Dijanu, to je tek morao da otkrije. U svakom slučaju, Šejn je još sumnjao u devojčinu slutnju. Nitkovi ne bi smeli ni da je taknu. Morali su da računaju s osvetom predsednika. Bilo je smrtonosno pasti u nemilost Porfirija Dijaza.

Fernando Bolivar se stenjući pomače, ali Šejn i devojka nisu obraćali pažnju na njega. Imali su dovoljno sopstvenih briga.

— Potrebno mi je oružje — reče Zapadnjak. — Ovaj jedan revolver je premalo za borbu. Bio bih vrlo brzo gotov.

Dijana se u međuvremenu obukla. Navukla je odeću od fino izrađene srneće kože, a na noge je navukla mokasine do članaka.

— Sačekaj me ovde! — šapnu. — Ja ću se za sve pobrinuti. Sigurno su nam potrebni hrana i konji.

Šejn je bio skeptičan.

— Neće biti lako izvesti konje — primeti. — Sigurno će posumnjati.

Devojka klimnu glavom.

— Imaš pravo. A važno je da se potpuno neopaženo izgubimo. Ali, to neće biti jednostavno... Kako si ti uopšte uspeo da se ovamo uvučeš neprimećen?

— Imao sam sreću. Prevukao sam se preko severnog zida, i niko od stražara me nije otkrio. Ono što ovde na dvorištu nazivaju vojskom, prilično je neorganizovana gomila. Prolazio sam između vojnika, i niko me ništa nije zapitao. Tako nešto mogu da označim samo kao sreću.

— Kakvo ti je oružje potrebno? Moramo da požurimo, što veću prednost budemo imali, to će nam i izgledi biti veći.

— Potrebna mi je puška. Po mogućnosti vinčesterka. I dovoljno municije.

— U redu. Ja se već sasvim dobro snalazim.

Izašla je iz sobe. Šejn se pitao da li da je zaista povede. Došao je da se snabde oružjem, odećom i hranom. A onda je hteo spolja da povede borbu da vrati ono što su mu uzeli. Prirodno, osećao je i želju da im vrati milo za drago, ali je ta misao u njemu bila prilično potisnuta. Nije hteo ni sebi da prizna da je u dnu srca gajio i želju za osvetom.

Osećao je u sebi pakleni pritisak da dovede do kraja ono što je započeo. Nitkovi su ga ružno izigrali. To je trebalo da osete.

Sem toga, osećao se još uvek vezan za Dijanu. I njoj je, izgleda, bila potrebna pomoć. Ali, istovremeno se pitao da li je dobro da je povede sa sobom, kao što je tražila.

To bi mogla da bude presudna greška.

Ali, ona je tako htela i samo će budućnost moći dati odgovor na pitanje da li su pravilno postupili.

Šejn se naže nad Bolivarom i izvadi mu krpku iz usta. Istovremeno mu stavi oštricu njegovog sopstvenog noža pod vrat i zapreti.

— Jedna glasna reč i bićeš mrtav.

Meksikanac se zagrcnu.

— Šta hoćeš ti, gringo? — promuca, a lice mu se iskrivi od straha. — Šta sam vam učinio?

— Želim moj novac nazad, hombre — odseče Zapadnjak. — I još jedno obeštećenje odozgo... No? Gde je vaš trezor? Gde ste sakrili zlatne pezose?

Na licu Meksikanca pojavi se divlji izraz.

— Ništa nećeš dobiti, gringo! — prosikta. — Radije ću umreti, nego da ti dam ijedan pezos.

Šejn shvati da Meksikanac ovo misli ozbiljno. Ovaj čovek je bio tako ogorčen svojim porazom, da se odsada ni na šta neće

obazirati. Bio je na ivici onoga što muškarac može da podnese. A on je bio čovek sa karakterom, to mu se moralo priznati. Čak i kad se radilo o negativnom karakteru.

Zapadnjak shvati da nema više smisla da nastavlja sa ovom temom.

Ove noći neće izvući nijedan pezos.

Ali, njega je drugo interesovalo. Hteo je da sazna više o celoj pozadini događaja. Možda će u ovom pogledu imati više sreće.

— Šta se ovde stvarno odigrava? — upita. — Kakvu zaveru ste zajedno sklopili protiv Dijane?

Na Bolivarovom licu pojavi se istinsko čuđenje.

— Zaveru protiv Dijane? Tako nešto ne postoji, gringo. Ti si lud.

Dijana se u međuvremenu vratila.

— Čula si šta je rekao — obrati joj se Zapadnjak. — Nema nikakve zavere protiv tebe. Možda bi ipak bilo bolje da ostaneš. Ovde si sigurnija.

Snažno je zavrtila glavom.

— Sigurna od Bolivara? Nitkov će me ponovo napastvovati. Kako mogu od njega da se zaštitim? ... Ne, amigo, rađe ću biti u tvojoj blizini. Kraj tebe sam mnogo sigurnija. Hajdemo! Vreme je. Ja jesam prava gospodarica hacijende. Ali, jedva verujem da postoji ijedan čovek ovde koji bi poslušao moje naređenje.

— Ostani, Dijana! — promuca Bolivar i počeo da se koprcu u vezama. — Obećavam ti da te nikada više neću dirnuti.

— Tvoje obećanje došlo je prekasno! — dobaci mu devojka. Onda se saže nad njim i ponovo mu stavi krpu u usta, pa mu zaveza maramu preko lica. Zatim zajedno sa Šejnom napusti sobu.

U dugačkom hodniku gorele su dve prigušene svetiljke. Čovek bi morao dobro da se zagleda da bi otkrio da se ne radi o Bolivaru nego o nekom drugom.

Zapadnjak nije osećao ni najmanju nervozu. Kao i uvek u sličnim situacijama, bio je hladnokrvan.

Približila se ponoć. Na velikom dvorištu bilo je mirno. Većina ljudi umotala se u svoju ćebad i spavala je pod zvezdanim nebom, kao što je i navikla.

— Gde je general? — upita Šejn tiho, dok su prolazili kroz hol i uputili se ka izlazu.

— On i poručnik su otišli da spavaju. Naša jedina poteškoća će biti da prođemo kroz kapiju.

Izašli su na terasu. Šejn nabi crni Bolivarov šešir sa širokim obodom duboko na čelo i počeo da silazi niz stepenice sa Dijanom.

Ove noći je bilo postavljeno samo nekoliko stražara. To je Šejn već utvrdio kada je prodro u hacijendu. Ljudi su se ose-

čali prilično sigurni posle pobede nad pobunjenicima i ta činjenica je takođe išla u prilog Šejnu i Apačkinji.

Kretali su se ka velikom koralu na ivici dvorišta. Dva Meksikanca, umotana u pončo, čučala su pred kapijom i umorno su podigla glave kada su se Zapadnjak i Dijana približili.

Onda su se brzo probudili i skočili. U prvom trenutku, Šejn je poverovao da žele da napadnu, ali, nije bilo tako. Oni su samo zauzeli propisno držanje, jer su Šejna smatrali svojim gazdom Bolivarom.

Kada su konačno shvatili svoju grešku, bilo je prekasno, da još nešto preduzmu.

Cevi Šejnove i Dijanine puške bile su uperene u njih.

— Gringo! — procedi jedan iznenađeno. — Šta to treba da znači?

Šejn se nasmeja podrugljivo.

— To je nešto što vi sigurno nećete razumeti — odvrati tiho. — Sem toga, nemam vremena da vam objašnjavam. Ono što mi je potrebno, jesu dva dobra konja, ljudi. Brzo! I neka vam nikakva glupost ne padne na pamet. Ja ću biti stalno iza vas. Ako hoćete još da poživite, budite razumni.

Poterao je oba Meksikanca pred sobom unutra u koral. Na mesečini, pokaza Šejn na dva ždrepcu, koji su mu se učinili posebno brzi i izdržljivi.

— Osedlajte ih oba! — naredi i Meksikanci krenuše ka okačenim sedlima. Već posle nekoliko minuta konji su bili osedlani. Meksikanci su drhtali od straha. Poslušali su odmah kad im je Šejn naredio da legnu na zemlju i pustili da ih veže i da im sopstvenim vratnim maramama zapuši usta.

Neometano su stigli do kapije i u senci visokog zida niko od stražara nije opazio da je čovek koji sa Dijanom hoće da prođe kroz kapiju Šejn.

Jedna krila kapije već su bila poluotvorena kad je nastao pakao.

Iz glavne zgrade razlegao se snažan uzvik. Bio je to glas Fernanda Bolivara, koji mora da je uspeo da se oslobodi veza.

— Tamo jaše gringo! — urlao je. — Ustrelite ga!

Za trenutak su stražari kraj kapije i gore na zidu stajali kao prikovani od iznenađenja.

Šejn i Dijana mamuznuše konje i odmah udariše u galop i pojuriše vijugavom, uskom stazom.

Za njima prasnuse prvi pucnji. Šejn se okrete u sedlu i uzvrativati vatrom. Precizno gađanje, naravno, nije bilo moguće. Ipak, slučaj je hteo da je pogodio i jedan za drugim dvojica ljudi raširiše ruke i srušiše se sa zida.

Šejn i Apačkinja već su stigli do prvog zavoja. Izgledalo je da su već u sigurnosti, ali ponovo je đavo umešao svoje prste.

Dijanin konj bio je u punom trku pogođen metkom. Ranje-

na životinja se trže i prope, bolno njišteći. U sledećem trenutku sruši se kao da ga je grom pogodio.

Devojka se većto baci iz sedla. U poslednjem trenutku se izvukla da je ne poklopi teško telo životinje.

Šejn naglo zaustavi svog ždrepcu. Nije se obazirao na kugle koje su zviždale oko njega. Okrete životinju i pojuri ka Dijani. Zgrabi je za ruku i ona potrča nekoliko koraka. Zatim je on povuče i ona se smesti u sedlo ispred njega.

U paklenom tempu pojuriše ponovo ka krivini. Prošlo je samo nekoliko sekundi od kako je Dijanin konj bio pogođen. Šejn je bio neshvatljivo brz i delovao je iznenađujuće efikasno. Sada su bili prvi put u sigurnosti.

To prirodno nije moglo trajati dugo. Šejn o tome nije gajio ni najmanje iluzije.

Tačno je znao da su već prvi gonioci krenuli.

Biće to jedna paklena potera. Dodatni hendikep bio je za njih što im je konj morao nositi dvostruki teret.

Od početka, Šejn nije gonio konja suviše brzo. Bilo je važno da životinja sačuva rezervne snage.

Stigli su u dolinu i pojahali ka severu. U međuvremenu je Šejn tako dobro upoznao ovaj kraj da je mogao i noću da se u njemu snađe.

Sa malo sreće mogli su da izmaknu goniocima, jer je u ovim vrletima bila bezbroj useka i kanjona u kojima se čovek mogao dobro sakriti.

Morali su samo da se potruže da se što pre izgube iz ove široke doline, koja nije pružala mnogo mogućnosti za zaklon. Šejnov cilj bio je jedan od uskih pokrajinih kanjona, gde se imao takav položaj da je mogao duže vreme da drži u šahu ceo eskadron.

Iza njih, pojaviše se prvi gonioci. Bila su četvorica i jahali su tako brzo kao da ih sami đavoli gone. Sigurno su pripadali najboljim generalovim konjanicima i mora da su osedlali svoje konje za tren oka.

Šejn nagna konja ka zapadnoj ivici doline gde je opazio nekoliko tamnih pukotina.

Četiri gonioce ga ugledaše i počеше odmah da pucaju. Šejn skoči s konja.

— Jaši napred! — povika devojci. — Sačekaj u useku brda na mene!

Dijana bez reči nastavi put. Visoki Zapadnjak stade i prisloni „vinčesterku” uz rame.

Gonioci su nesmanjenom brzinom jurili ka niemu. Izgleda da su se osećali veoma sigurni i da su verovali da im se pobeda nalazi u džepu.

Zapadnjak je pucao brzo i hladnokrvno, iako je oko njega praštala kiša metaka. Izbacio je dva gonioce iz sedla, ali su se

zato ostala dvojica preteći približili, a iz pozadine su pristizali novi.

Šejnu se ote kletva. Pucao je dok je imao ijedan metak u šaržeru.

Opazio je kako se jedan od gonilaca glavačke srušio s konja. Životinja drugog se ranjena propela i poklopila svog jahača ispod sebe.

Šejn se okrete i poče da trči. Delilo ga je oko sto koraka od mesta gde je Dijana čekala na njega. Sa drugog kraja doline, približavali su se sledeći gonioци.

Bilo je krajnje vreme za Zapadnjaka i devojkę da se izgube. Konj ih je nosio u neprozirnu tamu, koja je vladala u dnu tog uskog kanjona. Bila je to dobra životinja, koja je sigurnim instinktom tražila put kroz predeo pun stena.

Kanjon je vodio u pravi lavirint drugih kanjona i sada je Šejn znao da je u sigurnosti. Bar za prvo vreme. Ove noći gonioци neće više imati sreće.

Dijana je delila Šejnovo mišljenje.

Jedan čas kasnije, naišli su na izdan sa vodom u jednoj jami okruženoj visokim stenama. Ovde su načinili prvi predah. Od gonilaca nije bilo ni traga ni glasa. Zvezde na nebu počele su da blede. Mesec je već zašao za bregove. Bili su to sivi časovi pred svitanje, i vazduh je postao hladan.

Dijana je čučnula kraj Šejna.

— Srećna sam što smo ponovo zajedno — prošapta, a visoki Zapadnjak se zadovoljno nasmeši...

V

Kasnije su zaspali. Sunce je već punom snagom obasjavalo dolinu, kad su se probudili.

Apačkinja se izvukla iz svoje kožne odeće i spustila se u vodu. Ona joj je dosezala do kukova. Izgledala je zanosno, dok su joj kapljice vode kao zrna bisera presijavale na bronzanoj koži.

Šejn je u trenu bio budan. Pomislio je da bi i njemu jedno takvo osveženje dobro činilo. Ali, skoro u istom trenutku, primeti neko micanje.

Nisu više bili sami. Dobili su posetu.

Bila su petorica jahača. Potpuno bešumno pojavili su se na ivici uvale i cerili se na Zapadnjaka i nagu devojkę.

Šejnova ruka ležala je spremna na kundaku „vinčesterke”, koja je ležala tik kraj njega.

Petorica jahača nisu izgledali kao da su došli u neprijateljskoj nameri. Samo su se cerili, uživajući u nagoj lepoti devojke.

Bili su to divlji momci, to je Šejn opazio prvim pogledom. Nisu bili nikakve mirne ovčice, već desperadosi, hladnokrvni, prevejani tipovi, koji se nisu bojali ničega.

Iako je izgledalo da im ništa rdavo nije na umu, puške su im bile zadenute u futrole, a pištolji su visili u opasačima. Izgledali su skroz prijateljski, ali, Šejn nije bio čovek koji se lako pustio prevariti.

Njegova ruka je ostala da leži na kundaku „vinčesterke”, dok je podigao pogled ka došljacima.

Tek sada primeti i Dijana strance. Ona ispusti tih, uplašeni krik i iskoči iz vode. Potrčala je ka njihovom ležaju i navukla odeću.

Jahači su polako pojahali kamenitom, žbunjem prekrivenom nizbrdicom.

Šejn je pratio svaki njihov pokret s oprežnošću spreman za borbu.

Petorica došljaka sjahaše kraj vode i pustiše konje. Onda se okretoše ka Šejnu i devojci.

Izgledali su kao čopor vukova siguran da je već priključio svoju žrtvu. Sigurno su verovali da će sa Zapadnjakom imati lak posao. To je bio i razlog njihove nonšalantnosti s kojom su nastupali.

Šejn lagano ustade, držeći „vinčesterku” u desnoj ruci. Ni on nije ostavljao nikakav utisak ratobornosti. Ponašao se isto tako nemarno kao i petorica Meksikanaca.

Njihov vođa mogao se po svojoj spoljašnosti razaznati. Odeća mu je bila izvezena srebrom i sve je na njemu bilo nekako otmenije i impozantnije nego kod njegovih pratilaca. Bio je čovek, koji se isticao u masi, i to se videlo na prvi pogled.

Nosio je dva teška revolvera, a na drškama je bilo mnoštvo dubokih ureza. On se dakle ponosio ubijenima, koji su mu se isprečili bili na putu. To je bilo nešto što je Šejn duboko mrzeo.

A i ceo taj tip uopšte mu se nije dopadao. Odavao je surovost i podmuklost. Pogled njegovih tamnih očiju bio je nekako zmijski.

— Još uvek si u Sonori, gringo? — upita, cereći se. — Na tvom mestu, ja to ne bih rizikovao. Jesu li te prešli na haciendi? Jesi li u međuvremenu i ti osetio zahvalnost starog generala?

Šejn uzvratí istim osmehom.

— Ti me poznaješ, Meks. Ti, dakle, pripadaš poslednjim pobunjenicima, zar ne?

Onaj ponosno klimnu glavom.

— Ja sam Pedro Sadostar. Šejne. Vodim odeljenje pobunjeničke armije, koja je imala peh i pretrpela težak poraz. Ipak se mi još dugo nećemo dati. Upravo se ponovo okupljamo i

uskoro ćemo uzvratiti udarcem. Kučkini sinovi će uskoro videti svoga boga!

U međuvremenu, sva petorica su zauzeli, drukčije, napregnuto držanje. Izgledali su kao da se u sebi pripremaju za skoru borbu.

Šejn nije po prvi put čuo ime Sadostar. To je bio prevejani pogranični bandit i on se pobunjenicima sigurno nije pridružio zbog nekakvih ideala. Pripadao je parazitima, koji su se nadali da ulove za sebe neku krupnu ribu u mutnom. Možda je prisustvo takvog bio jedan od uzroka poraza pobunjenika.

Šejn je znao da će biti đavolski teško protiv takve premoći, ali mu ne bi mnogo koristilo i da je bio koji manje. Oni bi i tako pokušavali da ga ubiju, jer je on bio njihov neprijatelj. U predašnjim borbama nije učestvovao, ali je zato bio glavni krivac što transport oružja nije pao njima u ruke.

Pedro Sadostar pogleda Dijanu i obliza usne.

— To je, dakle, poluapačkinja, koja treba da preuzme haci-jendu! Šta se dogodilo, mala? Zašto nisi ostala sa Fernandom Bolivarom i starim generalom?

— To te se ne tiče, banditu! — odvrati devojka hladno.

Meksikanac nije bio naročito impresioniran.

— Samo budi oštra — reče. — Budi oštra i divlja kao mačka. Tako mi se više sviđaš. Veliko mi je zadovoljstvo da krotim divlje mačke. Za nekoliko dana ješćeš mi iz ruke. Gringa izbaci sebi iz glave. On će uskoro biti mrtav... A sada se skloni malo u stranu, curo. Ne bih hteo da te pogodim.

— To bi zaista bilo šteta — primeti jedan od njegovih pratilaca. — Takva jedna cura mora da se čuva. Smatram da je loše da se sa jednim ušljivim gringom hvata.

Dijana se i ne pomače s mesta. Iako Šejn nije mogao da joj vidi lice, znao je dobro šta se sad u njoj događa. Spolja je izgledala nežna i bespomoćna kao i uvek, i time je bandite obmanjivala. U stvari, bila je zverka i to će ovim nitkovima i pokazati.

— Skloni se u stranu, curo! — ponovi vođa bandita. — Bolje je za tebe. Ili hoćeš tako mlada da umreš?

— Učini šta ti kaže — obrati joj se Zapadnjak. — Ne treba ovde da podносиš besmislenу žrtvu.

Dok je izgovarao poslednje reči, podigao je pušku.

Morao je. Za njega nije bilo drugog izlaza.

Bio je u gadnoj nevolji.

Morao je da predupredi bandite, koji bi pucali odmah, s kuka.

Njegov napad je došao kao grom iz vedra neba. Sve se odvijalo brzo i beskompromisno.

Vođa i još dvojica uspeli su da izvuku oružje i nekoliko kugli prozviždalo je opasno blizu Zapadnjaka. Jedna ga je bolno

okrznila po slabini, ali, to je zapravo opazio tek kad je sve prošlo.

Metak mu je ostavio duboku ranu u mesu, ali se u početku nije osvrtao na to.

Klekao je kraj Pedra Sadostara, koji je jedini još živeo.

Voda bandita ga pogleda lica iskrivljenog od besa.

— Davo da te nosi, gringo! — prostenja ogorčeno. — To ćeš jednog dana skupo platiti.

— Svako ceni svoju kožu najviše — odvratila Zapadnjak. — Ti si suviše rizikovao, Pedro Sadostare. Nalazi li se u blizini još pobunjenika?

— To sam otkrij, gringo. Samo ću ti jedno reći. Uskoro ćeš mi u paklu praviti društvo.

To su bile njegove poslednje reči. Zatim se ispružio miran kao i njegovi kompanjerosi.

Dijanina senka zakloni Zapadnjaka.

— Moramo odmah odavde — rekla je neobično mirno. — Naši progonitelji mogli su da čuju pucnje.

Šejn klimnu glavom i oslobodi ranu, koja mu je krvarila. Dijana ode do sedla i izvadi paketić zavoja iz bisaga.

Rana je ubrzo bila očišćena i umotana.

— Ti si to uradila kao pravi lekar — primeti Zapadnjak. Zaista je tako mislio. — Idealna si za partnera. Nego... zaista se malo pre nisi bojala?

— Jesam malo — priznala je. — Nisam znala tačno kako ćeš reagovati.

Odvukao je mrtve bandite malo dalje od vode, među stene. Onda nabaci jednu veliku stenu preko leševa da ih ne otkriju lešinari. Ti proždrljivci naslute plen iz velike daljine i onda počnu da kruže nad poprištem, čime samo pokazuju put onome ko želi da ga nađe. A to Zapadnjaku i devojci nije odgovaralo.

Nalazili su se u gadnoj situaciji. Sada će ih goniti obe sukobljene strane, pa su imali samo minimalne šanse da se opet izvuku.

— Moramo na sever — odluči Šejn. — Moramo pokušati da se prebacimo preko granice. Mislim da je to zasada naša jedina mogućnost.

Ona se nasmeši čudno.

— Treba da bežimo, Šejne? — upita tih. — To do malo pre nije bio tvoj način. Zar si zaboravio da u Sjedinjenim Državama „Vels Fargo“ vreba na tvoj skalo?

— Mi premalo poznaemo ova brda — objasni on. — Oko nas vrvi od pobunjenika i vojnika. Ako budemo imali neć, možemo već u sledećih pola časa da naletimo na sledeću hordu. Zbog toga smatram boljim da za izvesno vreme nestanemo. Kasnije možemo tim iznenadnije da udarimo. Mogli bismo da se povučemo u sklonište Starog Orla. Tamo bismo za prvo vreme bili sigurni.

On primeti kako se Apačkinja iznenada ukočila pred njim gledajući u jednu tačku.

I tada se začu taman glas iza njegovih leđa.

— Sa tvoje tačke gledišta imaš pravo, Amerikano. Ali, i u ovim brdima ima dobrih skrovišta.

Šejn se polako okrete, držeći pušku tako, da bi mogao munjevit da opali, ukoliko bude potrebno.

Pred njim je stajao visok Indios. Bio je to mršavi starac sa čupavim pončom i velikim slamnenim „sombrenom”. Uprkos svoje bedne spoljašnosti, ostavljao je dubok utisak.

I nehotice, morao je Zapadnjak da pomisli na jednog poglavicu. Upoređivao ga je u sebi sa Starim Orlom.

— Ja sam El Saguaro — reče stari Indios. — Bio sam veliki poglavica Jakija, ali, još od pre mnogo godina živim sam u ovim brdima. Shvatio sam da crveni narod više ne može da se odupre belcima. Zbog toga sam odustao od svake borbe i povukao se u usamljenost... Možete da dođete sa mnom u moje skrovište. Tamo ćete biti u sigurnosti pred svim svojim neprijateljima.

Rekao je to mirno i bez patosa, i Šejn shvati da starac ne zbija nikakvu šalu s njima.

— Ne treba ništa da mi pričate o vama — nastavi El Saguaro odmereno. — Ja znam sve. Ti si kći čuvenog Lava Sijere Romana de Kortana i odrasla si kod Starog Orla, apačkog poglavice. Vratila si se u ovu zemlju da preuzmeš svoje nasleđstvo. Zbog nekakvog razloga u međuvremenu ste oboje dospeli u veliku opasnost... Šta se dogodilo na Hacijendi lavova?... Uzmite svog konja i pratite me. Na putu do mog skrovišta možete mi sve ispričati... Ne smemo da gubimo mnogo vremer, jer će uskoro stići ovamo vaši neprijatelji. Drugi put nećete imati toliko sreće.

Posle tih reči, on se okrete i dade znak Dijani i Šejnu da ga prate.

Zapadnjak brzo osedla konja i htede da uhvati uzde i konje bandita.

Ali, El Saguaro povika.

— Ostavi ostale konje, Amerikano Šejne. Oni bi samo ostavili za sobom vidljiv trag. Najmilije bi mi bilo da ostavite i vašeg ždrepcu. Naš put vodi vrlo uskom i poluobrušenom stazom, i možda bismo bez konja brže napredovali... Odluči se brzo, Šejne. Imamo još samo koji minut na raspolaganju.

Zapadnjak pusti uzde ždrepcu i krenu. Pratila ga je brza i lakonoga Apačkinja. Stari Jaki koračao je bez reči napred. Bio je to neobično žilav čovek, koga su ova brda odgajila.

Posle desetak minuta, stade El Saguaro na jednoj stenovitoj izbočini i pokaza ka zapadu. Odatle su mogli da vide uvalu iz koje su izašli i u kojoj se odigrala ona munjevita bitka.

Tamo su se već nalazili konjanici. Bili su to vojnici regularne armije. To se poznavalo po drečecim uniformama.

Razmireli su se odmah na sve strane, obezbeđujući okolinu.

El Saguaro se nasmeši i krenu dalje. Devojka i Zapadnjak su ga sledili. Posle izvesnog vremena, Šejn shvati da bi po ova-ko uskoj stazi zaista jedva vodio konja sa sobom.

— Postoje, naravno, zgodniji putevi — objasni starac ko-račajući — ali, ovako ćemo biti brže na cilju i vaši neprijatelji će vas tražiti uzalud.

Penjali su se sve više i posle dobrog časa hodanja našli su se u jednoj visokoj uvali, koja je sa svih strana bila zatvorena neobičnim formacijama stena. U njoj je raslo samo neko trno-vito žbunje i škrta trava. Za severnu ivicu bila je priljubljena kao veliko orlovsko gnezdo jednostavna koliba od neobrađenog kamenja.

— To je moje ognjište — objasni stari Jaki. — Ovde živim već dvadeset godina. Volim usamljenost. Mora se naučiti s njom izaći na kraj.

Bio je mudar čovek i Šejna je stalno podsećao na Starog Orla, kod koga je Dijana odrasla. I Stari Orao je živio usamljen u brdima, povukavši se od sveta.

— Ja sam slušao o Starom Orlu — reče El Saguaro kada je Zapadnjak naveo razgovor na tu temu. — Moji indijanski prijatelji, koji me s vremena na vreme posete, ispričali su mi sve. O velikoj pobuni i o lepoj devojci, koja izgleda kao polu-indijanka. U početku nisam mogao da verujem u to, ali sad vi-dim da je istina... Ti jako podsećaš na svog oca — obrati se devojci — koga su ljudi zvali Lavom Sijere.

— Ti si ga poznavao? — začudi se Dijana.

— On me je više puta ovde gore posetio i doneo mi mesa i druge namirnice. Svaki put smo dugo razgovarali i između nas je postojalo duboko prijateljstvo... Ispričao mi je i da hoće da ide na sever i da kćerku jednog apačkog poglavice uz-me za ženu. Sa tog jahanja se više nije vratio. Tebi pripada nje-govo nasledstvo, Dijana de Kortano. I ja ću ti pomoći da ga do-biješ. Biće to teško, ali, ne treba da gubiš nadu. Onda, ti imaš i dobrog partnera. Jakiji u brdima su mu upravo dali počasno ratničko ime. Nazvali su ga Lavom Sijere. Na to možeš biti po-nosan, Amerikano. To je ime najvećih boraca, koji su ikad ži-veli u Sonori. Siguran sam da ćeš to ime opravdati. Lave Sijere.

— Mi imamo mnogo neprijatelja — sleže Zapadnjak rame-nima.

— Šta se u međuvremenu dogodilo na hacijendi? — raspi-tivao se El Saguaro. — Zašto ste morali da pobegnute?

Šejn mu ispriča sve u nekoliko reči.

Kada je završio, klimnu El Saguero zamišljeno glavom.

— Da — promrmlja. — Biće to vrlo teško. Ja sam slušao

o Fernandu Bolivaru. On je vrlo mudar čovek i ja ne verujem da će ti on dobrovoljno ustupiti nasledstvo, Dijana. Niko u njegovom položaju ne bi to rado učinio... Možda bi hteo i da te učini svojom ženom i na taj način i dalje ostane vlasnik hacijende. Možda je samo bio nespretnan u svom udvaranju. Već su mnogi muškarci izgubili razum kad su ugledali lepu nagu ženu... To nije ništa izuzetno. Zašto se to ne bi desilo i Fernandu Bolivaru?

— To je i moje mišljenje — reče Zapadnjak. — Bilo bi bolje za Dijanu da uopšte nije napuštala hacijendu.

— Ali, moje osećanje mi je govorilo da je ovako bolje za mene — objasni devojka mirno. — Kako su se oni ljudi poneli prema tebi, Šejne, tako bi se poneli i prema meni. Pre svega, ništa ne verujem tom Žaro Martinezu. Ja sam mu videla oči. U njima je led do dna. On ima oči ubice. Za tako nešto ja imam osećaj.

— Žaro Martinez? — promrmlja El Saguaro zamišljeno. — Jesi li ti to rekla „Žaro Martinez“, kćeri?

— Poznaješ li ga?

— Slušao sam o njemu. Žaro Martinez je ime jednog zloglasnog revolveraša. On potiče iz Ermosilja i kažu da je poubijao više ljudi nego iko drugi. „Đavalji revolveraš“ zovu tog Martineza.

— Pitanje je samo da li se zaista radi o tom poručniku — progunda Šein skeptično. — Martinez nije nikakvo posebno prezime u Meksiku. Tako se zovu mnogi. Ne mora značiti da su poručnik i revolveraš isto lice.

— To ni ja ne mogu da verujem — složi se El Saguaro. — Naročito, ako je unuk generala Simona de Prada. General je ipak jedan ugledan čovek. Ne verujem da bi on zajedno s ozloglašanim revolverašem šurovao. U to sam čvrsto ubeđen.

— Jednog dana daćete mi za pravo — tvrdila je Dijana. — Nadajmo se da tada neće biti suviše kasno.

— Imaš li još papire, koji te legitimišu kao zakonsku naslednicu? — upita stari Indijanac. — To je veoma važno.

Ona položi desnu ruku u visinu kaiša svoje kožne odeće.

— Tu ispod nalaze se papiri u jednom zašivenom džepu. Tu ih niko neće brzo naći. Ja ću se za to pobrinuti.

— Ja ne bih... — El Saguaro prekide u pola rečenice i oslušnu.

Začuo se konjski topot. Konjanici su se približavali dolini i malo kasnije našli se u vidnom polju ono troje kraj El Saguarove kolibe.

Bila je to dugačka kolona avanturistički odevenih tipova. Jedna iskrzana zastava neodređene boje blago se vijorila. Oružje je svetlucalo na suncu.

Šejn je procenio jačinu pridošlica na četrdeset do pedeset ljudi.

— Pobunjenici — reče mirno. — Da li su oni radi nas došli, El Saguaro? Šta misliš?

Stari Jaki zavrte glavom.

— Jedva mogu to da poverujem. — Hajdemo za svaki slučaj u kuću. Njihov vođa je Gardo Suarez. On još nikome ništa dobro nije doneo...

— Gardo Suarez... — promrmlja Zapadnjak. — Ovde se izgleda zaista okupio sav šljam sa granice...

VI

Kolona pobunjenika zaustavila se u podnožju obronka na kome se nalazila koliba starog Indiosa. Jahači su bili na domašaj kamena i jedan od njih podiže ruku.

— El Saguaro, jesi li tu?

Stari Indijanac izađe iz svoje građevine, pošto je Dijani i Šejnu dao znak da se drže pozadi. Možda će mu uspeti da obmane pobunjenike.

Kroz mali prozor ugledao je Zapadnjak zloglasnog bando-ljerosa Gardo Suarez. Bio je to jedan prevejani, bradati tip u izlizanoj uniformi. Na širokim epoletama sijale su se zlatne oznake generalskog čina, a ovu titulu je Gardo Suarez sam sebi prišio, što je bilo dosta često kod ljudi njegovog kova.

Nagnuo je konja malo uz uzvišicu kad je El Saguaro izašao iz kolibe. Tri tipa opasnog izgleda su ga pratili. Ostali su čekali, vrebajući šta će da se desi.

— Zašto si došao, Gardo Suarez? — upita El Saguaro mirno. — Ti me već dugo nisi posetio u mom brdskom skrovištu. Jesi li u nevolji? Gine li vas vojnici Porfirija Dijaza?

— Mi tražimo jednog gringa po imenu Šejn — povika Gardo Suarez. — On je smaknuo mog najboljeg prijatelja Pedro Sadostara. I četiri ostala hrabra momka, koji su pripadali pobunjenicima.

— Ja tog gringa ne poznajem — odvrati El Saguaro mirno. — Ja nemam nikakvog interesa da se mešam u vaše stvari. Ti znaš da ja nisam borac, Suarez. I ne držim nikome stranu. Mislim samo da je to tužno da vi jedan drugom razbijate glave.

Gardo Suarez se nasmeja glasno.

— Ti malo obilaziš istinu, stari prevrtljivče. Ja imam tačne dokaze da su se Šejn i njegova cura ovamo povukli. Ta cura treba da je kći izvikanog Lava Sijere.

Starac mirno zavrte glavom.

— Ne mogu ti pomoći, Gardo Suarez. Moraćeš negde drugde da tražiš. Ovde kod mene si pogrešio.

— Pa, ipak bismo rado pogledali, El Saguaro. Može biti da si pogrešio.

Šejn uvide da starac više ne može da ih krije. Ova šansa je propala. Gardo Suarez je sigurno imao osnova da se ovde zaustavi.

I El Saguaro je to uvideo.

— Pobedio si, Gardo Suarez — odvrati bez uzbuđenja. — U pravu si. Šejn i devojka su ovde. Poveo sam ih sa sobom, jer su ih vojnici Porfirija Dijaza gonili.

Zapadnjak se pojavi pred niskim vratima.

— Ovde sam, Suarez. Šta hoćeš?

— Da te ubijem — odvrati nitkov ledeno se cereći. — Zato što si ubio mog najboljeg prijatelja.

— Pedro Sadostar je sam kriv za svoju nesreću — objasni Šejn. — Je li možda trebalo da dopustim tim podivljalim momcima da me prekolju?

— Nisi im dao šanse, gringo. To je bilo ubistvo.

— Njih je bilo petorica, a ja sam bio sam. Tada čovek pokušava sve što može, Suarez. Oni su bili potpuno raspamećeni. Prvo su hteli mene da ubiju, a onda da uzmu moju devojku.

— Gde je ona?

Dijana izađe.

— Ovde sam, hombre.

Pod mekom kožnom odećom ocrtavala se njena gipka figura.

Vođa pobunjenika obliza usne.

— Dopadaš mi se — zaključii. — Ti si baš ženica kakvu sam uvek tražio. Kad završim sa tvojim gringom prijateljem, povešću te sa sobom.

Šejn je držao „vinčesterku” u desnoj ruci i pomišljao je na to da sa Gardo Suarezom izvede isti trik, koji je izveo sa Pedro Sadostarom. Ali, to nije išlo tako lako, jer se stari Indios nalazio tačno na vatrenoj putanji.

Suarez cereći se pogleda Zapadnjaka.

— Predložiću ti nešto, gringo. Ti se predaj, a ja ti obećavam fer suđenje. Pred pobunjeničkim sudom, naravno. Možda nećemo s tobom po kratkom postupku, jer si, kako sam čuo, takođe neprijatelj starog generala de Prada i njegovi te vojnici gone. To bi moglo da ti donese blažu presudu. Ja ću se u svakom slučaju založiti za oslobađajuću presudu. No, kako ti se to sviđa?

— Uopšte mi se ne sviđa — odvrati Zapadnjak suvo. — Radije ću umreti boreći se, nego da me prethodno sameljete u mlinu.

— A šta tvoja cura misli o tome? Hoće li i ona radije da umre? Hej, pogledaj me malo, mala meleskinjo! Zar nisam zgođan momak? Sigurno bi rađe legla sa mnom u meki krevet nego da te požanje smrt. Ti još možeš da se izvučeš, mučaća.

— Ja ostajem kraj Šejna — odvrati devojka odlučno.

— Je li to tvoja posljednja reč? — oklevao je bandit.

Ona ne odgovori, već se vrati u kamenu kolibu. Pratioci Gardo Suarez izvukli su puške iz futrola i očekivali njegovu komandu.

Gardo Suarez pogleda starog Jakija.

— A ti, El Saguaro? Šta je s tobom?

— Ti znaš da sam se zakleo da nikad više ne potegnem oružje — odvrati starac svečano. — Ja u ovoj borbi neću učestvovati, iako sam svim srcem na strani Amerikanosa i devojke. Ukoliko ih oboje ubiješ, Suarez, moja će te kletva večito pratiti.

Posle tih reči se mirno okrete i pođe. Bandit je začuđeno zurio za njim, sve dok i stari nije nestao u kolibi.

Onda daje znak za napad.

U deliću sekunde otvorio se pakao. Ljudi u njegovoj blizini počeli su prvi da pucaju, i Šejn skoči, uzvraćajući vatrom, ka ulazu u kolibu.

Pucao je što je mogao brže, želeći da dokači Suarez. Kada bi pobunjenici izgubili svog vođu, stvari bi stajale sasvim drukčije.

Bila je to divlja, ogorčena borba. Šejn je u poslednjem trenutku uspeo da se dokopa unutrašnjosti kolibe i ugledao Dijanu, kako sa „vinčesterkom” stoji kraj prozorčića nalik na puškaru. Držala je kundak čvrsto uz rame i na njenom licu je bio izraz hladnokrvne, smrtonosne odlučnosti.

Bila je sigurno spremna da se bori do poslednjeg metka i poslednjeg daha.

Dim baruta ispuni malu prostoriju.

U jednom uglu, čučao je El Saguaro na hladnom, glinenom tlu i njegove usne su se micale, kao da izgovara neku molitvu.

Sigurno je to bilo neko zaklinjanje i u tom trenutku Šejn nije želeo ništa kako to da desi čudo i da starčeve molbe budu uslišene.

Koliko će dugo moći da izdrže?

Stao je iza drugog okna i pucao razjareno. Dole u podnožju prevrtali su se pogođeni napadači, njišteći bežali otuda prevlašeni konji, a ostali banditi se privlačili sve bliže, zaklanjajući se za stenje i žbunje.

Ispraznio je šaržer i počeo je grozničavo da ga puni. Kada je s tim završio, prvi pobunjenici već su se nalazili na jedva dvadeset koraka od kolibe. Bilo ih je sedmorica-osmorica i jurišali su kao uspaljeni đavoli.

Šejn uze revolver i opali prema ljudima ne ciljajući mnogo. Samo je malo micao sa cevi tamo-amo i kroz barutni dim opazio je kako se nekolicina uz krike srušila, a ostali otrčali nazad.

Prvi juriš je odbijen. Ali, pobunjenici su se već spremali za sledeći.

Za trenutak, zavladala je napeta tišina.

— Gringo, predaj se! — povika Gardo Suarez. — Na ovaj način samo pogoršavaš situaciju sebi i maloju.

Zapadnjak mu odbrusi ljutito.

— A ti ovde gubiš dragoceno vreme, Gardo Suarez. Na tvom mestu, ja bih bio mudriji. Zar nisi pomišljao da će tvoji pucnji namamiti generalove vojnike? Kada odande stigne eskadron, naći ćeš se u mišolovci, i nikada se nećeš izvući. Onda će te smaknuti.

Gardo Suarez ne odgovori odmah.

Da li je možda razmišljao o Zapadnjakovim rečima?

Bilo je sasvim moguće da je Šejn u pravu. On se tome i nadao. Još uvek je bilo bolje pasti u ruke regularne vojske, nego u vlast pobunjenika.

— Do đavola s tobom, gringo! — prasnu iznenada vođa bandita. — Makar i ja sam pri tom crko! Ti ćeš još danas otputovati u pakao.

Pobunjenici ponovo napadoše. Bila je sreća da je koliba bila sazidana od debelih kamenih gromada. Bila je to prava mala tvrđava koja se nije mogla osvojiti lako.

Meci su se, zujeći, odbijali od zidova, a poneki bi prosvirali unutra, i bila je prava sreća da niko od opkoljenih nije bio pogođen.

S vremena na vreme, Šejn bi zabrinuto pogledao Dijanu. Stajala je i borila se kao tigrica.

Kakva srčana žena!

Izgledala je kao da je ni najmanje nije strah i kao da je u mislima rešena da se bori i da umre.

I drugi napad uspeji su da odbiju. Bila je to prosto sreća, da su se pobunjenici baš u trenutku, kad je Šejn ispraznio „vinčesterku” povukli.

Zapadnjak ipak nije imao nikakvih iluzija. Bilo je samo pitanje vremena kada će konačno biti izgubljeni.

Dok je ponovo punio pušku, pogledao je kratko ka Dijani. Lice joj je pocrnelo od barutnog praha, a njene tamne oči sijale su od divlje vatre.

— Boriti se ili umreti! — procedila je zanesena bitkom, i u tom trenutku napolju je ponovo počelo...

Šejn pogleda starog Jakija, koji je još uvek, sa stoičkim mirom, čučao u svom uglu i bezglasno izgovarao reči. Izgleda da ni njegova preklinjanja nisu više mogla pomoći.

Taj treći napad više neće moći da odbiju. Nisu više imali dovoljno municije i to će nitkovi vrlo brzo primetiti.

Šejn proviri napolje. On pronađe jedan cilj, pritisnu obarač i vide kako se čovek zaneo i složio na tlo.

Tri napadača se pojaviše levo iza jedne skupine stena i po-
doše napred. Šejn okrete cev i opali jedno za drugim.

Pogodio je dvojicu. Treći uspe da se vrati u zaklon i Šejn
uštede metak.

I tada Zapadnjak kao da više nije mogao da veruje svojim
očima.

Novi jahači uleteše u dolinu. Glasan signal trube nadjača
sve ostale zvuke.

Kao što je Šejn ranije slutio, stigla je konjica. Vojnici re-
dovne vojske umešase se u borbu.

Šejn i Dijana su osluškivali pucnje.

Gledali su se zbrkanih osećanja.

Od pobunjenika biće spašeni.

Ali, šta će onda slediti?

Kada čovek pravo razmisli, oni su iz kiše pobjegli u pljusak.

Komandant konjičke jedinice bio je pukovnik po imenu
Sebastijan Kintero. Pošto su pobunjenici savladani, on izdade
još nekoliko naređenja i pojaha uz padinu ka kamenoj kolibi El
Saguara.

Došao je sam. Ispod njega u dolini jedan drugi oficir pre-
uzeo je komandu.

Zarobljenici su bili sakupljeni i pretraženi da nemaju skri-
venog oružja. Bolničari počese da se brinu o ranjenima.

Pobunjenici su bili praktično uništeni. Samo ih je malo
uspelo da se spasu. Među zarobljenicima nalazio se i Gardo
Suarez. To je bila neobično važna pobeda za vojsku. Jedan mlad
oficir, koji je ponosno jahao na rasnom konju, vodio ga je ve-
zanog.

— To je Žaro Martinez — reče Dijana tiho Šejnu. — Usko-
ro ćeš ga upoznati, amigo.

— Hajdemo napolje — predloži Zapadnjak. — Veoma sam
radoznao, šta će nam pukovnik reći... S njim sam na hacijendi
razgovarao nekoliko puta. On je u mojim očima jedan izuzetan
oficir. Čovek s kojim se može otvoreno razgovarati.

— On će izdati naređenje da zarobe — odvrati Dijana. —
Kasnije će te sa sigurnošću pogoditi sam bes i mržnja Fernanda
Bolivara.

Šejn sleže ramenima.

— To ostaje da sačekamo. U još jednu borbu se sigurno ne
možemo upustiti. Ovaj put bismo bili vrlo brzo gotovi.

Oni izađoše iz kolibe i El Saguero pođe s njima.

Pukovnik Sebastijan Kintero, smeškajući se, zaustavi konja
i prinese ruku svom šeširu u znak pozdrava.

— Radujem se što se nikome od vas ništa nije desilo —
reče. — Bio sam već u velikoj brizi da ćemo stići prekasno.

Uopšte nije govorio kao čovek, koji hoće da zarobi Zapad-
njaka. I uopšte, nije izgledalo da dolazi u nekakvoj neprijatelj-
skoj nameri.

— Ne znam da li je sreća i na mojoj strani — odvrati Šejn.
 — Mi smo se, istina, spasli, ali, s druge strane...
 Oficir odmahnu rukom.

— Nemate više čega da se plašite, senjor Šejne. U međuvremenu se ispostavilo da je sve jedna velika greška. Dobro ste uradili, što ste sa senjoritom pobjegli sa hacijende. Na taj način su se generalu de Pradu konačno otvorile oči. On je dobro razmislio i shvatio koji je čovek pravi krivac za sve. Fernando Bolivar je iskusio zasluženu kaznu. Poručnik Žaro Martinez ga je ustrelio.

Šejn nije mogao da veruje svojim ušima.

Bila je to novost s kojom ni u snu nije računao.

— Bolivar mrtav? — promrmlja zamišljeno. — Kako se to dogodilo?

Oficir sjaha, pride bunaru kraj kolibe i sa drvenim lončićem zahvati vode. Pošto se napio, objasni.

— U početku je general bio strahovito uzbuđen. Bio je van sebe od gneva, kada je čuo da je Dijana odvedena. Ali, onda je razmislio. Stražari su bili jednoglasni u tome da je senjorita sasvim dobrovoljno odjahala s vama. Dakle, nije se moglo raditi o otmici, kao što je tvrdio Fernando Bolivar. Od tog trenutka generalu je bilo jasno, da mu Bolivar nije rekao celu istinu. On je preduzeo ispitivanje i Bolivar je priznao da je pokušao da siluje senjoritu. Želeo je Dijanu de Kortano da učini svojom ženom i da tako i dalje ostane posednik hacijende... I tada je, pun besa, viknuo da će se pobrinuti za to da senjorita nikada ne preuzme nasledstvo. General ga je snažno prekorio. Njihova rasprava sve više je dobijala u žestini, i ubrzo je Bolivar posegnuo za svojim revolverom. On bi bez sumnje podmuklo ubio generala da se u tom najdramatičnijem trenutku nije generalu našao u pomoći njegov unuk Žaro Martinez. Bio je brži od Bolivara, i uspeo je, na sreću, da spreči ubistvo... To je cela priča, senjor Šejne. General će biti srećan kada čuje da ste spašeni od pobunjenika. Danas smo u svakom slučaju postigli jedno od odlučujućih pobeda. I to može armija, u svakom slučaju, vašoj odlučnoj borbi da zahvali. Siguran sam da će vam general odati posebno priznanje. Taj Pedro Sadostar bio je jedan od naših najopasnijih neprijatelja. Pravi demon. Verujem da je konačno pobuna skršena.

Šejn ga više nije zapravo slušao.

On se bavio svojim mislima o tome šta mu je oficir upravo ispričao.

Negde se nešto nije poklapalo.

Nije se poklapalo sasvim s onim što mu je Dijana ispričala.

Moglo se, naravno, desiti, da se ona potpuno varala. Možda su se njena osećanja poigrala s njom. To se lako može dogoditi svakom ljudskom biću, kome pretila smrtna opasnost.

U takvim situacijama, čovek ponekad vidi neprijatelja i u onima, koji mu u istini misle dobro.

General je još uvek ostavljao na Šejna utisak časnog čoveka. Sem toga, on je mnoge godine uživao glas prvorazrednog vojnika.

Zapadnjak se okrete ka Dijani.

— Šta ti misliš o tome?

Ona nesigurno učuta, kao da nije pravo znala šta da kaže. Očigledno su i nju mučile iste misli kao i Šejna.

U tom trenutku, dojava i Žaro Martinez. U kitnjastoj uniformi i na rasnom crnom konju izgledao je kao hidalgo iz davnih vremena.

Samo njegovo lice nije odgovaralo toj predstavi.

Bilo je to prepređeno lice, tvrdih crta i neprijatno hladnih očiju.

Šejn se seti na to šta je Dijana bila rekla:

„Oči ubice.”

Da, taj Žaro Martinez se ni u kom slučaju njemu nije dopadao. Bio je to tip, sa kojim mnoge stvari nisu bile u redu. On je krio zle misli iza prijateljskog osmejka.

— Nebu neka je hvala, da ste još živi, senjorita — povika Martinez izveštačeno. — General će se obradovati kao nikad u svom životu.

Onda pogleda Zapadnjaka i upita pomalo rezervisano.

— Vi ste Amerikano Šejn o kome sam u međuvremenu toliko slušao?

Šejn jedva приметно klimnu glavom. To je bio ceo njegov odgovor.

Poručnik se ponovo okrete ka Dijani.

— Sad ćete konačno moći da preuzmete vaše nasledstvo, senjorita. Da moj deda, general, nije tako dobro pazio, Bolivar bi svoju đavolsku igru još i ostvario.

— I da vi niste bili toliko brzi, Žaro Martineze — primeti Dijana zajedljivo. — Vi ste morali u tom trenutku reagovati kao pravi revolveraš. To je veština, kojoj čovek mora da se čudi.

On se nekako iskrivljeno nasmeši. Ironični Dijanin kompliment bio mu je očevidno neprijatan.

— Ja nisam imao nikakvog drugog izlaza, sem da odmah pucam — uzvрати. — General se nalazio u velikoj opasnosti.

Pukovnik se nakašlja i primeti.

— Treba da se što pre spremimo za povratak, poručniče. General će nas sada čekati sa velikim nestrpljenjem.

Pola časa docnije, već su jahali iz doline. Mrtvi su bili pokopani. Ranjene je trebalo transportovati na nosilima. Samo se po sebi razumelo da nema ranjenih pobunjenika, ali na to nije vredelo trošiti reči.

El Saguaro je ostao u svojoj visokoj dolini. Na rastanku reče Šejnu.

— Pazi na glavu, amigo Amerikano. Ti jašeš nepoznatoj budućnosti u susret. Čuvaj se od lešinara i vukova. I pazi na kćer Lava Sijere.

Šejn je davao starcu za pravo. On je već shvatio da nepoznata opasnost i dalje vreba. Pitao se samo kakvu ulogu igra stari general.

Da li je Simon de Prado zaista častan čovek za koga su svi smatrali?

U jednom trenutku, priključi mu se privremeno Žaro Martinez i primeti kao uz put.

— General veoma žali što je Bolivar naredio da vas napadnu i da vas opljačkaju. Bićete, naravno, u potpunosti obeštećeni...

Šejn klimnu glavom i osmehnu se zadovoljno.

VII

Malo pred sumrak stigli su ponovo na hacijendu i general ih dočeka na velikom stepeništu. Nosio je paradnu uniformu sa svim ordenima i pozdravio je Dijanu kao da mu je rođena kći.

A Šejnu reče.

— Beskrajno mi je žao, senjor, da se sve to tako desilo. Primite moje izvinjenje. Voleo bih da se sve to nije dogodilo. Samo se po sebi razume, da ćete dobiti puno obeštećenje za sve nepravde, koje ste morali pretrpeti.

— Hvala, generale — odvrati Šejn sa ljubaznim osmehom. — Za mene nije nikad bilo dvojbe da ste vi pravi kabalero.

General uđe prvi u kuću. U velikoj prostoriji sto je bio svečano postavljen. Bezbrojne sveće osvetljavale su prostoriju kao danju. Livrejisani poslužitelji bili su spremni da ispune svaku želju gostiju.

— Ovo veče treba da proslavimo — objasni general patetično. — Ovo je dan konačne pobeđe nad pobunjenicima. Najvažniji šraf u njihovoj mašini je odšrafljen... Senjor Šejne, vi ste ubili zloglasnog Pedra Sadostara. I vaša je zasluga da je Gardo Suarez zarobljen. Narediću Sabadilji da mu odrubi glavu. Ostale zarobljenike pustiću da beže, da bi posvuda razglasili smrt svog vođe. To je vrlo važno. Stanovnici brda neće se ponovo usuditi da se dignu protiv države. Od danas, uvući će im se strah u kosti.

Zauzeli su mesto za stolom. Šejn je još uvek nosio Bolivarovo odelo, koje mu je bilo malo tesno. Pomislio je na to kako bi mu kupka dobro činila, a potom bi na sebe navukao nove stvari.

U ovom svečanom raspoloženju činilo mu se, međutim, to

deplasirano i bilo bi mu neprijatno da u ovoj situaciji time gnjavi generala.

Pošto su ispili prvi gutljaj, ustade general i posegnu za srebrnim zvoncem, koje je stajalo pred njim. Pošto je glasno zazvonio, zamre svaki razgovor.

— Imam još nešto da vam saopštim — poče general veoma svečano. — Večeras nećemo samo slaviti pobjedu nad pobunjenicima. Imamo još dva druga razloga. Prvi je taj da je Hacijenda lavova dobila novu gospodaricu, Dijanu de Kortano, kćer čuvenog Lava Sijere.

Dijana je smešeci se sedela kraj Šejna. General i ostali muškarci zatapšашe. Sem Šejna, Martineza i pukovnika Kintera bila su prisutna još četiri oficira.

— Dijano de Kortano — nastavi general — očekujem sledećih dana ovlašćenje predsednika da vas imenujem za novu, zakonsku vlasnicu hacijende. Samo se po sebi razume da tu postoji određena pravna procedura, ali je u vašem slučaju predsednik Meksika naredio da se učini izuzetak. Ipak, biće potrebno nekoliko dana, dok se svi papiri ne sakupe.

Ponovo je načinio pauzu, podigao šampanjsku čašu i nazdravio Dijani.

— Sada ću da objavim još jedno iznenađenje — produži svečano. — Daskora na ovoj hacijendi živeli su samo muškarci. Ali, to je bilo stanje koje se promenilo. I vi, Dijana, niste više jedina žena u ovoj kući. Vi ste dobili društvo...

On pogleda ka vratima jedne sporedne prostorije, koja su se otvorila bešumno.

Ušla je jedna žena. Plava i vitka. Nosila je finu i jednostavnu crnu haljinu, koja je dosezala do poda. Bila je neobično duboko dekoltovana i dozvoljavala da joj razvijene grudi sasvim dođu do izražaja.

Kosa boje žita padala joj je u uvojcima preko ramena.

Jedna izuzetna lepota. Predstavljala je izraziti kontrast crnokosoj Dijani, poluindijanki bronzanog tena.

Bile su to dve jednako lepe žene. Ali, plavokose su uživale veoma visok ugled kod Meksikanaca, budući prava mala senzacija, dok su crnokose i tamnopusite bile uobičajene u toj zemlji.

Stajala je smeškajući se, i kao da je na nešto određeno čekala.

Žaro Martinez ustade i pođe joj u susret. S elegancijom pravog kavalira poljubi joj ruku.

— Mis Rubija Monigen iz Teksasa — objavi general. — Verenica poručnika Žaro Martineza. Bila je na putu iz El Pasa za Ermosiljo, da tamo mome unuku kaže definitivno „da“. Žaro Martinez je znao za to i poslao joj je u susret kurira da joj

saopšti da je očekuje ovde, na hacijendi. I sada je ona ovde. A vas, Dijana, molim da joj budete dobra prijateljica.

Dijana klimnu glavom, smešeći se.

— Dobro došli na Hacijendu lavova, mis Monigen — pozdravi jednostavno gošću. — Nadam se da će vam se ovde dopasti.

Rekla je to na engleskom, ali, Rubija odvrati na meksičko-španskom.

— Zovite me, molim vas, samo Rubija, senjorita. Mislim da se na taj način ljudi bolje upoznaju i razumeju.

Prišla je stolu i pružila Dijani ruku. Pozdrav je bio srdačan. Obe tako različite žene izgledalo je kao da se od početka slažu kao sestre.

Šejn je ipak imao utisak da to dve divlje mačke stoje jedna prema drugoj. Pitao se samo koja je od njih opasnija tigrica.

Došlo mu je na pamet još nekoliko misli i on je počeo da sluti, da ovde neće još dugo biti mira.

Ovde kao da je počinjala nova paklena igra...

Pošto je večerao, ustao je i izišao iz sobe. Učinio je to bez reči, jer je bio mišljenja da nikome zbog toga ne duguje objašnjenje.

I napolju, na prostranom dvorištu, se slavilo. Tekla je tekla potocima, a na tri velike vatre pekli su se volovi. Ljudi su svirali u trube i gitare. Negde je nekolicina pevala pesmu o ratu i časti da se umre za otadžbinu.

Bila je to uobičajena atmosfera u jednom muškom logoru, ali, ovde nisu bili samo pravi vojnici. Bili su tu i dobrovoljci, u prvom redu avanturisti i desperadosi koji su na ovaj način hteli da umaknu ruci pravde.

Jednu grupu ovih više ili manje sumnjivih prilika primeti posle izvesnog vremena Šejn, kada je stigao do ivice dvorišta. Bila su četvorica i čučali su zajedno kao zaverenici.

Zapadnjak stade tri koraka od njih, dok ih je mesečina osvetljavala.

Ruka mu je ležala na dršci revolvera i ona četvorica se oštro upiljiše u njega.

Levom pokaza na jednog, koji se i nehotice trže, kao zver saterana u gao.

— Čizme — izgovori Zapadnjak nemarno. — Nadam se za tvoje dobro, da si ih sačuvao, hombre... Izuvaj se, čoveče!

Oslovljeni se isceri.

— To nisu tvoje čizme — zareža zlovoljno. — One su moje vlasništvo. Ali, ako ih svakako hoćeš, moraćeš se boriti za njih, gringo.

Sva četvorica zauzeše u međuvremenu borbeno držanje. Šejn shvati da je sukob neminovan. Bila su to četiri prevejana kućkina sina, koji mu njegove stvari neće hteti da vrate.

Jedan je nosio Šejnove čizme, drugi opasač sa teškim „remingtonom”. Treći je posedovao njegove pantalone od kože divljači, a četvrti njegovu kožnu jaknu. Kraj tog tipa ležao je i Šejnov crni šešir, jedan skupoceni teksaški „stetson”, za koji bi običan kauboj morao da da dve svoje mesečne plate.

Jedan od njih nosio je i Šejnovu košulju, ali, nju Zapadnjak nije želeo da vrati. Nije bio siguran da se u međuvremenu napunila vašima ili drugom gamadi.

— Dobro, dakle — reče. — Kako hoćete?

Ona četvorica ne odgovoriše, već krenuše. Ali, ne posegoše za revolverima, kako je Zapadnjak očekivao. Hteli su da se s njim obračunaju na drugi način, pesnicama. Taj prokleti gringo ima da se naradi, dok ponovo sastavi sopstvene kosti.

Skočili su na njega dahćući i režeći kao čopor vukova, kad se obruši na bufala.

— Dobro — procedi Šejn i tada počese da ~~rade~~ njegove pesnice kao parni čekići.

Prvog Meksikanca pogodio je tačno u vrh brade. Ovaj se zanese unazad i tresnu u jednog od svojih kompanjona.

Drugi skoči na Zapadnjaka sa strane, ali Šejn podmetnu lakat i ovaj nalete na njega tačno pleksusom. Tih muklo zastenja i pade na kolena, pritiskajući obema rukama bolno mesto.

Četvrti se nije uplašio i potrča s očajničkim besom na Šejna. Iznenada mu se u ruci stvorio nož.

— Rasporiću te, prokleti gringo — prosikta.

Šejnove ruke se ispružiše brzinom zvečarke koja napada. Bio je brži od onog s nožem, i uhvatio je napadača za zglavak ruke. Onda se munjevito pokrenu. Meksikanac polete kroz vazduh, tvrdo tresnu o utabanu ilovaču dvorišta i ne mače se više.

Ne brinući se više za njega, ustremi se Zapadnjak na preostala tri nitkova, ne dozvoljavajući im da se srede.

Pretvorio se u pravu borbenu mašinu. Delio je udarce pesnicama, laktovima i nogama. Isterao je banditima dušu na nos. Stao je tek kad su sva trojica prebijeni čučali na zemlji bez ikakve volje da nastave otpor.

Kao da je tornado prohujao preko njih. Bili su srećni da su još uopšte živi.

Njihov kompanjero, koji je napao s nožem, nije više bio u stanju da se pomakne. Pri nezgodnom padu naleteo je grudima na sopstvenu oštricu.

Šejn uze banditima oružje i zavitla ga u pomrčinu. Onda naredi.

— Moje stvari!

Ona trojica poslušala bez pogovora. Uhvatio ih je užasan strah. Nisu verovali da prokleti gringo ima toliko snage.

Dobio je svoje stvari. Poginuli je nosio njegovu košulju, ali, ona mu ionako nije više vredela. Opasač i „remington” Šejn uze od njega.

Stavio je svoje stvari pod mišku i pogledao tri nitkova oštro.

— Ko je izdao nalog da izvršite prepad na mene i mladića?

Nije verovao da će dobiti iskren odgovor, ali na njegovo iznenađenje jedan od prebijenih se javi:

— Dobili smo naređenje od Bolivara. Svakom od nas dao je za to po sto zlatnih pezosa. To je istina, gringo.

— A general? — nastavi da se raspituje Zapadnjak. — Jeste li od njega dobili kakvo naređenje? Hoću istinu, ljudi!

— Mi nismo imali sa generalom ništa — glasio je smrknuti odgovor. — Mi smo bili na Bolivarovom platnom spisku. Samo smo za njega radili i od njega bili plaćani. Vojska nas se ne tiče, gringo.

Šejn im je verovao. Znao je da neće od njih više ništa izvući. Bile su to primitivne ubice, koje o pozadini svojih zločina nisu uopšte razmišljale. Oni su dobili stotinu pezosa, a sve ostalo im je bilo svejedno.

— Zaslužili ste da vas obese — odbrusio im je. — Ali, za to će se jednom neki dželat pobrinuti. A sada se gubite! Nestajte sa hacijende! Ili će Sabadilja opet imati posla.

Ne udostojivši tri nitkova više ni pogleda, krenu nazad ka glavnoj zgradi. Iz hola se odmah popeo na sprat i ušao u sobu u kojoj je mnogo noći proveo sa Dijanom. Hteo je konačno da se okupa, presvuče, i da se nekoliko sati odmara.

Ali, to mu nije uspelo.

Jedva da je ušao kad je iza sebe začuo šum. Bilo je to kao siktanje zmijske i on se munjevitokrenu.

Na mesečini, koja je svetlila kroz visoki prozor, ugledao je dugačku oštricu noža. Visoka, u crno odevena prilika, sjuri se na njega i nož se sa smrtonosnom preciznošću usmeri na Zapadnjaka.

Šejn se baci u stranu. Oštrica mu zapara desnu stranu grudi i podera odeću.

Nije osetio nikakav bol. Samo ga ispuni divlji bes. Primenio je isti zahvat kao malopre u dvorištu i podmukli tip polete kroz vazduh. Tresnuo je na pod i ostao da leži. Šejn se obruši na njega. Čovek je bio žilav kao mačka. Još uvek je držao nož u ruci i hteo je odozdo njim da udari.

Zapadnjak je opet bio brži. Pogodio ga je desnicom u bradu i oči napadača se zastakliše. Šejn ga obori na trbuh i povuče mu ruke na leđa. Onda mu izvuče kožni remen iz pantalona i zaveza mu zglavkove.

Čovek je u međuvremenu ponovo došao k sebi. Šejn zapali šibicu i prinese mu je licu. Ugledao je crne oči jednog prepredenog meleza, čije ime nije znao. Znao je samo da je jedan iz Bolivarove momčadi i pitao se iz kojeg razloga je taj tip pokušao da ga ubije.

— Ko ti je izdao nalog? — upita preteći.

Melez je stisnuo usne. Oči su mu svetlucale. Šejn uvide da će mu biti teško da iz uhvaćenog nešto izvuče. Muke su kod takvih tipova malo koristile, jer su imali mnogo toga na duši.

— Je li to bilo generalovo naređenje? — nastavi Šejn taktično.

Ćutanje.

— Ili je to bio Žaro Martinez?

Melez pljunu. Pokazivao je znake dubokog prezrenja, ali, ono je moglo biti upravljeno i protiv Zapadnjaka.

Šejn ga povuče na noge i izgura ga pred sobom u polumračni hodnik. Onda krenu stepenicama dole u veliku salu.

Postalo je potpuno tiho, kad se pojavio Šejn sa svojim zarobljenikom.

Visoki Zapadnjak pređe ispitivačkim pogledom po licima prisutnih, ali, nijedno se nije odavalo.

Na svima se videlo samo čuđenje.

— Izgleda da još postoji veliki interes da budem uklonjen s puta — objasni Šejn mirno. — Ko je ovaj čovek, generale? Bio je u mojoj sobi, kad sam ušao i hteo je malčice da me izbocka.

— Zove se Kučiljo — odvrati — general. — Pripadao je Bolivarovim poverljivim ljudima... Možda je iz mržnje želeo da vas smakne, senjor Šejne.

Zapadnjak tako munu meleza da se ovaj svali na kolena. Od toga mora da su mu se veze usekle u zglavkove.

— Nema svrhe, senjor Šejne — objasni general. — Ne možete ga naterati da govori. On je nem.

Kučiljo ispusti nekoliko neartikulisanih krikova. Podsećao je na uhvaćenu životinju, i Šejn oseti sažaljenje.

Kučiljo je morao biti nagovoren od nekog kućkinog sina da ga ubije. Ali, ko je to bio, to on neće nikada moći da oda.

Šejn uze melezov nož i preseče mu veze.

— Idi! — naredi mu. — Nestani, Kučiljo!

Melez ustade. Zurio je u Zapadnjaka sa čuđenjem i nevericom. Oklevao je malo kao životinja, koja očekuje smrtni udarac, a onda potrča odatle kao da ga hiljadu đavola goni.

I Šejn izađe. Imao je osećanje da mu u ovom društvu nedostaje vazduha.

Dok je stajao na terasi, priđe mu Dijana. Stala je tik kraj njega i Zapadnjak je obgrli oko ramena.

Stajali su tako ćuteći i gledali u dvorište obasjano mesečnom, po kome su se razaznavale mnoge logorske vatre. Vladala

je neka romantična atmosfera i ništa nije ukazivalo na to da čovek ovde na hacijendi može da izgubi život.

— Umorna sam, amigo — prošapta poluapačkinja. — Hoću da spavam... Hoćeš li da dođeš da ne budem sama?

Vratili su se u kuću, u njihovu sobu. Na podu je još ležala odeća, koju je Šejn ispustio kad ga je melez napao.

— Gde si došao do stvari? — upita ga devojka. — Zar si izlazio pre ovoga? I sama sam pomišljala da nešto nameravaš.

— Nije vredno reći — promrmlja on. — Samo sam vratio svoje vlasništvo. Sad mi je još potrebno samo onih dvadeset hiljada zlatnih pezosa, koji mi pripadaju.

— A onda?

— Nemam nameru večno da ostanem u Sonori.

— Šteta... Ja sam još uvek imala malo nade da ćeš ostati. Ali, ti nisi muškarac, koji bi se mogao nagovoriti na to... Samo mi jedno moraš obećati.

— Šta?

— Ostani dotle, dok sve ne prođe, Šejne. Bez tebe se ne osećam sigurnom.

— Kako to misliš?

— Ja više nikome ne verujem. Ni generalu ni njegovom unuku Žaro Martinezu. Oni imaju nešto pokvareno na umu. Osećam to svakim mišićem.

Prišla je prozoru i pogledala u noć pun mesečine.

Šejn oseti mekoću njenog tela i nije znao šta bi odgovorio na njene uplašene reči.

I sam je imao u najmanju ruku neprijatan osećaj. Znao je da su oboje izloženi nekoj nejasnoj opasnosti, ali, nije video orijentir ka kome bi se usmerio da bi izbegao nedaće. Ovde su imali posla sa protivnikom, koji se kao tigar šunjao kroz tamu i birao trenutak, kada će udariti.

Naravno, prva pomisao je bila da su ti protivnici general i Žaro Martinez. Ali, to je bila samo sumnja, koja se ničim nije mogla dokazati.

Mogao je da razume Dijanin strah i rešio je u sebi da zaista ostane na hacijendi dotle, dok ne prestanu svi razlozi za Dijanine slutnje.

Bilo mu je jasno da time preuzima veliki rizik.

Možda će zbog toga ranije umreti. Možda će njegovi protivnici trijumfovati nad njim i zauvek ga ukloniti.

Ali, nije bilo prvi put da se Zapadnjak nalazio u takvoj situaciji. On je i dosada često gledao smrti u oči. Pomislio je u sebi da je možda i najbolje pustiti situaciju da se razvije sama od sebe.

I još nešto je pomislio: lepe prilike u životu treba iskoristiti pre nego što odu u nepovrat.

Sada je bilo upravo tako. Dijana je bila tik kraj njega i on je osjetio uzbuđenje, koje nijednog muškarca ne bi mimoišlo.

— Naša noć — promrmljao je. — Mislim da smo je zaslužili.

Nešto kasnije, ležali su spokojno na širokom krevetu. Šejnova ruka milovala je Dijanino vitko telo. Znao je da je Dijana od onih žena, koje muškarcima donose raj na zemlji.

Tanka pruga mesečeve svetlosti padala je na njih. Bili su tako čvrsto zagrljeni, kao da se nikada neće razdvojiti. Kao da će ostati vezani za sva vremena.

Šejn je dosta toga iskusio, ali znao je da mu se ovo događa prvi i poslednji put u životu. Da nije bilo svih boli, svih razočarenja, svega onoga čime ga je život lupio još na početku, nije isključeno da bi ostao ovde da pokuša da sebi i Dijani na ovoj hacijendi stvori život o kome je uvek sanjao, ali, kojeg je toliko puta pa i sada odgurkiavao iz prevelikog straha da veliku sreću prati velika nesreća.

Morala je biti skoro ponoć, kad se probudio iz kratkog, ali vrlo dubokog sna. Začuo je glasne šumove i odmah je razaznao da to neko na dvorištu svira u tubu.

Pogledao je Dijanu, koja ga je čvrsto držala. Duga kosa uramljivala joj je lice i padala na naga ramena. Bilo je nečeg čednog i detinjastog u njenoj nagoti. Noćna galama u dvorištu nije je probudila.

Ustao je iz kreveta i prišao prozoru. Ugledao je generala i oficire, kako stoje na terasi, a u podnožju stepenica kleči Gardo Suarez, pobunjenik.

— Imaš li još nešto da kažeš, Gardo Suarez? — upita general, ali zarobljenik zavrte glavom i očuta.

Zapadnjak vide kako je plava Teksašanka pristupila oficirima i nešto rekla Žaru Martinezu. Onda Martinez pogleda ka prozoru iza kojeg je stajao Šejn. Lepa plavuša pogleda u istom pravcu i osmehnu se zavodnički, iako ga nije mogla videti.

Šejn poseže za svojim odelom i brzo se obuče. Nije imao nikakve specijalne želje, a ipak je osjetio da ga ta plavuša privlači kao tajanstveni magnet.

Dijana je spavala duboko i čvrsto. Bila je vrlo umorna i zaspala je još u njegovom naručju. Sada je ležala kao u dubokoj nesvesti i nije se pomakla ni kad je napustio sobu i zatvorio vrata iza sebe.

Posle nekoliko minuta stigao je na terasu. Oficiri i lepa Teksašanka stajali su tamo i zabavljali se gledanjem zaroblje-

mog pobunjenika, koji je klečao vezan u podnožju stepeništa i jedva mogao da se miče.

Tada upravo stade neko iza njega. Držao je dugačak nož u ruci i u prvom trenutku izgledalo je kao da hoće njome da probode Gardo Suareza.

Sagnuo se, dugačka oštrica je blesnula i u sledećem trenutku odelo pobunjenika bilo je rasparano i visilo je sa strane, ostavljajući obnaženi torzo.

Iza njega stajali su ostali zarobljenici u tupoj apatiji. Neko prvome od njih skide veze i utisnu mu kratku dršku biča u šaku.

— Udari ga, kopile! — naredi general odozgo. — Bičuj svog generala, pobunjeniče!

Simon de Prado bio je čovek koji je dobro znao kako može da zaplaši ljude. Ovo što je sada naredio izgleda da je proizlazilo daleko manje iz uverenja, nego iz hladne računice. Terajući Meksikance da bičuju svog bivšeg vođu, hteo je u njima da ubije svaku veru u bilo kakvu ideju.

Zarobljenik je oklevao da udari. Sigurno se njegov ponos bunio protiv takve naredbe.

— Treba da ga izbičuješ! — prosikta stari general. — Počni odmah, hombre, ili će te đavo odneti.

Izgledalo je kao da će Meksikanac podignuti bič, ali, tada snažno zavrte glavom i baci bič od sebe.

— On je moj general! — povika. — Ja to ne mogu!

Stari general mahnu rukom u jednom određenom pravcu. Tri tipa se sa bestijalnošću okomiše na zarobljenika i oboriše ga na tlo. Surovo su ga vukli ka središtu dvorišta, naterali ga da klekne i kratkim konopcem vezali mu ruke i noge, tako da se njihao na kolenima kao na ljuljaški.

A iza njega stade Sabadilja, dželat.

On upitno pogleda ka starom generalu i ovaj klimnu glavom.

Velika sablja zazuja kroz vazduh i široka sečica blesnu na mesečini.

Telo ubijenog se zgrči i klonu polako napred.

Posle surove kazne zavlada duboka tišina.

Sledeći zarobljenik bio je oslobođen svojih veza, pa i njemu tutnuše bič u šake. Ovaj nije oklevao ni trenutka. Nije trebalo ništa ni da mu se kaže. Udario je odmah.

Gardo Suarez stisnu usne. Onda pade postrance i izgledao je jadno, izložen tako bespomoćno okrutnom bičevanju.

Jedva se uzdržao da ne krikne. Trzao se u mukama. Pena mu se pojavila na ustima.

Bičevalac prestade tek kad ga na mig starog generala odvukoše.

— Neka sledeći uzme bič! — povika general.

Opet oslobodiše jednog zarobljenika. I ovaj je isto tako surovo udarao Suareza kao i njegov prethodnik.

Ostala sedmorica postupila su isto tako, a onda su bili oterani odatle kao psi.

Bilo je jasno da se u njima nešto slomilo. Oni će i svojoj deci i unucima čak pričati kako je uzaludno usprotiviti se sili vlasti.

Gardo Suarez ležao je bespomoćno u svojim uzama. Odeća mu je bila iscepana, a krv mu je lila preko golih leđa. Bio je surovo pretučen, ali je još bio pri punoj svesti.

— Imaš li još nešto da kažeš, Gardo Suarez? — povika general.

Vođa pobunjenika zavrte glavom. Dvojica ga ščepaše i odvukoše nasred dvorišta.

Nije ni vikao ni kukao. Klečao je i pognuo glavu očekujući sudbonosni udarac.

Tišina. Svi su sa radoznalim iščekivanjem zurili u kandidata smrti i njegovog dželata.

Ponovo sevu oštrica u noći i po drugi put se otkotrlja glava po ugaženoj ilovači dvorišta.

General Simon de Prado pogleda Zapadnjaka smeškajući se.

— No, senjor Amerikano? Šta kažete na to? Sigurno niste navikli na takve oštre kazne. Možda se i nećete složiti. Ali, tako mora biti. Samo na takav način može se u našoj divljjoj zemlji obezbediti red i mir.

Šejn se namršti.

— Kakav odgovor očekujete sad od mene, generale?

Preko Pradovog lica prelete senka. On se naglo krete i uđe u kuću.

Žaro Martinez pođe za njim.

Plava Teksašanka ostade na terasi i zavodljivo se smeškala visokom Zapadnjaku.

— O tebi sam u Državama već mnogo slušala, Šejne — reče tiho. — Jako bih volela da saznam kakav si zaista.

Više da nečim prekrije malopredajni užas, nego što mu je do toga bilo stalo, Šejn pristade na flert. Ovaj poziv nije trebalo da ostane bez odgovora.

— A kako je s tobom? — upita, smešeći se.

— To mogu da ti pokažem.

U međuvremenu su ostali sami. Oficiri su se povukli. Niko nije obraćao pažnju na Šejna i plavu Teksašanku, koji su jedno kraj drugog silazili stepeništem.

Na dvorištu su glave pogubljenih poboli na duge motke. Dvojica su ih postavljala na zidove tako da se vide iznad njih iz daljine kao surovo obeležje pobede.

Vatre se opet razgoreše u noći. Začuli su se zvuci gitare.

Tekila je podsticala raspoloženje. Smrt je bila brzo zaboravljena. Život je pulsirao i razbuktavao se.

Jedan pijani Meksikanac dotetura im se u susret i pruži polupraznu bocu. Šejn ispi, a i Teksašanka dobro povuče.

— Živeo predsednik — pleo je vojnik jezikom i oteturao dalje ka vatri.

Šejn i plavuša nestadoše u tami na ivici dvorišta. Zaustavili su se tek tamo gde ih niko nije mogao videti. Bilo je to kraj ivice korala, koji je prema zapadu bio oivičen visokim zidom.

Miris konja ih je okruživao. Tu i tamo, zarzala bi poneka životinja. Šejn zgrabi plavušu i razodenu je u nekoliko poteza.

Ležali su na svežem noćnom tlu. Blizu njih zanjiskao je jedan ždrebac i plava Teksašanka držala je čvrsto Šejna kao da je ceo život na ovo čekala.

Njeno belo telo svetlucalo je na mesečini. Pijani Meksikanci su se smejali i pevali. Tu i tamo, liznuo bi plamen uvis i osvetlio Zapadnjaka i Rubiju Monigen.

Možda su to kod nje bila prava osećanja. Kod Šejna, međutim, samo olakšanje što je nečim prekrpio misli na surovost koja ga je okruživala. Nije verovao svojim ušima kad je čuo njen šapat.

— Volim te, visoki čoveče. Najradije bih ostala uvek kraj tebe. Za sva vremena, Šejne.

On se izvi iz njenog zagrljaja i poseže za odećom.

— Ti imaš Žaro Martineza — procedi. — Ostani s njim. S njim ćeš sigurno biti srećnija.

— Možda imaš pravo — prošaputa Teksašanka, a on je već njeno lice video kao kroz maglu.

Sasvim slučajno, pade mu pogled na glavnu zgradu i iza jednog prozora na gornjem spratu opazi svetlost. Bio je to prozor sobe u kojoj je spavala Dijana.

Iza tanke zavese micala se neka nejasna prilika.

Šejn uskoči u čizme i potrča, ne brinući se više o Rubiji Monigen.

Nije još stigao ni do kraj korala, kada začu glasan krik.

VIII

Utrčao je u kuću i pojurio uz stepenice na sprat.

Misli su mu sevale kroz glavu. Odnosile su se na Dijanu, plavu Teksašanku i Žaro Martineza.

Sigurno je u pitanju neka davolska stvar. Zbog toga ga je Teksašanka i odvukla. Da, mora da se upravo tako dogodilo. Drugo objašnjenje Šejn nije imao. Rubija Monigen ga je uhvatala u zamku.

Stigao je do prigušeno osvetljenog hodnika. Ugledao je Žaro Martinezu i starog generala, kako dolazi s druge strane. Susreće se na vratima Dijanine sobe.

— Šta se dogodilo? — upita Martinez uzrujano.

Šejn ne reče ništa. On gurnu vrata i utrča unutra. U difuznom svetlu ugleda jednu priliku kako leži na podu. Zapali šibicu i prinese je fitilju svetiljke.

Ugledao je Dijanu.

Ležala je nekako zgrčena, i bila je naga. Desna polovina lica bila joj je umrljana krvlju.

Neko je morao grubo srušiti na pod.

Je li mrtva?

Šejn kleče kraj nje i opazi da još uvek diše i da joj srce kuca.

Oprezno je podiže, položi na krevet i raširi pokrivač preko nje.

General i Žaro Martinez stajali su čuteći. Iza njih pojavila se i Rubija Monigen na otvorenim vratima.

— Za ime sveta! — vrisnu. — Šta se dogodilo? — Je li Dijana... da nije možda...

Umukla je, vrteći glavom, kao da se ne usuđuje da izgovori užasnu istinu.

Šejn sede kraj onesvešćene devojke na ivicu kreveta i divlji gnev ga ispuni.

— Potrebna mi je voda — odseče. — I čisti peškiri. Neko može da se pobrine za tekilu ili viski... Hojde, požurite!

Žaro Martinez i Teksašanka izjuriše iz sobe. Plavuša se uskoro vrati sa toplom vodom i čistim peškirim. Poručnik je doneo otvorenu bocu tekile.

Šejn pažljivo očisti ranu na Dijaninoj slepoočnici i preli na kraju malo tekile preko nje. Dijana se trže i tiho jeknu u nesvestici.

Šejn joj uli malo tekile u usta i nešto kasnije, ona otvori oči.

Žaro Martinez, general i Teksašanka posmatrali su čuteći Zapadnikovo staranje oko Dijane.

— Šejne — prošapta ona iscrpljeno. — Dobro je da si ovde...

On joj dade još malo tekile i ona poče dublje i mirnije da diše.

— Ko je to bio? — upitao je. — Jesi li ga prepoznala?

Zavrtela je glavom.

— Sve se dogodilo suviše brzo. Iznenada se našao iznad mene i počeo je da me davi. Siktao je da treba da mu predam papire svog oca, ali, ja mu ih nisam dala. Onda je posegao za mojom kožnom odećom i u sledećem trenutku otkrio je skrovište. Uspelo mi je da još ispuštim jedan krik. Onda me je udario nekim tvrdim predmetom u slepoočnicu...

Pričala je isprekidano i posle svake rečenice načinila je pauzu. Očevidno joj je bilo teško da govori, a i sa velikim naporom prisećala se pojedinosti.

— Je li bio visok muškarac? — raspitivao se Zapadnjak. — Jesi li mogla da raspoznaš neke pojedinosti na njegovoj odeći?

— Nosio je crnu masku preko lica — prošaptala je. — Više nisam mogla da opazim. Sve se desilo suviše brzo.

Šejn se osvrte, tražeći Dijaninu odeću, ali, nije mogao nigde da je otkrije.

— Nitkov je poneo sa sobom — reče devojka. — Nije imao vremena da otpara tajni džep.

— Hteo bih samo da znam šta to đubre može s tim da počne — bio je ogorčen Šejn. — Ta pljačka je čista ludost. Ko god da je to učinio, morao je biti šašav.

— Pri tom je pogledao u generala i Martinezu, ali, na njihovim licima nije mogao ništa da otkrije.

— Ja to takođe ne razumem — pridruži mu se general. — U pravu ste, senjor Šejne. Mora da se radi o nekom ludaku. On s tim papirima ne može zaista ništa. Mi svi možemo da posvedočimo da je Dijana nova zakonska vlasnica hacijende.

— Treba pre svega da otpočnemo potragu za nitkovom — dobaci Martinez. — Ukoliko je neko u međuvremenu napustio hacijendu, to ćemo uskoro saznati. Idem i pobrinuću se o svemu. Možda će nam poći za rukom da ga uhvatimo...

Napustio je sobu elastičnim korakom pume. Izgledao je isto tako uzrujan, kao i Šejn i ništa u celom njegovom ponašanju nije izgledalo odglumljeno.

U Šejnu se javi prva sumnja. Možda čini nepravdu Žaro Martinezu. Možda su to bile samo slučajnosti, koje su govorile protiv njega, ali pravog dokaza za nekakvu krivicu nije imao.

Nije mu ostalo ništa drugo, nego da na miru sačeka.

Dijana je u međuvremenu potonula u dubok san. Lice joj je bilo bledo. Zločinac mora da je jako udario. Možda je čak hteo i da je ubije.

Ali, ko bi imao interesa za to?

Ni nekakav prikriveni nepoznati ne bi mogao za sebe da izvuče nikakvu korist.

— Treba da postavimo stražu pred vratima sobe, generale — predloži Zapadnjak. — Možda je taj nepoznati hteo da ubije Dijanu. Mogao bi ponovo da pokuša, ako sazna da je prvi napad preživela.

General klimnu glavom u znak saglasnosti.

— Imate pravo. S tim moramo računati. Ali, dajte da ne pravimo od toga preveliku buku. Što manje ljudi za to zna, tim bolje za sve nas.

Tiho su izašli i zatvorili vrata

General nastavi tiho.

— Ja ću se o svemu pobrinuti, senjor Šejne. Odsada će senjorita biti sigurna kao u tvrđavi. Ne treba više da se brinete, senjor...

Šejn samo klimnu glavom i udalji se. Hteo je ponovo da siđe u dvorište, hteo je da traži, da razgovara s ljudima, da konačno otkrije pozadinu velike tajne.

Da li su stari general i Žaro Martinez skovali zaveru? Ako je tako, šta su očekivali od toga?

Tapkao je u lavirintu crnih hodnika. Do sada nije otkrio nikakav izlaz. Možda će morati još dugo da traži.

Ponovo je bio napolju. Ljudi su još uvek slavili veliku pobjedu, kao da ih odsada čeka raj zemaljski.

General se pokazao široke ruke. Pustio je da pobjeda nešto košta, a možda je imao i neke zadnje misli.

Šejn začu lake korake iza sebe i Rubija Monigen mu priđe.

— No, amigo? — promrmljala je. — Za dlaku da tvoja dragana sada bude u večnim lovištima. Da li bi bio jako tužan?

On se osmehnu.

— To te interesuje?

— Možda.

— Kad bih samo znao zašto si prevarila Žaro Martinezu.

Nasmejala se tiho, sa puno podrugljivosti.

— On nije ni za šta. Kao muškarac, razumeš?

— Zašto mi ti to pričaš? Hoćeš li ponovo da me uzbudiš? Zar se ne bojiš Žarua?

Uzdahnula je sa puno gorčine, ali, ona je mogla biti i samo dobra glumica.

— Ti nemaš pojma, šta se ovde događa, Šejne — prošaptala je. — Mi treba da se držimo zajedno. Ti i ja. Mi smo oboje Amerikanci. Potrebna mi je tvoja pomoć, Šejne.

— Protiv Žaro Martinezu?

— Da, i protiv njega.

— I protiv koga još?

— Čuj me, Šejne. Ja ti verujem. Zato treba i ti meni da veruješ. Mi smo ovde došljaci. Moramo se zato držati zajedno. Ovde je otpočela jedna igra u kojoj ćemo biti uništeni, ako ne budemo đavolski oprezni.

— Ispričaj mi sve!

Stajali su u podnožju stepeništa. Okolo se razlegala galama od divlje noćne svečanosti. U nedostatku žena, plesali su muškarci sa muškarcima. Atmosfera je bila sve raspojasanija.

Napad na Šejna, ubilački napad na Dijanu. I k tome još ta munjevita veza s ovom lepom ženom.

On je bio hladnokrvan, analitičan čovek. Još uvek je umeo da određene situacije tačno proceni, i samo je retko u životu grešio.

Ali, u ovoj vreloj noći nije više zapravo znao ko mu radi o glavi. I pored najbolje volje, nije se više mogla napraviti razlika između prijatelja i neprijatelja.

Pravi pakao.

Plava Teksašanka se osmehivala zavodnički.

— Šta hoćeš da čuješ, Šejne?

— Sve... Osećaš li se ugroženom od Žaroa?

— Naravno. Ja sam u njegovoj vlasti, Šejne. Zar ti to još nisi primetio? Ovo ovde je jedna dogovorena prevara. A ja sam Žaroova zarobljenica. Ja...

Ona naglo umuče i pogleda u određenom pravcu. Počela je da se smeje i povika.

— Žaro, tu si konačno! Jesi li u međuvremenu nešto otkrio? Senjor Šejn je pun brige za senjoritu Dijanu.

Žaro Martinez im priđe bliže. U svojoj kitnjastoj uniformi izgledao je naduveno i Zapadnjaka ponovo pogodi užasavajući, ledeni pogled njegovih očiju.

— Počinilac mora da je još na hacijendi — odvrati Martinez. — Kako su mi stražari saopštili, za poslednji sat niko nije prošao kroz kapiju.

— I šta ćete preduzeti? — upita Šejn suvo.

Poručnik sleže ramenima.

— Predložite mi vi nešto, senjor. Ja ne znam šta bi trebalo da učinim. To bi bilo kao tražiti iglu u plastu sena. Možda vi znate šta bi se u ovoj situaciji moglo preduzeti?

— U pravu ste — odvrati Zapadnjak mirno. — Nema nikakvog izgleda da još u ovoj noći pronađemo počinioaca. Zato predlažem da ne pravimo nikakvu posebnu istragu, već da sačekamo. Postoji čovek na hacijendi, kome je u velikom interesu da mene i senjoritu ukloni s puta. Mora postojati neki tajanstveni čovek u pozadini svega ovoga... U početku sam verovao da je za sve moguće gadosti kriv Fernando Bolivar. Ali, on je u međuvremenu uklonjen.

— Najpre ste pomislili na mene i generala — reče Martinez. — Jesam li u pravu, senjor Šejne?

Zapadnjak klimnu glavom.

— Sasvim tako, senjor Martineze. Ali, ne vidim nikakav motiv. Šta biste imali od toga, kad biste Dijanu smakli? Od toga ne biste ni vi ni general imali koristi. A ni sa Dijaninim dokumentima ne biste počeli ništa. U međuvremenu, nakupilo se dovoljno svedoka, koji znaju celu priču... Stojim usred guste magle, senjor Martineze. I odjednom, počeo sam da sumnjam u sopstveni razum.

— Time ja na vašem mestu ne bih razbijao glavu — primeti Martinez sa podrugljivom dvosmislenošću. — Jednom će vam se sve razjasniti, prijatelju moj... A sada me izvinite.

Imam još nekoliko važnih stvari da obavim. Možda će mi još u ovoj noći uspeti da otkrijem počinioca.

Načini nalevo krug po vojnički. i ode.

Rubija Monigen lako munu Zapadnjaka.

— Jesi li sad video, kako postupa sa mnom? Ja sam za njega poslednja ništarija. Nije me udostojio ni jednog pogleda ni smeška. On je zver, Šejne.

On se cinično nasmeši. Odjednom je u njemu mrzovolja ustupila mesto nekakvom crnom humoru. Sve u njemu odupiralo se tome da o tim stvarima dalje razmišlja. Jednom će istina sama od sebe izaći na svetlost dana. Jednom će onom, koji u pozadini vuče konce, morati spasti maska.

— Zašto si, zapravo, krenula s njim? — upita devojkicu podrugljivo. — Još nedavno nisi mi bila predstavljena kao njegova zarobljenica. Ti si dobrovoljno došla za njim, ako sam tačno obavešten. Ili su te možda na silu ovamo dovukli?

Pogledala ga je sa puno gorčine.

— Vidim već da ni ti nisi bolji od ostalih — uzdahnula je Rubija sa puno resignacije. — Ponadala sam se da ću u tebi naći konačno čoveka, koji će mi pomoći. Ali i tu sam se razočarala. Kad bih mogla, ja bih iz ovih stopa napustila tu đavolšku hacijendu. Ali ne mogu. Ja sam Žaroova zarobljenica. On bi me odmah dao izbičevati, kad bi znao šta sam ti sve rekla.

Položila je šaku na njegovu mišicu. Njeni prsti zarili su mu se u meso.

— Zašto mi, za ime sveta, ne veruješ, Šejne? — prošaputala je uzrujano. — Smatraš li me droljom, koja ti se nudi? ... Da, možda i nisam ništa drugo nego drolja. Ali, ja sam istovremeno i žena, kojoj je potrebna pomoć. Ja ti sada ne mogu sve ispričati, Šejne. Još ti ne mogu reći punu istinu. Ali, tajna će se uskoro otkriti. I tada ćeš se kajati, što mi nisi pomogao.

To nije zvučalo, kao da hoće da mu servira neke laži. Tako je zaista bilo u stanju da govori samo biće, koje se nečega strašno boji, i kome je potrebna pomoć.

— Ja moram sve da znam — reče Šejn. — Ispričaj mi tvoju povest od početka.

Zavrtela je glavom.

— To ne ide. Ne više u ovoj noći. Mogli bismo da se nađemo sutra kad se smrkne. U mojoj sobi. Ona je na kraju hodnika s leve strane ... Slažeš li se? Hoćeš li doći?

Razmišljao je. Bilo bi zanimljivo. Inače su ovde sve stvari bile postavljene na glavu. Zašto se onda ne bi malo zabavio u čeljustima lava, a možda će nešto i doznati.

— Eno ga, dolazi Žaro — prošaputala Rubija. — On ne sme ništa da primeti, Šejne ... Šta je? Hoćeš li doći?

— U redu — procedio je, i ne mičući usnama. Zatim se

oboje okrenuše ka poručniku, koji nije izgledao posebno srećan, što i dalje vidi gringa sa svojom verenicom.

Zar se u njemu još nije načela sumnja gde je mogla da bude Rubija Monigen pre nego što je izvršen napad na Dijanu?

— Hajdemo da spavamo, Rubija — pozva je uzbuđeno. — Noćas više ništa ne možemo postići... Ili verujete još u neki uspeh, Šejne?

Zapadnjak zavrte glavom.

— Možemo samo da čekamo — odvrati. — Jednom će naši neprijatelji načiniti odsudnu grešku. I to će biti njihova poslednja greška. Zar ne mislite i vi tako, poručniče?

— Sasvim se slažem s vama — osmehnu se Meksikanac dvosmisleno.

Nešto kasnije, izgubio se sa Rubijom u kući.

Šejn je još dugo razmišljao u toj noći, ali nije došao ni do kakvog zadovoljavajućeg zaključka.

Jasno, Žaro Martinez je bio hladnokrvan, podmukao tip. Ali, general je bio častan čovek. I šta bi oni imali uopšte od toga da ubiju njega i Dijanu?

Ne, neprijatelj mora da sedi u sasvim drugom uglu.

Ali gde?

IX

Sledećeg jutra, u samo svitanje, nodigoše se vojnici. Dvesta pedeset ljudi, pod komandom pukovnika Sebastijana Kintera krenuše i počеше u dvojnim redovima da izlaze kroz kapiju hacijende. Rat je za njih sada prošao, a dobrovoljci su dobili svoju platu.

U hacijendi je ostalo svega sedamnaestoro ljudi. Bili su to goniči goveda i seljaci, koji su još pod Bolivarom ovde živeli i radili. Ti ljudi su se osećali privrženi Hacijendi lavova i niko im to nije uzimao za zlo.

Sem njih, ostali su još stari general, poručnik Žaro Martinez i Rubija Monigen.

Sve je to otkrio Šejn, dok je kroz prozor sprata posmatrao odlazak vojnika.

Na stepeništu su stajali general, poručnik i Teksašanka. U svojoj dekoltovanoj haljini izgledala je vrlo zavodljivo i Šejn nikako nije mogao da se privikne na misao da je ona zarobljenica Žaro Martinez.

Bilo je sasvim moguće da mu je ona ispričala jednu srceparajuću priču da bi ga obmanula.

Ovde je Šejn već doživeo najneverovatnije stvari. Zašto bi sada trebalo da bude drukčije?

Pukovnik pritera konja podnožju stepeništa, salutira i raportira po propisu.

Bila je to uobičajena ceremonija, i Šejn ču kako general govori.

— Pobrinite se za to da ovo pismo lično predsedniku bude dostavljeno, pukovniče Kintero. Ja ću se pojaviti u glavnom gradu čim sredim sve formalnosti. Poručnik Martinez ostaje kod mene kao moj lični adutant.

Time je bilo sve rečeno, i pukovnik se postavi na čelo svojih trupa.

Šejn skrenu pogled ka krevetu na kome se nalazila Dijana. Još uvek je nosila prevez na slepoočnici, a i lice joj je još uvek bilo blede.

— Sada smo prilično sami — primeti Zapadnjak. — I dobro je tako. Nećemo morati među tolikim svetom da tražimo pravog neprijatelja. To pojednostavljuje celu stvar.

— Moramo li uopšte još da tražimo? — upita ona tiho.

On sleže ramenima.

— Ti još uvek smatraš Žaro Martinezu crnim đavolom, koji hoće da ti uzme nasledstvo?

Potvrdila je snažno glavom.

— Ko bi to inače mogao da bude, amigo Šejne? On i stari general žele mi samo zlo.

Šejn je pogleda skeptično.

— General de Prado je častan čovek — odvrati uvereno. — Njemu ne bih nikada pripisao takav odvratan zločin.

— Sačekajmo — promrmlja devojka. — Ja sam u svakom slučaju sigurna da ćeš mi vrlo brzo dati za pravo. Ali, možda će tada biti suviše kasno.

Šejn zamišljeno pogleda u tri prilike koje su tiho razgovarale među sobom.

Rubija Monigen odavala je utisak potištenosti. Kao da se protiv svoje volje zadržavala u blizini Žaro Martinezu.

Možda joj je zaista potrebna pomoć.

Ono troje se vratiše u kuću, a nešto kasnije siđe i Šejn sa Dijanom.

U velikoj sali su ono troje upravo seli za sto i hteli da počnu sa doručkom.

General ustade i uputi osmeh Dijani.

— Je li vam opet dobro, senjorita?

— Da, bolje mi je... Jeste li u međuvremenu naišli na trag počinioaca, generale?

Simon de Prado je sa žaljenjem zavrteo glavom.

— Veoma mi je krivo, Dijana. Ali, nema ni najmanjeg traga od nitkova.

Dijana sede.

— Oda ću morati da se nadam da ću jednom moći zakonski da preuzmem hacijendu.

General se osmehnu umirujuće.

— Ne treba ni najmanje da se brinete. Sve će biti u najboljem redu. Možete sve mirno prepustiti meni. Moja reč je dovoljna kod uticajnih ljudi. Ja mogu da se zakunem da vi govorite istinu, senjorita. Za nekoliko dana ovamo će doći predsednikov kurir. Onda ćemo vam izdati sve potrebne papire i niko više neće moći da vam ospori vlasništvo.

Dijana je izgledala umirena.

Šejn izmeni brz pogled sa plavom Teksašankom.

Da li je ona zaista u nevolji?

Stalno ga je mučilo to pitanje. Nije bio sa tom ženom na-čisto, iako se toliko trudio da prozre tu lepu masku.

General je izgledao kao da zaista Dijani misli dobro.

A Žaro Martínez?

Šejn ga je kao i ranije smatrao proketo hladnokrvnim revolverašem, ali, takođe nije mogao ništa da dokaže.

Morao je da sačeka...

U podne se otvorila kapija i jedan jahač je ušao u dvorište. Šejn se odmarao u naslonjači na terasi. Pušio je tanki meksički cigarilo, a kraj njega je stajao vrč sa mešavinom vina i hladne bunarske vode. Bio je vreo dan i ovo piće ga je najviše osvežavalo.

Držao je oči poluzatvorene kada je jahač stigao. Izgledalo je kao da upošte ne obraća pažnju na njega, a ipak, već ga je uveliko prepoznao.

Bio je to El Saguaro, stari Jaki iz brda. Jahao je sagnut kao da spava, na mršavoj, koščatoj mazgi, a kao sedlo služilo mu je jedno čupavo ćebe.

El Saguaro nije uopšte obraćao pažnju na Zapadnjaka, već je poveo svoju mazgu ka pojilu kraj korala. U blizini pojila čučalo je nekoliko vakerosa u senci platana. Bila je siesta, i niko se nije micao više nego što je bilo potrebno.

El Saguaro se spuza sa životinje i skide joj đem na čiji je kraj bio pričvršćen običan konopac koji je služio umesto uzde.

Onda priđe ljudima koji su džonjali pod drvetom. Bila su četvorica i samo su na tren podigli pogled kad im je stari Jaki prišao.

Bila je to neobična slika. Šejnu je izgledalo kao da su ta četvorica očekivala El Saguara. To mu je kazivao njegov instinkt. Za posetu starog, tajanstvenog Jakija morali su postojati neki posebni razlozi.

Šejn je pažljivo posmatrao ispod oboda svog crnog šešira. Iz njegovog cigarila dizala se tanka spirala dima u čist podnevni vazduh.

Tamo dole vakerosi su razgovarali sa starcem. Izgledalo je kao da on postavlja pitanja, ali, to je, naravno, mogla biti zabuna, kao i sve ostalo.

Uprkos svemu, Šejn je bio siguran da neće više mnogo vremena proći dok se nešto odlučujuće ne dogodi. Moralo se nešto dogoditi, jer, onaj koji ovde na hacijendi vreba, nije mogao više dugo da čeka dok konačno ne udari.

Šejn je strpljivo posmatrao i nastojao i dalje da ne čini ništa. Bilo je to prokleta dobro jednom tako ležati i biti potpuno opušten. U poslednje vreme, imao je dovoljno uzbuđenja.

Odjednom, začu iza sebe, sa velikih vrata, glas starog generala.

— To je ipak stari Indio, koji živi usamljen gore u brdima. Ili me moje oči varaju, Žaro?

— Da, to je on — začu Šejn Martineza. — Šta on ovde hoće?

— Ko bi to mogao da zna! — odvrati general malo osorno. — Znam samo da se on ovde pojavljuje s vremena na vreme da se snabde namirnicama. Razume se, to znači da živi na tuđ račun. Ali, ja mu to poklanjam. On je ipak star čovek, i u njegovoj glavi nije više sve na svom mestu.

Žaro Martinez se nasmeja tiho.

— Je li tačno da tog Indiosa iz brda poštuju kao nekog sveca? Čuo sam jednom da ga mnogi posećuju da ih posavetuje.

— Da, to je tačno. El Saguaro je u stvari jedan poseban čudak. Ali, bezopasan je.

— Naš senjor Amerikano može njemu da zahvali za život — primeti Martinez zadirkujućim glasom. — Hej, Šejne, možda je on došao, jer očekuje od vas zahvalnost.

Šejn i ne okrete lice ka poručniku, ali nemarno odgovori.

— To je mogao od mene da dobije već u brdima, Martinez. Verujem pre da su mu se preostali pobunjenici navadili na leđa. Sada možda traži mesto gde će biti u sigurnosti, dok preko cele priče ne poraste trava... To bi mogao biti pravi razlog, zar ne?

Žaro Martinez obiđe oko naslonjače i pogleda cereći se, spreda u Zapadnjaka.

— Život je sada tačno po vašem ukusu, Amerikano, zar ne?

— Imate li nešto protiv? — uzvratila Šejn suvo. — Da, dopada mi se ovde, Martinez. Možda ću da ostanem zauvek, ukoliko senjorita bude saglasna s tim.

— Želite da je oženite? — iznenadi se Martinez.

Iznenada se u Zapadnjaku probudi đavo.

U početku nije nameravao ništa, sem male igre rečima. Ali,

kada je primetio da je Martinez vidljivo iznenađen, ako ne začnut, odlučio je da stvar još malo izoštri.

— Moguće — promrmlja i zevnu. — Ali, ne moram se obavezno i oženiti. Ići će i ovako, ako se čovek u to razume.

— Sigurno. Naravno — složi se Žaro Martinez i njegov glas zvučao je malo drukčiji nego ranije, nešto grublje.

— A koliko dugo mislite vi još ovde da ostanete, Martinez? — upita Zapadnjak ne ženirajući se, otvoreno. — Hoćete li još dugo uživati u gostoprimstvu senjorite?

Krv jurnu Meksikancu u lice, i ono postade još za nekoliko nijansi tamnije. Izgledalo je kao da mu je grub odgovor na jeziku, ali, u poslednjem trenutku se savladao.

Još je napravio neku prijatnu grimasu. Ili je to čak bio osmejak?

— Ja bih rado što pre odjahao dalje — procedi sa lažnom ljubaznošću. — Ali, moram da imam obzira prema svom dedi. On misli da je to dužan senjoriti.

Stari general se promeškolji.

— Samo stroljenja, mladiću moj. Za nekoliko dana biće sve u najboljem redu.

— Ili neće — primeti Šejn skeptično.

General sada obiđe takođe oko naslonjače i pogleda Zapadnjaka, nabravši čelo.

— Kako treba to da razumem, senjor Šejne?

— Mislio sam na to da Dičona još uvek ima prikrivenog neprijatelja koji hoće da je uništi. Zbog toga još ne verujem da će za nekoliko dana sve biti u redu.

— Ko god da je bila ta bitanga — zareža general — taj neće probati drugi put.

Preko dvorišta dolazio je El Saguaro, stari Jaki.

Mirno se popeo uz stepenice i ostao da stoji između generala i poručnika. Nosio je svoje stare lanene pantalone, čupavi pončo i stari slamneni „sombbrero”. Sem noža za pojasom sa rojtama, nije imao nikakvog oružja, ali, ni nož mu nije služio da bi napao nekog.

Bio je čovek koji se uzdržavao od svake vrste nasilja i toga se držao.

Uprkos svog bednog izgleda, odavao je dubok utisak.

Pogledao je samo Šejna. Ona dvojica kao da su za njega predstavljala vazduh.

Šejn se okrete i pruži mu vrč.

— Pij, amigo!

Starac otpi gutljaj i vrati Zapadnjaku piće.

— Slučaj me je doveo ovamo — poče El Saguaro lagano da govori. — Išao sam kod jednog bolesnog deteta koje je imalo visoku vatra. Dao sam mu pravi lek od biljaka i to je detetu pomoglo... Ali, sada mi je potrebna tvoja pomoć, amigo Šejne.

Šejn spokojno klimnu glavom.

— Ti ćeš imati sve što sam u stanju da ti dam, El Saguaro. Da li ti je potreban novac?

Starac zavrte glavom.

— Nije mi potreban novac, amigo. Potreban mi je samo jedan konj, jer moja stara mazga neće više izdržati naporan put kroz brda. To sam danas jasno osetio. S njom je gotovo. Uskoro će staro stvorenje leći i neće više ustati. Možeš li mi dati jednog konja, amigo?

Šejn pokaza ka koralu.

— Potraži jednog, amigo.

General istupi jedan korak napred i pogleda Zapadnjaka neprijazno i namrštena čela.

— Je li to vaša hacijenda, senjor Šejne?

Šejn se isceri podrugljivo.

— A je li vaša, senjor generale?

— Ja sam ovde staralac, senjor. Snosim odgovornost za ceo posjed.

Šejn se i dalje cerio.

— Smatrao sam da senjorita ne bi imala ništa protiv kada bismo El Saguaro poklonili jednog konja.

Stari Indio podiže molećivo obe ruke.

— Ostavi, amigo. Senjor general ima pravo. Ja ću zato strpljivo čekati dotle dok senjorita ne bude mogla nezavisno da donosi svoje odluke.

— Eto vidite, Šejne — reče general sa neskrivenim trijumfom u glasu. — I stari je uvideo, a El Saguaro uživa glas mudrog čoveka.

Pogledao je Indiosa i pokazao ka senovitom drveću kraj koralu.

— Možeš da ostaneš na hacijendi koliko hoćeš, El Saguaro. Dobićeš da jedeš i piješ, a u kući za momčad ima sigurno jedan slobodan krevet za tebe. Osećaj se kao naš gost, El Saguaro. Ti si to zaslužio.

Starac odobrovoljeno klimnu glavom.

— Hvala, senjor generale. — Večno ću znati da cenim vašu dobrotu.

Onda se polako okrete i vrati se putem kojim je i došao.

General Martinez uputiše Šejnu neobičan pogled i vratiše se u kuću.

Zapadnjak otpi snažan gutljaj iz vrča, zavalio se ponovo zadovoljno u naslonjači i zatvori oči.

Unutra u kući Žaro Martinez se smrknuto obratio generalu.

— Zašto nisi staro tumaralo poslao do đavola? Ja tom prevejanom tipu ne verujem ništa.

Simon de Prado se osmehnu razneženo.

— To je samo jedna stara šeprtlja, mladiću moj. On nam nikada ne može biti opasan. Čak ni onda kada bi hteo.

— Ali, on mnogo toga zna — huknu Martinez. — On uživa glas proroka. Brdski Indijanci u svakom slučaju čvrsto veruju u njega. U njihovim očima on je pravi svetac. A to mora da ima nekakvog osnova.

General se uozbilji.

— Šta je sad odjednom s tobom, Žaro? Zašto si iznenada postao tako nervozan?

— Ni sam ne znam — procedi poručnik. — Možda je zbog toga što se stvar toliko oteže. Nisam navikao na to. Kad ja nešto zamislim, to mora da se odvija što je moguće brže, a da ostvarim stvar za sobom.

Rubija Monigen je ušla i uhvatila poslednje reči. Stala je kraj Žaroa i poljubila ga u obraz.

— U pravu si, Žaro — prela je. — Ali, ne moraš više dugo da čekaš. Znaš i sam da smo sve pripremili dobro.

— Koliko si napredovala s gringom?

Ona se nasmeši sanjalački.

— Držim ga čvrsto u ruci — odvrati samouvereno. — Stvarno je šteta za njega, Žaro. On je izuzetan ljubavnik. Naravno, s tobom se ne može uporediti — popravila se brzo, kad je videla da će zabrazditi. — Ti si, naravno, najbolji muškarac koga bi jedna žena mogla poželeti.

On se nasmeši polaskano.

— Kada će biti? — upita.

— Večeras.

— I potpuno si sigurna da će upasti u zamku?

— U to više nema nikakve sumnje, dragi moj. On je praktično već mrtav. Samo to još ne zna.

Zapadnjakova smrtna presuda bila je potpisana, a on o tome nije imao blagog pojma.

Zadovoljno je mirovao napolju u naslonjači, uživajući u tome što ne radi ništa...

Kod koralala, pod drvećem, reče El Saguaro četvorici ljudi, kraj kojih je čučao na zemlji.

— Video sam smrt u njihovim očima, vakerosi. Neće više trajati dugo.

Načinio je pauzu, ali, niko mu ništa nije odgovorio. Oni su bili jednostavni, priprosti momci i on je za njih bio veliki vrač.

— Vi ste moji poverljivi ljudi — nastavi El Saguaro posle

izvesnog vremena jednoličnim glasom. — I vi ne smete nikome o našoj tajni da pričate. Imam li vašu reč?

Pogledao je u krug i svi klimnuše glavom, čuteći.

— Zakunite se! — naredi starac. — Zakunite mi se da ćete ostati verni kćeri Lava Sijere!

— Do smrti — promrmljaše četvorica u jedan glas. — Njeni neprijatelji su i naši neprijatelji.

— Ja sam jahao sa Lavom Sijere još dok sam imao dvadeset godina — primeti jedan koščati vakeros koji je u crnoj kosi već imao sede pramenove. — On je bio dobar čovek. Zato ću dati sve što je u mojoj moći.

Ostali zaklimalaše glavom u znak saglasnosti.

To su bili zaverenci, njih četvorica pedesetogodišnjaka. Koštunjavi vakerosi koji su već više decenija jahali za ovu hacijendu. Oni nisu bili peoni, nego gordi jahači koji se nisu plašili ni đavola ni smrti. I nosili su duboko usađene „koltove” u umetnički izrađenim futrolama.

Četiri ponosna vakerosa i jedan brdski stari Indijanac.

El Saguaro je već sve rekao šta je imalo da se kaže. Njih četvorica bili su upućeni u tajnu, i znali su da sem njih ima još tuce ljudi na hacijendi koji im neće držati stranu. Jedan deo njih će se čak ogorčeno boriti.

Njihov najopasniji protivnik biće Sabadilja, demonski dželat. Njega nisu smeli ni u kom slučaju potcenjivati. A bilo je još opasnih momaka koji će starom generalu držati stranu.

— Najgori od svih je ipak Žaro Martinez — objasni El Saguaro kao zaključak. — U međuvremenu, saznali smo svi da je on onaj surovi čovek koga u Sonori zovu „đavolskim revolverašem”. On je već najmanje dvadesetoricu ljudi hladnokrvno ustrelio, a mnogi veruju da u stvarnosti ima daleko više žrtava na svojoj listi smrti. On će biti naš najopasniji protivnik.

— Da kažemo to tvom prijatelju gringu? — upita jedan od vakerosa. — Zar nije bolje da on sve zna?

El Saguaro se mudro nasmeši.

— Nikada ne treba bogovima polagati kamenje na put — reče. — Sve će ići tako kako mora da ide. Ja uopšte ne verujem da bi bilo puno pametno da upozorim prijatelja gringa. On da bi sve moglo da krenu drugim putem od onog koji su odredile nepoznate sile...

Bila je to neka čudna filozofija, ali, četiri vakerosa bila su mišljenja da je stari potpuno u pravu.

El Saguaro je prosto bio veliki vrač, i po njegovim rečima morali su se upravljati.

Popodne je Šejn bio dugo vremena sa Dijanom. Ona se osećala još uvek čudno slabo, i s vremena na vreme borila se sa vrtoglavicom.

Šejn se pitao u sebi da li su to samo posledice napada ili je u pitanju i nešto drugo.

Već je više puta video ljude koji su se nalazili pod dejstvom droga. Svi su se ponašali slično kao sad Dijana.

Više puta je izgovarala međusobno nepovezane reči. Onda bi se iznenada smejala i radovala kao malo dete. Nekoliko puta je potrčala kroz sobu i pri tom bi mahala rukama kao ptica krilima. Čudno ponašanje kome bi se moglo smeјati. Ali, Šejn nije bio raspoložen za smeh.

On bi samo rado znao odakle potiče takvo Dijanino stanje.

Da li je to posledica potresa mozga?

Ili može biti da su joj umešali nešto u jelo i piće? Ima đavolskih otrova kojima možete čoveka pretvoriti u bezvoljni predmet.

Šejn još uvek nije ništa zaključio o ulozi koju je igrao stari general.

I stalno bi se vraćao na tajanstveni poziv plave Teksašanke.

Da li je zaista bila zarobljenica Žaro Martineza?

I da li je Žaro Martinez onaj opasni i surovi revolveraš koga su zvali „đavolskim“?

Zapadnjak je rečima umirivao Dijanu dok ponovo nije legla na krevet. Poslušno je sklopila oči i pokušala da zaspi, kao što joj je on savetovao.

Posle izvesnog vremena zaspala je duboko i čvrsto. Srećan osmeјak lebdeo joj je na licu.

Šejn ostade još neko vreme kraj nje. Onda ponovo siđe i grete se u holu sa Teksašankom.

— Držiš li reč? — prošaputala je.

— Nisam zaboravio.

— Ali, budi oprezan. Verujem da je Žaro nešto primetio. Biće lud od ljubomore... Šta radi senjorita?

Poslednje pitanje postavljeno je dovoljno glasno da se moglo čuti i u pokrajnoj prostoriji ako se neko tamo nalazio.

— Spava — odvrati Zapadnjak. — Verujem da joj je potrebno još dosta mirovanja.

— Jadnica — reče Rubija Monigen saosećajno. — Zaista je morala mnogo toga da pretrpi.

Šejn je posmatrao ispitivački. Ili je bila svim mastima premazana drolja, ili je njeno saosećanje bilo pravo. Tako dobro se retko ko mogao pretvarati.

Bio je radoznao zbog večeri.

Šta je imala Teksašanka da mu ispriča?

X

Malo pre sumraka dogodilo se novo iznenađenje. Dva jahača projurila su kroz kapiju, zaustavila se pred glavnom zgradom i počela da dozivaju Žaro Martineza.

Poručnik se pojavi na vrhu stepeništa.

— Santijago i Rafael Minostral! — povika iznenađeno. — Šta vas dovodi ovamo? Imate li neke još vesti za mene?

— Morate najbrže što možete nazad u Ermosiljo — povika jedan od jahača zadihano. — Šalje nas don Alvarez. On vam javlja da vaš zajednički poslovni partner iznenađa pravi teškoće. Zbog toga mu je neodložno potrebna vaša pomoć, senjor Martineze.

I stari general je u međuvremenu izašao na terasu. Žaro Martinez se naglo okrete ka njemu.

— Žao mi je, generale — reče. — Ali, ja moram zbog neodložnih poslova nazad za Ermosiljo. Mom partneru je potrebna moja podrška... Možeš li me ti zvanično ovde opozvati sa moje dužnosti rezervnog oficira? To je važno za mene.

Stari general mirno potvrdi glavom.

— Jaši samo, mladiću moj. Ali, tvoju uniformu najbolje ostavi ovde. S njom bi na putu izazivao suviše radoznalosti.

— Samo se po sebi razume. Na to sam već i mislio.

On uđe u kuću i vrati se malo kasnije u drugom odelu. Bile su to uglavnom tamne stvari. O bedrima su mu visila dva duboko usađena revolvera.

Uzeo je Teksašanku u naručje i poljubio je. Plavuša se očit preko volje pozdravila s njim i Šejn je sve više dolazio do zaključka da mu je ona ispričala istinu. Izgledalo je da se zaista nalazi u očajnoj situaciji.

U međuvremenu su dovedena tri odmorna konja. Zajedno s oba kurira napustio je Žarko Martinez posle nekoliko minuta hacijendu.

Sunce je zašlo za brda. Brzo će postati mračno. Šejn se osvrtao za El Sagarom, ali, nigde nije mogao da ugleda starog Jakija.

Stari general se u međuvremenu vratio u kuću. Kraj Šejna je stajala još samo Teksašanka.

— Sada smo sami — prošaputala je. — Najzad ću moći neometano s tobom da razgovaram. Ne moramo se bojati da će nas Žaro iznenaditi.

Šejn se smeškao.

— Jako sam radoznao da čujem tvoju priču — progundao. — Dođi, idemo!

— Ne zajedno — odvrati plavuša brzo. — Mogli bismo prebrzo da izazovemo sumnju. Većina ljudi koji se još nalaze ovde na hacijendi su Žaroove i generalove creature. Njih dvojica su posvuda rasprostrli svoje špijune. Ja ću ići napred, Šejne. Za pola časa možeš da dođeš za mnom.

Išezla je u kući. Šejn je ostao na terasi i zapalio jedan cigarilo. Tamo kod zgrade za momčad, micalo se u senci nekoliko figura. Uzani tračak svetla sa prozora iz glavne zgrade pao je

na Zapadnjaka. Kada je pogledao preko ramena, ugledao je u velikoj sali starog generala. On se zavalio u tešku kožnu fotelju i zadubio se u jednu debelu knjigu. Po svemu sudeći, radilo se o Bibliji.

Kakav je čovek stvarno taj general? Uprkos svemu što je rekla Rubija Monigen, Sejn ga je i dalje smatrao mirnim, časnim i ispravnim čovekom.

Misli mu se ponovo vratiše na Teksašanku. U njemu je rasla radoznalost.

Popeo se na sprat i prvo ušao u Dijaninu sobu. Ležala je na krevetu i spavala čvrsto i duboko.

— Dijana — rekao je poluglasno. — Hej, Mesečeva Zrako...

Nikakve reakcije. Dijana se nije trzala ni na svoje dugogodišnje apačko ime.

Zatvorio je vrata za sobom i krenuo ka kraju mračnog hodnika. S leve strane bila su vrata sobe Rubije Monigen. Spavala je odvojeno od svog verenika, što je bilo po meksikanskim shvatanjima neopisivi greh.

Lagano je okrenuo kvaku. Osećao je hladnoću mesinga u svojoj levoj šaci. Desnu je oprezno položio na dršku svog „remingtona“, jer, još uvek nije bio siguran da se ne radi o klõpci.

Rubija Monigen stajala je kraj prozora okrenuta leđima prema njemu. Izvadila je šnale iz kose, tako da joj se ova rasula po poluobnaženim ramenima.

Bila je još potpuno obučena, ali je odavala zavodljiv izgled. Pod finom tkaninom ocrtavale su se konture njenog tela, a obe zidne svetiljke bacale su čudnu, zavodljivu, crvenkastozutu svetlost.

Bila je to atmosfera u kojoj bi i najtvrdi muškarac morao da omekša.

Ova žena razumela se u to da odvuče muškarca od svih drugih misli. Očaravala je svakim pokretom i osmehom.

Uprkos svemu, Zapadnjak baci još jednom pogled po celoj sobi. Još uvek ga je držala laka neverica i Teksašanka to primeti.

— Misliš li na neku zamku? — upita ga, smeškajući se. — Zašto se osvrćeš oko sebe kao nepoverljivi vuk?

On se cerio grubo.

— Ja sam već suviše iznenađenja doživeo na ovoj hacijendi — odvrati ironično. — Vuk koji se jednom uhvati u gvožđa, ostaće uvek nepoverljiv, leđi.

— Ovaj put se zaista nemaš čega bojati — reče Rubija, okrete se prozoru i navuč teške, crvene, somotske zavese.

Atmosfera je postala još prigušenija i sve je na neki tajanstven način očaravalo. Miris teškog parfema lebdeo je u vazduhu.

Lepa žena poče lagano da se svlači. Izvlačila se kao beli plod iz ljuske, a besprekorni zubi su joj svetlucali kao u grabljive životinje među punim usnama.

Šejn na tren pomisli na to da je ona htela nešto da mu ispriča o Žaro Martinezu, ali, on potisnu to pitanje u pozadinu. To će se uskoro sve samo od sebe otkriti. Sada ga je interesovala plavuša.

Martinez je još pre jednog sata odjurio, i sada se između njega i hacijende nalazilo sigurno petnaestak kilometara. A general je sedeo dole u fotelji i čitao Bibliju.

Naga žena poče lagano ka Zapadnjaku. Pri hodu je njihala kukovima gibajući se kao zmija.

Tik pred visokim muškarcem ona se zaustavi i podiže izazivački pogled ka njemu.

— Najzad smo sami — prošaputala je. — Dođi, Šejne! Nemoj da me pustiš da te dugo čekam! Inače ću još pošasaviti. Ti si kao droga za mene.

Uzbudivala ga je njena blizina. On otkopča opasač i obesi ga zajedno s revolverom na naslon stolice, koja je stajala kraj njega. Onda se izvuče iz kožne odeće.

— Pričaj mi o Žaro Martinezu! — reče dok se ponovo okretao.

U sledećem trenutku, stao je kao okamenjen.

Ono što je video delovalo je na njega kao pesnica u stomak.

U blizini ivice kreveta stajao je Žaro Martinez. Iza njega, nazirao se otvor u zidu. Bila su to tapacirana vrata, koja su bila tako izravnana, da ih Zapadnjak ranije nije bio primetio.

Žaro Martinez je stajao i cerio se kao sam đavo lično.

Plava Teksašanka stajala je kraj njega. Htela je nešto da kaže, ali u tom trenutku desilo se novo iznenađenje.

Glavna vrata su se naglo otvorila i ljudi jurnuše u sobu. Držali su revolvare u ruci, ali, Žaro Martinez je pucao nepojmljivo brzo, i sa smrtonosnom preciznošću.

Četvorica ljudi upala su u sobu i svi su umrlj za manje od dve sekunde pod pucnjavima revolveraša Žaro Martineza.

Sve se tako užasno brzo dogodilo da je Šejn reagovao prekasno. Kada je hteo da priskoči ka stolici, na kojoj je visio njegov revolver, bilo je sve gotovo.

Još jednom je opalio Žaro Martinez, ali, on nije ciljao u Zapadnjaka. Kugla je pogodila naslon stolice. Stolica je bila malo odgurnuta u stranu, a Šejnov opasač tresnu na pod.

Jedva jedan korak delio je Zapadnjaka od njegovog oružja, ali, to je u ovom trenutku bila nepremostiva razdaljina.

Četvorica ustreljenih Meksikanaca nisu se više micali. Jedan je ležao neposredno pred Šejnom, a dva koraka dalje stajao je Martinez sa revolverom čija se cev još dimila.

Ledeno se cerio.

Tik kraj njega, stajala je naga plavuša i pogled na mrtvace nije je ni najmanje uzbudivao.

Sad tek Zapadnjak spozna kakva je to podmukla beštija bila.

U celom njenom držanju videla se jedna divlja, krvoločna crta.

Zbog nje bi revolveraš dalje ubijao. Četvoricu je hladno-krvno smaknuo. Šejn je trebalo da bude peti.

— Ubij ga, Martinez! — prosikta plava beštija. — Ubij ga, i onda će nam sve pripasti. Nas dvoje bićemo novi gospodari ove divne hacijende. Konačno smo na cilju.

Šejn je naoko stajao miran. U stvari, njegove misli su grozničavo tražile izlaz. „Dobiti u vremenu!” pomislio je. Govoriti bilo šta, otežati na sve moguće načine, dok se ne ukaže jedna mala šansa.

— Pucaj samo, Martinez! — reče hladno. — Voleo bih samo da znam šta ćete od toga imati. Hoćeš li mi još to objasniti, revolverašu Martinez?

Ovaj cereći se klimnu glavom.

— Mi imamo te papire koji su ranije pripadali Dijani. Zar nisi od početka slutio to, gringo?

— U početku jesam. Ali, nisam video nikakav pravi motiv. Bilo ih je suviše koji su u međuvremenu saznali ko je prava kći Lava Sijere. Vi nećete moći Teksasku da prodate za Dijanu. Predsednik je od tvog dede, generala, obavestio da je Dijana de Kortano poluapackinja.

— Ipak nije — odvrati revolveraš. — To je sve od strane mog dede bilo pripremljeno. Ako bi predsednik jednom poželeo da vidi kćer svog nekadašnjeg prijatelja, bila bi mu predstavljena Rubija. On garantovano neće ni u šta posumnjati. Ostavi se toga, gringo.

— Interesantno — reče Šejn. — I čija je to slavna ideja bila? Je li je general smislio?

— Delimično. Još uvek bi rado želeo da ima ovu hacijendu. I već je davno hteo Fernanda Bolivara da izbaci iz čizama. Ali, onda si se iznenada pojavio ti sa svojom poluindijskom. Šejne. Morali smo da izmenimo naš plan. Sada ću ja biti vlasnik hacijende. A Simon de Prado će za nekoliko sedmica preuzeti dužnost guvernera. Onda ćemo odlično stajati, gringo. No? Šta sada kažeš? Zapanjen si, zar ne?

Šejn klimnu glavom.

— Na takvu ideju nisam došao — priznao je. — Za takav jedan plan čovek mora da poseduje veoma mnogo podlosti. Čudno da sam generala uvek smatrao častnim čovekom. Tako nešto kad je on u pitanju nikada ne bih poverovao.

— On je ranije i bio častan čovek — objasni revolveraš. — Ali, vremenom mi je uspelo da ga ubedim da čovek i na drugi način može da izgradi svoju sreću. Sem toga, on je doživeo i mnoga razočarenja. Ali, šta ja to tebi pričam, gringo! Konačno ćemo napraviti kraj. Suviše sam dugo čekao. Tebi je sada sasvim svejedno, znao to ili ne.

Podigao je revolver i hteo da puca. Cev je bila uperena u Zapadnjakovo čelo, i on je znao da kugla tog revolveraša neće promašiti.

Iznenada se začu neko kretanje pred vratima, koja su još uvek stajala otvorena.

Pojavio se stari general, a iza njega je stajao El Saguaro. Jaki mu je zavrnuo ruke na leđa i general se očajno batrgao.

Hladnokrvnog revolveraša kao da pogodi munja od iznenađenja.

Osećao se ugroženim, i u prvoj panici nije ni opazio da El Saguaro uopšte ne nosi oružje.

Mislio je samo na sebe, kako da spase sopstveni život.

Zbog toga je pucao odmah, bez oklevanja.

Obuzela ga je žeđ za krvlju. Nije imao nikakvog obzira prema svom dedi, generalu.

Hteo je samo da ubija, hteo je u svojoj panici da uništava, samo da bi svoj jadni život spasao.

General se zgrči pod udarcem kugle i glasno krilgnu.

Šejn skoči u stranu, gde je ležalo njegovo oružje i izvuče teški revolver iz futrole.

— Gledaj ovamo revolverašu! — viknu, i Žaro Martinez se osvrte oko sebe. Lice mu je bilo izobličeno. Iz cevi njegovog oružja blesnu vatra.

Ovaj put je pucao prebrzo.

Iznenađenje što se pojavio El Saguaro ga je potpuno obuzelo. Učinilo ga je nervoznim. I nitkov kakav je bio taj ledeni revolveraš, može izgubiti svoje pouzdanje.

Kugla promaši Šejna koji je klečao na podu i podigao svoje oružje.

On vide kako se Žaro Martinez okrete i divljim skokom kroz tapacirana vrata potraži spas.

Šejn opali za njim. On vide kako se revolveraš zgrči, ali potrča dalje i u sledećem trenutku nestade iz Zapadnjakovog vidnog polja.

— Satana! — procedi Šejn i skoči na noge.

Usred sobe stajala je naga Teksašanka. Potpuno je izgubila svoju hladnokrvnost i nije mogla da se makne kao da je srasla s podom.

Oči su joj bile raširene od užasa, i iz grla joj se oteo glasan, izbezumljeni krik.

Šejn potrča kraj nje ka vratima. U trku je pogledao El Saguara koji je klečao na podu kraj ustreljenog generala.

On nije mogao o njemu da se brine. Važno je bilo samo to da pravovremeno dostigne opasnog revolveraša Žaro Martineza. Znao je šta ovaj smjera. Njegov cilj bilo je dvorište. Negde dole, nalazili su se Meksikanci koji su njemu i generalu držali stranu. Ako uspe da ih alarmira, biće Šejn ponovo u djavolski teškoj situaciji.

Proleteo je kroz sledeća vrata, koja su vodi'a u prigušeno osvetljeni hodnik. Sagnuo se odmah, očekujući pucanj.

Ali, bilo je mirno.

Na kraju hodnika ugledao je siluetu Martineza i odmah opalio. Bilo mu je jasno da cilja u leđa revolveraša, ali, u svom divljem gnevu, više nije imao nikakvih obzira. Činio je to u nuždi. Ovde se radilo još o mnogim ljudskim životima, ne samo o njegovom sopstvenom. I El Saguaro i Dijana bili su još uvek u velikoj opasnosti.

Revolveraš kao da je sa samim đavolom bio u savezu. On iščeze u istom trenutku iza galerije stepeništa.

Šejn potrča dalje. Izenada se seti da ima još samo četiri metka u dobošu revolvera. Ako s tim naleti na premoćnog protivnika, biće izgubljen. Momci koji su bili uz Martineza napraviće od njega sito.

On se okrete na kraju hodnika i potrča nazad. U sledećem trenutku stajao je u sobi u kojoj je Dijana spavala. Sobi u kojoj je toliko vrelih noći s njom proveo.

Ovde je stajala i njegova „vinčesterka”. To je bilo oružje koje mu je bilo milije od revolvera. On nije bio revolveraš poput Martineza, već pravi borac s pravim oružjem.

Ovo je bilo prvi put da se Martinez upleo u borbu u kojoj je naleteo na sebi ravnog protivnika. Na čoveka koji nije znao za strah. Ta činjenica je revolveraša zbunila. za nekoliko sekundi, izbacila iz ravnoteže i naterala u paniku.

Šejn nije smeo da mu da nimalo vremena da se sredi. Morao je da ga goni kao pas tragač.

Dijana se uspravila na krevetu i gledala ga sanjivim očima.

— Šta se događa, amigo? Šta to trešti?

— Spavaj dalje! — povika Šejn. — Objasniću ti sve docnije, draga...

Onda izjuri ponovo iz sobe.

U dvorištu čuli su se glasni pozivi. Bio je to Martinez koji je dozivao svoje ljude.

Šejn je poleteo niz stepenice i ušao u veliki hol. Jedno kri-lo izlaznih vrata stajalo je otvoreno. Mogao je da posmatra dvorište, obasjano mesečinom.

Tamo kod kuće za momčad kretalo se više prilika. Sedmorica ili osmorica. Jedan od njih morao je biti Martinez, ali, Šejn nije mogao da raspozna detalje.

Sada su izašli iz senke zgrade i krenuli po mesečini ka glavnom zdanju.

Šejn se pokaza na otvorenim vratima i Meksikanci počеше odmah da pucaju.

— Davo neka vas nosi! — progunda Zapadnjak i odskoči nazad u zaklon hola. Kroz upola otvorena vrata uzvratí vatrom.

Više nije bilo uzmaká. Ovde se radilo o golom životu.

Oni bi ga bez milosti smakli kad bi im pao u ruke. Mrzeli su ga više od svih ostalih.

Pucaó je brzo i nišaneći. Dva-tri čoveka padoše pod njegovim mećima, ali, ostali u besu nastaviše da trče dalje. Nisu hteli ni koraka da uzmaknu.

Ipak! Bio je jedan kome je očevídno bilo dosta. On počé lagano da hramíje i htede da se okrene.

— Bori se! — vrisnu Žaro Martinez. — Hajde, napred!

Čovek je šepao dalje nazad, želeći da se dokopa sigurnog zaklona. Ali, nije stigao daleko.

Iz tame kod kuće za momčad sevnu, i pogođení se sruši na mestu.

Šejn istovremeno pogodi još jednog i sad su preostala još trojica.

Oni prestadoše da napadaju. Obuze ih je strah. Čak bojazan od Žaro Martinezá nije ih više mogla odvratiti od bekstva. Prosto su okrenuli Zapadnjaku leđa i potražili spas.

Žaro Martinez je u tami urlao kao vuk. Onda je počeo da puca. Cev njegovog oružja sevala je i za nekoliko sekundi preostala trojica bili su smaknuti.

„Đavolski revolveraš” pobio je sopstvene ljude. U svom besu, postupao je kao da je sišao s uma, osećajući još samo nagon za uništavanjem.

Pretvorio se u ubílačku zver. Šejn je znao da će se ovaj smiriti tek kad legne pod zemlju.

— Izlazi, gringo! — vikao je Martinez. — Pokaži se, pasji sine!

Šejn se nasmeši. Bila je to uobičajena igra. Tipičan potez revolveraša koji je hteo da izazove protivnika i time ga natera da načini svoju poslednju, kobnu grešku.

To zadovolístvo Zapadnjak nije hteo da mu pruži. Nije ni pomišljao na takvu ludost. To nije bio njegov stil, iako je on bio sve pre nego kukavica. Ali, čovek ne može pacova loviti kao tigar.

— Šta je, gringo! — nastavio je revolveraš. — Je li te iznenada napustila odvažnost?

Pri tom se smejaó ironično.

Ali, da li je zaista tako mislio?

Saznanje prostruji Šejnovim mozgom kao munja. Bilo je ipak nešto što je prevideo.

Provirio je, zureći u ubijene ljude koji su ležali na mesečini.

Jedan je nedostajao.

Najgori od svih nije bio tu.

Sabadilja, dželat!

Kao potvrda na nemo pitanje, razlegao se iznenada krik u noćnoj tišini.

Krik je dolazio sa sprata. I bio je to Dijanin glas. Šejn bi ga poznao između hiljade drugih.

Mesečeva Zraka bila je u nevolji.

Šejn je znao i u čijim je rukama.

Sabadilja je uspeo neprimećen da se ušunja u kuću. S prednje strane nisu bila samo velika vrata. Bila su i jedna pokrajna, kroz koja je dželat prodro. A uzanim drvenim stepenicama u pobočnom delu velike zgrade, dospeo je na sprat.

Dijana više nije vikala. Možda je ponovo izgubila svest. Možda joj je dželat nekom krpom zapušio usta.

Šta je sa El Saguaron?

Šejn se podseti na to da je stari Jaki klečao kraj generala, ali, nije znao da li je i on bio pogođen. Ali, kao i inače, nije mogao da očekuje pomoć od starca u ovoj surovij borbi.

Ponovo odjeknu podrugljiv glas revolveraša.

— Čekaj, gringo! Upravo sad ćeš nešto da doživiš!

Tišina. Ođnekud se začuše koraci. Onda se pojavi jedna prilika na dvorištu. Ne, bile su dve prilike. Sabadilja i njegova zarobljenica. Kočoperni grmalj držao je tako da je visila kao živi štit ispred njegovog tela.

Šejn podiže „vinčesterku”. Moralo mu je poći za rukom da dželata prvim pucnjem smrtno pogodi.

Ali, to je bilo praktično nemoguće.

Sabadilja je bio prokleta lukav pasji sin.

Stajao je tako da Zapadnjak nije mogao da ga dohvati, a da ne ugrozi i Dijanu.

Dželat se kretao sa đavolskom hitrinom. U deliću sekunde, on je već svoju zarobljenicu oborio na kolena, držeći blistavu sablju u desnoj ruci.

Dijana je klečala pred njima kao što su klečali i svi raniji kandidati smrti. Trebalo je samo da spusti oštro sečivo i glava bi joj bila odsečena.

— Pucaj, gringo! — viknu Martinez iz tame. — Pucaj, kučkin sine! Sabadilja će još uvek imati dovoljno snage da joj odrubi glavu!

Te je i Zapadnjak znao.

Ali, šta da učini?

„Đavolski revolveraš” imao ga je u rukama. Propalica je izgleda tačno znala da Šejn bespomoćnu devojkicu nikada neće žrtvovati.

— Imaš pet sekundi vremena, gringo — nastavi da viče Martinez. — Ako dotle ne izađeš iz zgrade, daću Sabadilji sud-bonosno naređenje... Zato izađi! Spreman sam da se s tobom razračunam. Čovek protiv čoveka, kako priliči.

Šejn nanišani u Sabadiljinu ruku, ali je brzo uvideo da bi takav pucanj predstavljao veliki rizik. Po nejasnom svetlu me-seca, čovek nije mogao da pogodi tako mali cilj, ne sa tog rasto-janja.

— Dolazim, revolverašu — viknu Zapadnjak hladno i kre-nu polako.

Ponovo je zavládala duboka, mrtva tišina.

Šejnom je ovládala ledena odlučnost.

Svakog trenutka, očekivao je prasak pucnja i udarac met-ka u svoje telo.

Dijana je klečala na tlu i tužno jecala. Podsećala je na smrtno ranjenu srnu, koja očekuje neizbežan kraj.

Šejn je stajao mirno na terasi. Držao je „vinčesterku” u ruci i čekao.

— Pokaži se, Martineze! — prasnu.

Otkrio je kraj kuće za momčad nekakvo micanje u senci. Izgledalo mu je kao da revolveraš zaista hoće da se pokaže.

Ali, u tom trenutku, ponovo se promenila situacija.

Šejn začu iza sebe neki zadihani glas, a onda korake. Nije se osvrtao. Čekao je dok nisu prošli pored njega, a onda ugledao El Saguara i plavu Teksašanku.

Stari Jaki joj je vezao ruke na leđima i gurao je kao za-robljenicu pred sobom.

Posrtala je niz stepenice, a El Saguaro se držao tačno iza nje u zaklonu, kao što je malo pre postupao Sabadilja sa Dija-nom. I njega revolveraš nije mogao pogoditi.

Ovaj put je Martinez stajao kao prikovan od iznenađenja. U prvom trenutku nije znao šta da učini.

Neustrašiv i uspravan, stajao je El Saguaro sa svojom za-roblicom na mesečini. Ona je stajala pred njim naga kao i pred Šejnom.

— Možeš da me ubiješ, revolverašu — reče El Saguaro mirno i dostojanstveno. — Ali, onda ćeš prvo morati ubiti svo-ju nevestu! Odluči se, revolverašu!

Ponovo zavládala zastrašujuća tišina.

Kako će se Žaro Martinez odlučiti?

Šejnovi živci bili su napeti do pucanja. Bio je spreman za munjevitú akciju.

Nešto se u sledećim trenucima mora dogoditi!

Ali šta?

— Do đavola sa svima! — kriknu revolveraš i poče da puca divlje.

Šejn se prethodno pomakao. Slutio je da će revolveraš

NEDELJNI LIST NOVINSKOG FORMATA
ZA ČITAOCE SVIH UZRASTA

●
SVAKOG ČETVRTKA

●
VAŠI OMILJENI STRIP JUNACI
REDOVNI SU GOSTI NA
STRANICAMA SPUNK NOVOSTI

●
TARZAN, MODESTI BLEJZ, BEN BOLT,
RIP KIRBI, SREBRNI LETAČ, DŽEF HOK,
HULK, IZNOGUD, POPAJ I DRUGI

●
RAZNI PRILOZI POSVEĆENI DEVETOJ
UMETNOSTI, ZANIMLJIVOSTI IZ ZEMLJE
I SVETA, POPAJEVA ŠKOLA CRTANJA
I IZUZETNO ZANIMLJIV FELJTON BERLICA
I MURA „DOGAĐAJ U ROZVELU”

prvo u njega da puca, i nije hteo da mu priušti zadovoljstvo i izigrava nepomičnu metu.

U cik-cak liniji spustio se niz stepenice i u podnožju bacio se na tle.

Više podsvesno čuo je kako je revolveraš trijumfalno uzviknuo. To je pokazivalo da je poverovao kako je Zapadnjak pogođen.

Možda je Šejn imao veliku sreću.

Revolveraš se više nije brinuo za njega, već je pucao u El Saguara. To uopšte nije bilo potrebno, jer nenaoružani Indijanac nije predstavljao nikakvu opasnost po njega. A sem toga, ugrožavao je time Teksašanku.

Ali, Žaro Martinez se više ni na šta nije obazirao.

Bes i panika su ga potpuno obuzeli. Strah mora da ga je šćepao za gušu. Hteo je još samo da ubija, ubija, ubija...

Rubija Monigen se prva srušila. Odmah zatim pade El Saguaro unapred i poklopi nagu ženu pod sobom.

Sve se to dogodilo tako brzo, da Šejn nije stigao da preduredi hladnokrvno ubistvo.

On je manje obraćao pažnju na revolveraša nego na Sabadilju, koji je sa sabljom spremnom na udarac, stajao kraj svoje bespomoćne žrtve.

Pružao je demonski izgled sa svojim mišićavim torzom, krupnom, ćelavom glavom i crnom bradurinom. Kao da ga je đavo lično poslao iz pakla ovamo.

Šejn nije oklevao ni trenutka. Bio je prisiljen hladnokrvno da ubije, da bi spasao i Dijanin i svoj život

Opalio je sa zemlje i metak je pogodio dželata tačno u desni pazuh.

Sabadilja se upola okrenuo i ispustio životinjski urlik. Krv šiknu iz probijene krvne žile. Njegova majmunaska ruka pade i sablja mu tresnu pred noge.

Šejn nije mogao više da se brine o njemu. Bar ne zasada.

Sada mu je revolveraš bio važniji. Bio je opasniji od svih protivnika koje je u ovoj borbi imao. Ako on njega odmah ne smakne, onda će se to dogoditi njemu i Dijani.

On se otkotrlja po tlu i upravi revolver u Žaro Martinezu. Opalili su u isto vreme, i Šejn oseti snažan udarac o lobanju.

Kao kroz maglu, video je kako revolveraš pada. Borio se očajnički protiv nesvestice, koja ga je obuhvatala.

U tom trenutku, u magli koja mu je titrala pred očima ugledao je kako se pred njim pojavljuje gorostasna figura dželata.

Sabadilja je u levoj ruci zamahivao sabljom. Lice mu je bilo iskrivljeno u groznu grimasu i kao iz velike daljine Zapadnjak je čuo strašan krik, koji ničeg ljudskog nije imao u sebi.

Još jednom je podigao „remington”. Pucao je dok je imao metaka u šaržeru.

Onda izgubi svest...

*

Kada je ponovo došao sebi, osetio je prvo veliku težinu na sebi. Bio je to Sabadilja, koji se, smrtno pogođen, srušio preko njega.

Šejn odgurnu mrtvog dželata sa sebe.

U njegovoj blizini čučala je Dijana i očajnički pokušavala da se oslobodi veza. Užas, koji je doživela, još joj se ocrtavao na licu.

Zurila je sa nevericom kako se Zapadnjak uspravlja i prilazi joj.

Nožem joj je presekao veze, i tada se ona nasloni na njega, bespomoćna i jecajući kao dete.

Gledao je u mesečinu na dvorištu. Nigde nije bilo ni traga života.

Samo su još on i Dijana ostali.

Svi ostali bili su mrtvi.

— Dođi! — prošaputa nežno i povede devojkicu. — Pokušaj da zaboraviš! To je jedini lek, koji može da ti pomogne.

— Hoćeš li ostati sa mnom? Bar nekoliko sedmica?

— Ostaću, dok ne nađeš snage i mogućnosti da otpočneš potpuno novi život — obeća joj.

Prvi put posle dužeg vremena, pružila mu se prilika, da sebi i voljenom biću pruži mir i sreću...

— K R A J —

IV

DŽON DŽEFERSON GRANT

**PRIČA O VELIKOM
BILU**

Unutra je bilo prilično gostiju, uglavnom momaka s okolnih imanja, a nešto i samih meštana. Nekoliko oskudno odevenih devojaka, među kojima i Končita, stajalo je oko stolova za kojima su se igrale karte. Jedan bledunjavi mladić, u prsluku od crvenog atlasa i sa crnim naramenicama, svirao je u klavir. Kraj kelneraja je stajao Timoti Veler, već dobro podnapit, nazdravljajući čašom prema obližnjem stolu.

Za tim stolom sedeo je samo jedan čovek, sa čašom neke bele tečnosti pred sobom. Naokolo je bio dobar komad praznog prostora, a odmah zatim dve stolice na kojima su sedela dva mladića u bluzama i čakširama od jelenske kože; jedan od njih je imao isturene jagodice, orlovski nos i dve pletenice crne, umašćene kose, kakve nose Sijuks Indijanci. Dobro naoružani, oni su netremice gledali u goste za prvim stolom. Odmah sam poznao u njima onu trojicu konjanika od mala pre, i meni postade jasno da je usamljeni čovek napred sam Gaj Lamot lično. Snažan i temeljan u dobro skrojenom odelu od crne čoje, sa svilenim okovratnikom i svetlim rukavicama, on je delovao nekako grubo i gospodstveno u isto vreme. Imao je kratko podšišanu crnu kosu, povijen nos i snažnu bradu. Njegove oči, vrlo crne i duboko usađene, svetlucale su nekim metalnim sjajem; iz njih je izbijao oštar, hladan, skoro surov pogled, sličan pogledu jastreba koji se ustremkuje na svoju žrtvu. Lepo srezane, ali čvrsto stisnute usne kao da nisu poznavale šta je to prijatan ili ljubazan osmeh.

Zatim se vrata „salona“ otvoriše i unutra uđe Džed Holovej, praćen svojim ljudima. Bio je gizdaviji nego ikada, sa visokim žutim čizmama i belom svilenom košuljom, dok je na glavi imao meksikanski šešir s ravnim obodom. Gaj Lamot ustade i ja videh da je, uprkos cipelama s visokom potpeticom, osrednjeg rasta. Pošao je u susret Džedu Holoveju laganim, gipkim korakom, držeći ruke iznad para srebrnih „koltova“. Džed Holovej skide s poštovanjem šešir i pruži ruku koju Gaj Lamot prihvati, ne skidajući rukavicu. Zatim mu Džed Holovej predstavi Vesa Kupera i naruči bocu najboljeg viskija.

— Ne za mene — reče Gaj Lamot oštrim, pomalo nestrp-

ljivim glasom. — Ja pijem samo mleko. Osim toga, ne želim ovde dugo da ostanem; suviše je bučno. Atkinsone! — viknu on preko ramena. — Atkinsone! Zamoli onog džentlmena u crvenom prsniku da malo utiša tu svoju prokletu svirku.

Jedan od one dvojice mladića, koji su sedeli iza Lamotvog stola, hitro ustade i bilo je dovoljno da baci samo jedan pogled u pravcu klavira pa da nastane tišina. Jedino se čuo drhtavi glas Timotija Veler.

— Dosadan neki starčić — reče Gaj Lamot, kriveći usta u neku vrstu hladnog osmeha. — Kao što je, uostalom, i celo ovo mesto dosadno. Zato bih radije krenuo na posao. Šta vi na to kažete, Džede Holoveje?

— Posla će biti na pretek — reče Džed Holovej. — Bar u tome ne oskudevamo.

— Kao i u dobrim momcima — reče Gaj Lamot, odmeravajući Džedovu pratnju.

— Ves Kuper je sila — reče Džed Holovej, očigledno polaskan. — Gde on udari, tu trava ne raste.

— Mene ne zanimaju ljudi sa pesnicama — reče Gaj Lamot. — Više cenim one koji brzo potežu. Šta veliš ti na to, Vese Kupere?

Kuper istupi jedan korak napred i samouvereno spusti svoju kosmatu šapu na „kolt“ za pojasom. Gaj Lamot je pažljivo pratio svaki njegov pokret.

— Gle! — reče on. — Imaš neki lep „kolt“, Kupere. Mogu li da ga vidim?

Veštim pokretom ruke, Kuper izvadi svoje oružje i pruži ga Lamotu. Bio je to Bilov „kolt“, otet od Dugog Slima. Gaj Lamot ga prihvati sa mnogo pažnje, i, odjednom, njegove crne obrve se skupiše.

— Dva „B“! — reče on, nabrana čela.

Timoti Veler, koji je stajao kraj njega, prihvati svojim promuklim, drhtavim glasom.

— Biti ili ne biti, pitanje je sada. O, zašto trpeti strele sudbine...

— Zaveži, starče! — prodera se iznenada Gaj Lamot. Zatim se okrete Kuperu; njegove crne, upale oči zasvetlucale su zlokobno. — Momče, odakle ti ovaj „kolt“?

Kuper, zbunjen ovom naglom promenom raspoloženja, promuća.

— „Kolt“! To je moj „kolt“!

Brzim, skoro nevidljivim pokretom, Gaj Lamot skide rukavicu s desne ruke i udari Kupera nadlanicom preko usta. Ovo me odlete šešir s glave, a jedna od devojaka u dnu sale ciknu.

— Kupere — nastavi Gaj Lamot ledenim glasom — pitao sam te odakle ti ovaj „kolt“. A kad ja nešto pitam, onda očekujem brz i tačan odgovor.

Kuper ga je gledao razrogačenih očiju. Džed Holovej, koji je prvi došao k sebi, udari ga laktom u slabinu.

— Odgovori, glupače! Zar želiš da dođe do kavge!

— Taj „kolt“! — promuća najzad Kuper. — Zašto? To je moj „kolt“. Dobio sam ga u časnoj borbi.

— U časnoj borbi! — reče Gaj Lamot, kriveći usta u neku vrstu prezrivo osmeha. — Pucajući ljudima u leđa, zar ne? Dakle, u takve ti momke spadaš, Kupere. U hrabre borce, a? — On ga udari još jednom i ja videh kako Kuperu poteče krv iz usta. — Onda je vreme da ti dam priliku da pogledaš malo svojim protivnicima i u lice.

On se odmače dva koraka i diže ruku s Bilovim „koltom“. Atkinson i njegov crvenokoži drug ustadoše i postaviše se sa strane. Džed Holovej, primetno bleđ, stade ispred Kupera.

— Gospodine Lamote, dozvolite...

— Skloni se u stranu, Džede Holovej — reče Gaj Lamot. — I ti i svi ti ljudi oko tebe. Ne volim da se neko meša u moje poslove. Ako išta mrzim na svetu, to su podlaci koji pucaju u leđa.

— Ne! — uzviknu Kuper, povlačeći se unazad. — To je ne sporazum! Ja nisam nikome pucao u leđa. Taj „kolt“ sam stekao u poštenoj borbi, dajem vam reč. U borbi sa Dugim Slimom, sa Slimom Loganom...

— Ko je taj Slim Logan? — upita Gaj Lamot, ne menjajući položaj.

— To je momak sa imanja Sare Vels. S onog imanja na kome treba... Ako mi ne verujete, eno tog istog Slima Logana u baru „Bomont Hotela“.

Gaj Lamot zadenu Bilov „kolt“ za pojas.

— U redu, Kupere — reče on. — Odvedi me tamo da vidim tog momka. Ukoliko si me slagao, ne dajem ni pet para za tvoju kožu, to samo da znaš.

Napustio sam u paničnom strahu svoju osmatračnicu i potrčao na ulicu, upravo da vidim Gaja Lamota kako na čelu grupe svojih i Holovejevih ljudi ide prema „Bomont hotelu“. Koraćao je sredinom ulice, gipka koraka i ruku raširenih iznad bedara, a ona dva njegova momka, Atkinson i crvenokožac s pletenicama, išli su sa strane, pored kuća. Video sam mnoga uplašena lica kako vire kroz prozore, a u tom trenutku je neko odškrinuo vrata šerifove kancelarije. Privučeni ovom scenom, iz „Bomont hotela“ iziđe desetak ljudi, među njima i Dugi Slim. Kuper priđe Lamotu i nešto mu reče, a ovaj se uputi prema ulazu u hotel i zastade pred Dugim Slimom.

— Momče — reče on, vadeći Bilov „kolt“ — poznaješ li ti ovo oružje?

Dugi Slim pogleda u Gaja Lamota, zatim u Elmera Svan-

sija i Džočuu Karsona, koji su stajali kraj njega, pa onda u Bilov „kolt”.

— Poznajem — reče najzad, malo zbunjen. — Pa šta?

— Uzeo si ga od Bila, momče, zar ne? Dok je Bil ležao sa metkom u leđima.

— Upravo tako — reče Dugi Slim. — Ukoliko se to vas nešto tiče.

— Odmah ću ti pokazati koliko me se tiče — reče Gaj Lamot sa nekom vrstom radosnog osmejka. — I to će ti biti poslednje što ti je neko pokazao u životu. Jer znaj, momče, da posle ovoga više nikome neće pucati u leđa takav šugavi pas kao što si ti.

Izborano suncem opaljeno lice Dugog Slima preblede.

— Šta vi hoćete od mene? — reče on.

— Da odužiš jedan dug — reče Gaj Lamot. — Da vratiš Gaju Lamotu ono što si ostao dužan Bilu, da me pogledaš lice u lice, s oružjem u ruci, ako si to uopšte u stanju da učiniš. Atkinson!

Atkinson priđe. Gaj Lamot izvadi „kolt” iz svoje desne kubure i pokaza glavom na Dugog Slima.

— Dai mu ovaj revolver. Nije ništa manje vredan od Bilovog.

Atkinson priđe Dugom Slimu i skoro mu silom ugura „kolt” u ruku. Dugi Slim je sve to gledao, ne razumevajući.

— Daiem ti prednost, momče — reče Gaj Lamot, stavljajući Bilov „kolt” u futrolu, i odstupivši nekoliko koraka unazad. — Potegni prvi, a ja ti obećavam da ću se potruditi da ti to bude poslednji put.

Ljudi oko Dugog Slima se ukloniše. On stade sam, gledajući čas u Gaja Lamota čas u revolver u svojoj ruci.

— Dakle — reče Gaj Lamot, spuštajući ruku ka „koltu”. Nemaš dovoljno hrabrosti, a? Nije to isto što i pucati ljudima u leđa. Potegni, ili ću zamoliti nekoga da ti pridrži tu drhtavu ruku. Ne želim da kažu da je Gaj Lamot ubio nekoga bez odbrane, makar tai bio ništarija kao što si ti.

U tai mah iz kuće Alfreda Velingtona Sterna iziđe grupa žena, među kojima i moja mati. One zastadoše, zbunjene neočekivanim prizorom pred njima. Jedino je moja mati odmah shvatila šta se događa.

— Ne Slime! — uzviknu ona, potrčavši prema niemu.

Ovaj Lamotov momak, crvenokožac, koji je stajao najbliže njoj, pritrča i obuhvati je rukama oko pasa.

Dugi Slim se ispravi i krv mu jurnu u lice.

— Prokleti lupeži! — uzviknu on. — Nećeš se pohvaliti da si uspeo da uplašiš Slima Logana. Ni ti, ni ta prijava bagra oko tebe.

Sa hitrinom, za koju nisam znao da je sposoban, Dugi

Slim diže „kolt“ i opali. Nisam video kad je Gaj Lamot potegao sa svoje strane, niti je verovatno iko bio u stanju to da vidi, tek, njegov pucanj je odjeknuo skoro u isto vreme. Dugi Slim se zateturio, načinio jedan korak napred s izrazom gađenja, zatim klonu licem prema zemlji.

Moja mati se otrže od crvenokošca i potrča prema njemu. Čas kasnije, on je ležao sa glavom u njenom krilu. Gaj Lamot za pojas zadenu Bilov „kolt“, okrete se na svojim visokim potpeticama i krenu prema Nilsenovom salonu. Njegova pratnja je pošla ćutke za njim.

— Slime! — prošaputala je moja majka, prelazeći drhtavim prstima preko Slimovog lica. — Dobri moj, nesrećni moj Slime!

Zatim diže glavu i upravi svoje oči, ispunjene suzama, na sve one koji su stajali naokolo: na Elmera Svansija, na Džošua Karsona, na Kejsija Latimera, vlasnika „Bomont hatela“.

— Zar neće niko ništa da preduzme? — upita ona.

Umesto odgovora, svi prisutni oboriše glave. Tada se moja mati okrete prema šerifovom pomoćniku, koji je stajao pred vratima kancelarije.

— Tome! — reče ona. — Šta čekate, Tome!

Tom Grifit zausti nešto da kaže, zatim uzdahnu, pokri rukama svoje pegavo lice i ulete u kancelariju.

IX

Prošlo je nekoliko dana od kako smo ispratili Slima Logana na njegovo poslednje putovanje. Moja mati je obukla crninu i osmeh na njenom licu zamenio je bol za izgubljenim prijateljem. Međutim, niko nije bio tako pogođen kao Bil. Nem, svedenih obrva, stisnutih usana, šetao je satima po dvorištu ili oko staja. Patrik O'Keli je po ceo dan sedeo na ogradi koralu, pušeći cigaru za cigarom. Niko nije mislio ni na rad, ni na jelo, ni na odmor, a u glavi svih nas nametalo se jedno jedino pitanje: šta sad?

Odgovor nam je doneo jednog jutra, jutra koje neću nikada zaboraviti, šerifov pomoćnik, pegavi Tom Grifit. Dojahao je do verande, sav crven u licu, i gledajući postiđeno u zemlju rekao.

— Gospodo Vels, sudija vam poručuje da vas čekamo danas u podne.

— Da li je već odlučeno šta će se preduzeti? — upita moja mati, živahnuvši.

— Sve što znam — reče Tom Grifit — to je da će se održati neki sastanak u sudnici, na kome je veoma važno da i vi prisustvujete. I još nešto, gospodo Vels — dodade on, posle kraćeg oklevanja. — kad budete prolazili kroz Silver Krik, izbe-

gavaite Glavnu ulicu. To je, ovaj... nadam se da ste shvatili šta hoću da kažem.

— Shvatila sam, Tome Grifite — reče moja mati. — Možete poručiti šerifu da mu nećemo praviti nikakve teškoće. Znam da ne možemo očekivati da on razume naš položaj ako se mi ne potrudimo da razumemo njegov.

Rekavši to, moja mati uđe u kuću da se spremi. Tog istog trenutka, Bil strča sa verande i uputi se prema svojoj sobi u konjušnici. Kad smo se mati i ja pojavili, spremni za put, on je već stajao kraj upregnutih kola. Umesto svoje uobičajene odeće, imao je sada na sebi onaj svoj crni kaput u kome smo ga prvi put videli, očišćen i doteran, sa pažljivo zakrpljenom poderotinom na leđima, a isto tako i svoje sive čakšire, uvučene u čizme sa mekim sarama.

— Gospodine Bakingame — reče moja mati, odmerivši ga iznenađeno. — Više bih volela da nas poveze O'Keli.

Bil je pogleda i ja u njegovim očima opet ugledah onaj njegov nekadašnji oštar, čelični odsjaj.

— Ne, gospođo Vels — reče on mirnim, ali odlučnim glasom. — Ovoga puta nećemo načiniti istu grešku.

— Nije bila načinjena nikakva greška — reče moja mati. — Vi znate vrlo dobro da se tu nije moglo ništa učiniti.

— Moglo je — reče Bil. — Moglo je da sam ja pošao umesto nesrećnog Slima.

— I sada biste vi bili tamo gde je on — reče moja mati. — Sve ima svoju cenu, gospodine Bakingame. Možda je Slimova smrt otkup za ono što će se danas odlučiti za dobro svih nas u Silver Kriku.

— Ne očekujem da ćete me razumeti — reče Bil — ali, ma šta da se odluči, ja ostajem jedini krivac za događaje od prošle nedelje.

— Nema smisla tako govoriti — reče moja mati. — Slim je pogrešio što je, ne slušajući moje savete, upotrebio oružje, ali ja ne mogu da mu zamerim, jer je to činio verujući da čini dobro. Možda je imao pravo, jer ste vi bili vrlo skromni kad ste one ljude nazvali opasnijim od zmiје zvečarke. Srećom, to sada znaju i vlasti u Silver Kriku i ja sam čvrsto uverena da ćemo danas učiniti kraj njihovim nedelima. Što se vašeg polaska tiče...

— Uzalud gubite vreme, gospođo Vels — reče Bil čvrstim glasom. — Ja idem sa vama i napustiću vas samo u slučaju ako to bude za vaše dobro. Ali, tek kad ja budem ocenio da je tako, pre ne...

— Pristajem — reč moja mati, posle kraćeg razmišljanja — ali pod uslovom, gospodine Bakingame, da shvatite da je odsada naše dobro tesno povezano sa vašim.

Bilov pogled za trenutak omekša, i meni se učini da je preko njegovog lica preleteo neki jedva vidljiv izraz topline i nežnosti. Odmah zatim, on natuče svoj šešir na oči i reče.

— Hvala vam, gospođo Vels; neću to nikada zaboraviti.

Silver Krik nas je dočekao u grobnoj tišini. Jednom su Komandči probili odbranu kod Fort Saplaja, i ja se sećam da smo njihov dolazak očekivali s istim raspoloženjem, kao da je sve oko nas i u nama bilo ispunjeno strahom i neizvesnošću. Ulice su bile puste, zavese na prozorima spuštene, radnje zatvorene. Jedino je pred „Srebrnom potkovicom” bilo privezano desetak konja.

Sećam se sudnice: bila je puna ljudi, i svi su sedeli nemi, smrknutih lica. Jedino je Timoti Veler stajao naslonjen na zid, naherenog cilindra i ruku zabijenih u džepove. Za stolom u dnu sale, pod slikom predsednika Granta, sedeo je sudija Delmer Šo a kraj njega šerif Džef Morou.

— Dakle — reče sudija kad mi uđosmo — stigli ste najzad i vi, gospođo Vels, a kako je vaše prisustvo ovde od bitnog značaja, molim vas da zauzmete mesto, pa da počnemo...

— Učini to već jednom, đavolji sine! — progundā Timoti Veler, klateći se na dostojanstven način.

— Ja lično nemam mnogo šta da kažem — nastavi sudija, ne obraćajući pažnju na ovu upadicu — pod uslovom da ne zanemarimo činjenicu da se naš grad nalazi u veoma teškom položaju...

— Đavolski teškom! — dopuni ga Timoti Veler, štucnuvši.

— Pomišljali smo da bi jedini izlaz bio da proglasimo vanredno stanje i da naoružamo ljude u ime zakona. Međutim, posle onog žalosnog događaja koji se odigrao prošle nedelje naočigled sviju nas, mi nemamo pravo da ma koga izlažemo sličnim opasnostima.

Moja mati pogleda u Bila, a on u nju. Zatim ona uze reč.

— Možda vas nisam dobro razumela, gospodine Šo, ili vi želite time reći da bi neko preduzimanje zakonskih mera protiv plaćenih ubica u ovom gradu naišlo na otpor od strane vlasti.

— Upravo to! — uzviknu Timoti Veler. — Vere mi, jeste!

— Gospođo Vels — reče sudija Šo, pogledavši iskosa u Veleru — nisam ni mislio ni nameravao da kažem tako nešto. Međutim, činjenica je...

— ... da ti je sišlo srce u pete pred revolverašima — upade Veler.

— ... činjenica je — nastavi sudija — da niko nije voljan da se nosi s onim ljudima. Mi nastupamo dobrovoljno, a vi ste videli šta oni rade: tutnu čoveku oružje u ruke i posle toga ih niko ne može optužiti za prepad ili razbojništvo. Sve se završava kao međusobni obračun, kao neka vrsta dvoboja, i mi ne-

mamo zakonske osnove da takvog momka stavimo s one strane brave.

— Taj Lamot je ubio Slima Logana — reče moja mati.

— Jeste, gospođo Vels, ali, vi zaboravljate da je Slim Logan imao revolver u rukama, pa čak i da je prvi opalio. Šta ja tu mogu da učinim!

— Ništa — reče Timoti Veler — jer ništa i ne predstavljaš.

— Vi ste pijani, Velere! — reče sudija, planuvši.

— Tačno je — reče Veler. — Zaista sam pijan, ali, to mi ne smeta da govorim istinu. A istina je da ste vi jedna beda od sudije.

Delmer Šo naglo pocrvene.

— Bojim se da ćete se pokajati zbog svega ovoga, Velere — reče on.

— Znam — reče Veler. — Znam da ću se pokajati, ali, tek kad se budem istreznio. A dotle, živeću u blaženom uverenju da sam imao hrabrosti da vam kažem u lice ono što mislim o vama.

— Zar nije vreme da prekinemo s time, Velere — reče šerif. — Sada ima mnogo važnijih stvari koje treba reći jedan drugome u lice.

— Na primer — reče moja mati — izjasniti se o načinu kako da ovaj grad očistimo od plaćenih ubica.

— Gospođo Vels — reče sudija — ja sam na vašoj strani. Teškoća je samo u tome što se ne slažemo oko načina. Koliko ja znam, njih ima više...

— Ima samo jedan — prekide ga moja mati — a taj je da postupite prema zakonu.

Džonatan Bakster, koji je sedeo u prvom redu, diže ruku.

— Hteo bih samo nešto da izjavim — reče on. — Šta se na osnovu zakona može a šta ne može, to neka gospođa Vels ostavi nama pravnicima. Sudija je rekao kako stoje stvari sa ustavne tačke gledišta i tu se više nema šta da se doda. Svako dalje raspravljanje vodi gubitku vremena, a to može skupo da nas košta. Zato predlažem da predemo na pitanje najprihvatljivijeg i naikorisnijeg načina.

— Da čuim takav jedan — predloži moja mati.

Sudija Delmer Šo se iskašlja.

— Gospođo Vels — reče on — zašto neprestano obilazimo oko činjenice da je cela ova zbrka potekla od vaše upornosti da po svaku cenu ostanete na imanju...

— Na svom imanju, gospodine sudijo — reče moja mati.

— ...na imanju — nastavi sudija, malo zbunjen — uprkos lepim ponudama od strane Horsa Holoveja. Istina je da je on plah i tvrdoglav čovek, ali sve je to posledica jednog dalekovidnog odnosa prema budućnosti ovoga kraja...

— Tu nedavno niste tako govorili — reče moja mati.

— Tu nedavno nije ni Gaj Lamot bio u Silver Kriku — reče sudija, skoro s očajanjem u glasu. — A on nam je, ako vam to nije poznato, dao rok do večeras da uredimo sve naše sporove s Horsom Holovejem. Da li vam je najzad jasno pred kakvim se teškoćama nalazimo?

— Zar mene to pitate! — uzviknu moja mati. — Mene koja je već mesecima izložena samovolji Horasa Holoveja. I ne samo ja. Evo gospodina Sandersa, pa neka vam on kaže...

Džek Sanders ustade, gužvajući šešir; njegovo lice je bilo orošeno znojem.

— Ne mešajte mene u to, gospodo Vels — reče on gorkim glasom. — Ja sam već raskrstio s tim. Ja imam sina. Meni je već dosta svega toga. Ne mogu da očekujem svakoga dana dolazak plaćenih ubica. Nemam nerava za to, priznajem. I eto, preneo sam maločas vlasništvo svega onoga što imam na Horasa Holoveja. Jedina mi je uteha da sam bar dobio novac. Da je hteo, mogao je sve to imati besplatno.

(Nastavak u sledećem broju)

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

SLEDEĆA SVESKA ŠEJN

BROJ 35

DŽEK SLEJD TVRĐAVA ŽENA

Šejn začu pucketanje vatre. Ljuti dim ulazio je kroz pukotine. Vatra se rasplamsala i bivala sve vrelija. Goreo je krov komandanture.

Užareni parčići drveta padali su na Zapadnjaka.

On se očajnički otimao u svojim vezama.

Cela tvrđava je gorela. Sijuksi su se u međuvremenu povukli, ali, Šejn više nije imao nikakve šanse. Žica se čvrsto usekla u njegovo meso. Prvi plamićci približavali su mu se podom.

Šejn je kašljao. Ubistvena vrućina mu je prodirala do mozga. Jedva je još mogao da diše. Vazduh je bio kao u paklu.

To je, dakle, kraj, pomislio je...

izlazi 16. aprila 1982.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.